

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sinin şalına sarınmıştı. Herhalde büyükannesinin desteğine ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Masterson ona kapıyı açtı ve Bhanu peşlerinde, dışarı çıktılar.

Adam, Masterson'ın görüldüğü kadar insaniyetli olduğunu ümit ediyordu. Mariah, evini istila eden bu yabancılardan yeterince çekmişti. Zaten kendisi de onlar hakkında neler hissettiğinden emin değildi. Şüphesiz onurlu ve zeki insanlardı. Hatta, Mariah'dan kuşkulandığı apaçık meydanda olan Randall bile. Ama Adam kendini onlarla özel bir bağı varmış gibi hissetmiyordu. Zonklayan şakaklarını ovarken, eski hayatının devamlı bu tip baş ağrılarının kaynağı olduğunu düşündü. Kapı kapanınca, "Hartley'de bizim evli olduğumuzu sanıyorlar," dedi. "Bu bize, aynı çatı altında yaşamamızın doğuracağı rezaleti önlemenin bir yolu gibi geldi. Sizden, burda olduğunuz süre içinde bu rolü devam ettirmemize zıt bir şey yapmamanızı rica ediyorum."

"Gayet tabii. "Kirkland'ın yüzü ciddileşmişti. "Ash, hazır Bayan Clarke burada değilken seninle konuşmak istediğimiz başka bir şey var."

"Umarım beni, onun eşim olmaya uygun biri olmadığına ikna etmeye çalışmazsınız." Adam cevap verirken sesinden, duyduğu rahatsızlık fark ediliyordu.. Genç kadına itimat edip edemeyeceğinden emin olmayabilirdi, ama, lanet olsun, onun kendisini hemen hemen hiç tanımayan bu adamlar tarafından eleştirilmesine izin vermeyecekti.

"Alakasız yok. O gayet alımlı ve zeki bir hanım ve birbirinizden hoşlandığınız da belli oluyor. Bunlar bir evlilik için sağlam ve iyi temeller. Bizim konuşmak istediğimiz tamamiyle farklı bir konu." Kirkland'la Randall manidar bir şekilde birbirleriyle bakıştılar. "Senin yaralanmana ve denizde kaybolmana sebep olan kazayla ilgili hiçbir şey hatırlıyor musun?"

Bu ilk ve bulanık anılarını hatırlamaya çalışırken Adam'ın kaşları çatılmıştı. "Bir kalasa tutunup buz gibi sulara sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyuca çalkalandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Bunun şu anda ne önemi var?"

“Çünkü seni aramaya gemin *Enterprise*’in enkazını çıkartmakla başladık.” Bu sefer cevap veren Randall’dı. “Dolayısıyla, buhar kazanının kasıtlı olarak hasara uğratılıp, sonra da bir patlamaya kesinkes sebep olacak şekilde yarım yamalak onarıldığını keşfettik. Anlaşılan biri seni öldürmeye çalışmış.”

Adam, bu açıklamadan afallamıştı. “Öldürmek mi?” diye bağırdı. “Böyle bir düşman kazanmak için ne yapmışım ki?”

Kirkland cevap verdi. “Hiçbir şey. Ama bazıları yarım Hindu bir İngiliz Dük’ü kabul edemiyorlar. Sen daha önce de bir hayli kaba saba, aşağılık karikatürlere hedef olmuştun. Senin şahsınla hiçbir ilgisi olmasa da, senden prensip olarak hoşlanmayan insanlar var.”

“Kanının karışık olması yüzünden hor görülmemi anlayabilirim.” Adam’ın sesi boğuktu. “Ama bu öfke, bir İskoç gemisini ve Britanyalı mürettebatını havaya uçurmaya nasıl yeterli olabilir? Kalbe bir kurşun sıkıp bu işi halletmek varken, bu yöntem bana çok karışık görünüyor. Acaba bu cani gemiyi yok etmeye çalışmış olamaz mı? Belki de buharlı gemi yapan başka biri, rakibini ortadan kaldırmak istemiştir.”

Kirkland’ın yüzündeki ifade kederliydi. “Her şey olabilir tabii. Elimizde hiçbir delil yok. Ama geçmişte İskoçyalı gemi yapımcıları ve mühendisleri arasında sonu cinayete kadar dayanan bir rekabet olmamıştı.”

“Öldürmek istedikleri ben idiysem, yeniden denemeye kalkışabilirler.” Adam, kendisini öldürmeye çalışan biri olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. “Eğer Mariah’ı beraberimde Londra’ya götürürsem, peşimde olan biri varsa ona da zarar verebilir.”

Randall’ın halinden, bunun genç kadını geride bırakmak için iyi bir mazeret olduğunu düşündüğü belli oluyordu. Ama Kirkland, “Bizimleyken emniyette olacağınızı sanıyorum,” dedi. “Kaldı ki, sen de kendi yeteneklerinle yenilmesi güç birisin. Fakat senin kötülüğünü isteyen biri olduğunun farkında ve tetikte olman lazım.”

“Ben yenilmesi güç biri miyim? Bilmiyordum.” Adam kafası karışmış gibi görünüyordu.

Randall, gözleri parlayarak, “Şanslı bir gününde en az benim kadar iyi nişan alabilirsin,” dedi.

Kirkland da ilave etti, “Hem şansız bir gününde bile ol-
san, Masterson’ı, Randall’ı veya beni göğüs göğüse kavgada
yenebilirsin. Çocukluğunda Hindistan’da acayip birtakım
yakın dövüş taktikleri öğrenmişsin ve dalaşacak arkadaşlara
ihtiyacın olduğu için sınıf arkadaşlarına da bunları öğrettin.
Ama hiçbirimiz senin kadar iyi olamadık bu konuda.”

“En etkili hareketleri bize öğretmediğinden her zaman
kuşku duymuşumdur.” Randall’ın bakışlarından aklının
uzaklarda, başka bir yerde olduğu anlaşılıyordu. “Yine de, sa-
vaşta canımı birkaç kere kurtarabilecek kadar öğrendim.”

Adam kupkuru bir ses tonuyla, “Yani hem bir düküm,
hem de ölümcül kavgaların piriyim,” dedi. “Hiç farkında
değildim. Ama farkında olduğum bir şey varsa, o da şu ki,
eğer siz beni bulmasaydınız hayatım çok daha kolay ve basit
olacaktı.”

Kirkland yavaşça sordu. “Sen bunu mu tercih ederdin?”

Adam bu soruyu düşünürken yine ağrıyan şakaklarını
ovdu. Geride bırakmış olduğu hayatı kulağına bunaltıcı ge-
liyor ve ona pek de çekici bir yaşam tarzı gibi görünmüyor-
du. Hartley çok daha sakın bir yerdi. Hem burada, Mariah
hakkındaki karmakarışık hislerini de bir düzene sokabilecek
zamanı da olacaktı. Ama, hafızası geri gelmediği takdirde,
ömür boyu neler kaybettiğini merak edeceği şüphesizdi.

“Sanırım... gerçekleri öğrenmem daha iyi olur.”

Ama, ağzından dökülen bu sözlerle rağmen, o kadar da
emin değildi.

Mariah, misafiriyle beraber dışarı çıktığında, “Adam balı-
çenin bir bölümünü restore ediyor, Lord Masterson,” dedi.
“İsterseniz oraya gidebiliriz. Veya sahile, onu bulduğum yere
inebiliriz. Uzak değil.”

Masterson, genç kadının yürüyüşüne ayak uydururken, "Bana herkes gibi Will deyin lütfen. Ash'i bulduğunuz yeri görmek isterdim," dedi. "Bize bahçeyi belki yarın kendisi gezdirir. Adam oldum olası bahçe düzenlemesine ve peyzaja ilgi duymuştur. Ralston Manastırı'nın bahçeleri İngiltere'de bulunacakların en güzellerindendir. Tabii Ashton Konağı'nın arazisi daha küçüktür ama o da çok nefistir. Orada dolaşırken, insan Londra'nın göbeğinde olduğuna inanamaz."

Mariah, birkaç hafta içersinde Londra'da bir dükün misafiri olacağına inanamıyordu. Londra'ya bu seyahati, daha önce babasıyla yaptıklarından çok değişik olacaktı. O zamanlar kenar mahallelerde veya en iyi ihtimalle gösterişsiz denebilecek yerlerdeki kiralık odalarda kalmışlardı. Babasının hayatta olduğu ve hep birlikte oldukları günleri çok özlemişti ama geriye dönüş yoktu artık. Oysa, Adam'la beraber oldukça, ne kadar zayıf olursa olsun, gelecek için bir şansı vardı.

Patikadan aşağı küçük plaja doğru yürüdüler. Genç kadın Masterson'ın sohbet etmeye çok hevesli olmamasına memnundu. Günlerin bu kadar kuzeyde bayağı uzun olduğu konusunda Masterson haklıydı. Akşam yemeği saati geçmiş olmasına rağmen, güneş hâlâ ufkun üzerindeydi. Yazın ortalarına geldiklerinde geceler iyice kısılacaktı.

Sahil rüzgârlıydı. Çırpıntılı dalgalar kıyıdaki kum ve çakıllara sertçe vuruyordu. Bhanu denizin kenarına gidip de, bir dalga burnuna sular sıçratınca tiz bir sesle havladı. Masterson, "Onu kurtardığınız akşam sular yine böyle sert miydi?" diye sordu.

"Daha kötüydü. Saat gece yarısına yaklaşıyordu." Mariah eliyle Adam'ı ilk gördüğü yeri işaret etti. "Neyse ki, suyun üstünde bir karartı olduğunu görebilecek kadar ay ışığı vardı. Önce boğulmuş bir adam sandım." Yüzü buruşmuştu. "İçimden kaçıp saklanmak geldi. Ama nerdeyse gelgit başlayacaktı. Cesedin tekrar kıyıdan açılacağını düşünüp suya girdim ve Adam'ı buldum. Hayattaydı ama ölmesi yakınmış gibi görünüyordu. Sanırım daha fazla dayanamazdı."

Masterson merakla sordu. “Sizi gece yarısında sahile getiren neydi peki?”

Genç kadın Büyükannesi Rose’un ritüelleriyle ilgili ona gerçekleri söylese, olanlar bir lordun gözüne kesinlikle çok acayip görünenekti. “Huzursuzdum ve uykum kaçmıştı. Malikanenin eski sahibi Burke beni kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalışıyordu. Zayıf bir anımda bunu kabul edeceğimden ve sonra da hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımdan korkuyordum. Onun için biraz temiz havada yürüyüp kendimi yormaya karar vermiştim.”

Masterson, sanki bu gayet mantıklı bir açıklamamış gibi başını salladı. “Ash’in bu kadar güneye sürüklenmesine ve buz gibi suya rağmen hayatta kalabilmesine hayret ediyorum. Gemisi Glasgow’da değil, Arran Adası civarında battı ama yine de günlerce denizde çalkalanmış olmalı. Hayatta olması gerçekten bir mucize.”

“Tam bir mucize sayılmaz.” Mariah, Adam’ın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışıyordu. “Bana ilk söylediği, nefesini yavaşlattığı ve kendini koruyabilmek için beyninin bir köşesine çekildiğiydi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama belki de bu şekilde hayatta kalabildi.”

Masterson ilgilenmişse benziyordu. “Bu onun Hindu sihirlerinden biri olsa gerek.”

Mariah temkinle sordu. “Sihir mi?” Sihir diye bir şey olduğunu zaten inkâr edemezdi. Büyükannesinin sayesinde, insanoglunun anlayamadığı pek çok şey olduğunu fark etmişti.

“Tam manasıyla sihir değil tabi. Ama herhalde sizin de bildiğiniz gibi, Ash bazı Hindu eğitim yöntemleri uygular, mesela her günkü meditasyonu da bunlardan biri.”

Mariah kendini budala gibi hissetti. “Böyle bir şey yaptığını bilmiyordum, bana hiç bahsetmemişti.”

Masterson ciddileşti. “Belki unutmuştur. Sabahları yıkandıktan sonra odasında sessiz sedasız meditasyonunu yapardı. Hâlâ yapıyorsa da, siz bilmeyebilirsiniz. Adam oldukça ketum bir insandır. İngiltere’deki hayatı boyunca, melez olduğu için

hor görüldü ve hakarete uğradı. Buna çareyi de, Hintli kalıtımını saklamak ve mükemmel bir İngiliz beyefendisi olmakta buldu.”

“George Burke zorluk çıkardığında hasta yatağından kalkıp adamı odanın ta öbür ucuna fırlattı.” Mariah düşünceliydi. “Nasıl olduğuna şaşıtm. Hareketleri boks yapar gibi değildi. Bu da mı Hindu uygulaması?”

Masterson başıyla onayladı. “*Kalarippayattu* denen, Hindistan’ın güneyindeki Kerala kentinden gelen bir döğüş taktiği. Adam orada kuzeydeydi ama, *Kalarippayattu* tekniğini kaldığı saraydaki asilzadelerin çocuklarıyla beraber öğrenmiş. Anlaşılan bu çocuklara her türlü savaş sanatı öğretiliyormuş. Sonra o da bize öğretti, genellikle gecenin geç saatlerinde.” Masterson, o günleri hatırlayarak gülümsedi. “Küçük çocuklar ne kadar da canavar olabiliyorlar. Ash tabii ki, döğüşmedeki hüneri yüzünden çok büyük saygı görürdü.”

Mariah, “Bana bunları neden anlatıyorsunuz?” diye sordu. “Bu rastgele bir konuşmaya benzemiyor.”

Masterson’ın yüzünde üzüntülü bir gülümseme belirdi. “Farkına varacağınızı tahmin etmiştim. Ash’in geçmişini size en ince detaylarıyla açıklamamın sebebi, sizin şu anda onun hayatında çok önemli ve ona en yakın insan olmanız. Onu yakinen tanıyabilmeniz ikiniz için de daha iyi olacaktır.”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Yani Adam’ın nişanlısının bir kumarbaz kızı olmasını reddetmiyor musunuz?”

Masterson, “Siz de kumarbaz mısınız?” diye sordu.

“Kesinlikle hayır.” Ben kumarın belirsizliğinden hoşlanmıyorum.” Mariah gülümsedi. “Benim için para değer verilecek ve dikkatle kullanılacak bir şeydir, sokağa atılacak bir şey değil.”

“Akıllıca bir yaklaşım. Peki başka zaaflarınız var mı?”

Genç kadın gülerek, “Yoksa benimle Adam’ın eşi pozisyonu için görüşme mi yapıyorsunuz?” diye sordu.

Masterson da güldü. “Belki de. Sosyete de tanışanlar genellikle birbirlerinin altyapılarını bilirler veya kolaylıkla öğ-

renebilirler. Buradaysa durum farklı. Ama siz akli başında ve iyi yürekli bir insana benziyorsunuz, ve Ashton'a ilgi duyuyorsunuz. Bu pozisyona gayet uygun olabileceğinizi düşünüyorum.”

Genç kadının denizi seyreden gözleri daldı. Ashton Düşesi olmasının ne kadar ihtimal dışı olduğunu düşünüyordu. Adam'ın kendisine güvenmediğini ve nedenlerini anlatmak istemiyordu ama, gerçeklerin bir kısmını açıklayabilirdi. “Dürüstçe söylemek gerekirse, Adam eski hayatına dönüp hafızasını kazanınca nişanımızın sona ereceğini sanıyorum. Dostlarımı yeniden hatırlayınca bana şimdi olduğu gibi ihtiyacı olmayacaktır.”

“Dostlarımı hatırlamasını içtenlikle ümit ediyorum.” Masterson, genç kadının şüphe dolu yüzüne bakarken bir an için karamsar göründü. “Onu kaybetme olasılığı hakkında kayda değer bir şekilde soğukkanlısınız. Bense sizi Adam'a... oldukça bağlı zannediyordum.”

Mariah içini çekti. Masterson, ona doğrudan doğruya Adam'ı sevip sevmediğini sormamakla anlayışlı davranıyordu. Bu, genç kadının tartışmak istediği bir konu değidi. “Hayatımda her zaman gerçekçi olmak zorundaydım. Romantik hayaller çoğunlukla mutsuzlukla son bulurlar.” Büyükannesini yakınında istermiş gibi şalına sımsıkı sarındı. “Adam evli değil ama yine de görüşmekte olduğu bir sevgilisi var mı diye merak ediyorum. Böyle biri varsa, onun hayatta olduğunu öğrenir öğrenmez ortaya çıkacaktır.”

Masterson şaşkınlıkla, “Böyle bir hanımın varlığından habirim yok,” dedi.

Bhanu sıçrayıp çamurlu ayaklarını Mariah'nın en iyi elbisesinin üstüne dayadı. Genç kadın köpeğin uzun kulaklarını okşamak için öne eğilirken, “Olmadığından emin olabilir misiniz?” diye sordu.

Erkek, “Hayır,” diyerek kabullendi. “Söylemiş olduğum gibi, Ash gayet ketumdur. Ben de geçtiğimiz senelerde

Londra'da fazla bulunmadım. Fakat böyle bir kadın mevcut değilse ve hâlâ sizinle evlenmek isterse, onunla evlenir miydiniz? Yoksa nişanlılık rolünü sadece onun bu kadar yalnız olması yüzünden mi üstlendiniz?”

Masterson dikkate değer şekilde algılama kabiliyeti olan bir insandı. “Eğer Adam’ın istediği buysa, ben onunla memnuniyetle evlenirim. Ama daha bir süre ne istediğini bilecek durumda olacağını sanmıyorum. Ve eninde sonunda beni istemezse —” Çok önemli bir şey değişmiş gibi omuzunu silkti. — bunu saygıyla kabullenirim ve bir düşes olamadığım için de hiç üzülmem. Sanıyorum böyle bir mevki zaten başkaları tarafından devamlı olarak gözlenmek, ölçülmek ve yargılanmak anlamına geliyor.”

Masterson genç kadının fikrine katılıyordu. “Özellikle genç ve güzel bir düşes. Ama hayatınızın ne kadar gözler önünde olacağı sizin seçiminizdedir. Aslton düzenli olarak sosyal çevrelerde görünür, ama kesinlikle sosyete turlarına bağımlı biri değildir. Muhtemelen sizinle evde başbaşa kalmasına sebebiyet verdiğiniz için mutlu olacaktır.”

Bu kulağa o kadar da fena gelmiyordu. “Benim zaafılarımı sordunuz, Will. Benim hayal gücüm fazlasıyla kuvvetli ve bu da bazen başımı derde sokuyor.” Aklına bir an için yine hanımı hanımcık Sarah geldi. “Ama genelde bu zaafımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum.”

“Bu dünyada hayallerden çok daha kötü şeyler var.” Denize sırtını çevirirken, güneş altın sarısı, kızıl ve mor şeritler yayarak batıyordu. “Hava serinledi. Artık eve dönssek daha iyi olur galiba.”

Genç kadın şalına sımsıkı sarılıp yürümeye başladı. Bhanu da bu esnada ayakları ve sarkık kulakları sırılsıklam, patikada onlara eşlik ediyordu. Mariah, Adam’ın bu arkadaşını sevmiştii. Ne de olsa bir taraftarı olması iyi bir şeydi.

Mariah ile Masterson eve döndüklerinde, yemek odasına çay servisi yapılıyordu. Aradan kısa bir zaman geçince misafir-

ler ayaklandılar. Adam'ın arkadaşları güneye doğru olan seyahatlerini çoktan planlamışlardı bile. Adam da daha iyi bir önerisi olmadığı için onların tekliflerini seve seve kabul etmişti.

Mariah'yla birlikte misafirlerini kapıya kadar geçirdiler ve üç adam kapıdan çıktığında rahatlayarak derin bir nefes aldılar. Yorgun bir halde kapıya sırtlarını döndüklerinde, Adam genç kadını kollarına almak için dayanılmaz bir istek duymasına rağmen kendini dizginledi. Eski yakınlıklarına geri dönmek çok kolay olacaktı ama bu, genç adam henüz ne hissettiğini bilmezken her ikisine de haksızlık olurdu.

Mariah, "Bu akşam neredeyse umduğumuz kadar iyi geçti," dedi. "Arkadaşlarıyla konuşurken hafızanın herhangi bir bölümü tazelendi mi?"

Adam şakaklarını ovdu. "Hayır, ama niye arkadaş olduğumuzu anlayabiliyorum. Onları hatırlamamama rağmen, beraberken kendimi çok rahat hissettim."

Adam'ın yaptığı hareket, genç kadının ciddileşmesine sebep oldu. "Başın mı ağrıyor?"

Genç adam elini şakaklarından çekerek, "Biraz." diye cevap verdi. "Bütün gece ümitle bana bakıp herhalde benim – şimdi her şeyi hatırlıyorum! – diye bağırمامı beklediler." İçini çekerek devam etti. "Keşke bunu yapabilseydim. Başışındaki bu ağrı... sanki geçmişime ait bütün bilgiler içerde beynimde kilitlenmiş ve her an patlamaya hazır gibi. Ama bu henüz olmadı."

Genç kadın Adam'ı rahatlatmak istercesine, "Olacak." dedi. "Kendi evine döndüğünde büyük ihtimalle bir sabah uyandığında herşeyin geri dönmüş olduğunu göreceksin."

"Belki de." Ona kalsa yarın sabah uyandığında Mariah'ı yanı başında görmeyi tercih ederdi. Genç kadına dokunma isteğini bastırabilmek için ellerini birbirine kenetledi. "İyi geceler. Eski arkadaşlarımı bu kadar iyi ağırladığın için de ayrıca teşekkür ederim."

Genç kadın, bir iyi geceler öpücüğü veya en azından bir

dokunuş beklercesine tereddüt etti. Fakat erkekten böyle bir hareket gelmeyeceğini kabul edince yüzü yumuşadı. “İyi uy-kular Adam.”

Adam, genç kadının zarif adımlarla uzaklaşmasını seyretti. Evet, kanındaki ateşin arzu olduğundan emindi. Ama arzu-nun ötesinde onu neyin beklediğinden emin olamıyordu.

Adam o geceyi rüyaları kızgın tanrılarla ve tanımadığı ca-nilerle dolu olarak geçirdi. Anıları buysa, hiç hatırlamaması daha iyiydi.

Bölüm 22

Ertesi sabah Mariah kasabaya inip Julia Bancroft'un ziyaretine gitti. Arkadaşı kapıyı gülümseyerek açtı. "Seni görmek ne hoş! Adam yeterince iyileşip de artık benim bakımına ihtiyacı kalmadığından bu yana görüşemedik. Çaya ne dersin?"

"O kadar oldu mu? Sanırım olmuştur." Mariah şapkasını çıkarıp arkadaşının peşinden kulübenin arkasındaki mutfığa yöneldi. "Çok üzgünüm. Bu aralar dikkatimi dağıtacak çok şey oldu."

Julia, Mariah'ya çayını koydu ve yanında bir tabak dilimlenmiş zencefilli kek ikram etti. "O üç etkileyici beyefendi Bull and Anchor'a geldiklerinden beri etrafta bir sürü dedikodu dolaşıyor. Dün akşam da malikanede sizinle yemek yediklerini duydum."

Mariah içini çekti. "Evet, yediler."

"İşin aslını senden öğrenmeyi umuyordum." Julia kıkırdarak devam etti. "Bu da senin konuşmanı sağlamayacaksa, o zaman merakımla yaşamayı öğrenmem gerekecek."

Genç kadın önündeki kekten küçük bir ısırık alırken, nereden başlayacağını düşünüyordu. "O beyler Adam'ın arkadaşları ve şaşılacak bir durum ama adı hakikaten Adam'mış. Arran Adası'nda gemisi battığından beri Adam'ı, daha doğrusu cesedini arıyorlarmış. Nihayet onu buldular ama Adam'ın hafızası hâlâ yerine gelmedi."

“Arkadaşlarının kıyafetlerine bakılırsa Adam bir güverte tayfası olmasa gerek. Yoksa geminin sahibi miymiş?”

“Çok, çok daha kötüsü.” Mariah’nın yüzü buruştu. “Adam Ashton Dükümü.”

“Aman Tanrım!” Julia donakalmıştı. “O bir Dük müymiş?”

“Ya öyle ya da arkadaşlarının hepsi yalan söylüyorlar.” Genç kadın sinirle önündeki keki ufalamaya başladı. “Onu Londra’ya evine götürmek istiyorlar. O ve ben... biz birbirimize derin duygularla bağlıyız ama korkarım onu kaybettim Julia. Arkadaşları gelmeden önce, ona evliliğimiz hakkında yalan söylediğimi itiraf ettim. Bunu duyunca tabii ki altüst oldu ve şimdi de benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğinden emin değil. Benden nefret etmediği kesin ama bana güvenmiyor da. Sanırım eski hayatına döndüğünde, orada benim için bir yer olmayacaktır.”

Julia yavaşça, “Çok üzıldüm,” dedi. “Kaderin bir cilvesi sizi çok çabuk bir araya getirdi. Neden evli olduğunuzu iddia ettiğini çok iyi anlıyorum ama onun bunu öğrenince niye altüst olduğunu da anlayabiliyorum. Belki de zaman içinde, ona gerçekleri en başında söylemememi affedecektir.”

“Belki ama buna çok güvenmiyorum.” Mariah’nın ağzı keyifsizce büzüldü. “Ama onunla beraber Londra’ya gitmemi istiyor. Sanırım etrafında tanıdık bir simaya ihtiyacı var. Eski hayatına uyum sağladığında bu ihtiyacı ortadan kalkacaktır. Öte yandan ben de gitmek istiyorum, başka hiçbir sebep olmasa bile babamın ölümü hakkında avukatımızla konuşmam gerekiyor.”

“Hâlâ bir haber yok mu? Belki de avukat hasta olmuştur.”

“Ya öyle ya da bir bayan müşteri için kendini fazla yormaya niyeti yok. Eğer sorun buysa, kendime yeni bir avukat bulmam gerekecek.” Mariah üşengeç bir avukatla uğraşmaya pek de istekli değildi ama lazım olduğu takdirde bunu da yapacaktı. Belki de Masterson ihtiyacı olursa daha iyi bir avukat bulmasına yardım ederdi.

Julia, “Eğer Londra’ya bu yakışıklı genç erkeklerle beraber gideceksen, yanında bir hizmetçi kızın olması lazım.” dedi. “Hatta daha doğrusu, bir şaperon.”

Mariah ikna edici bir gülümsemeyle, “Bugün seni ziyarete gelmemin sebeplerinden biri de bu zaten,” dedi. “Bütün masrafların ödenmesi şartıyla bir Londra seyahatine ne dersin?”

“Benim de mi gelmemi istiyorsun?” Julia elindeki çay fincanını masanın üzerine bıraktı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hastalarım ne olacak?”

Mariah arkadaşının bu fikre karşı çıkacağını biliyordu. Julia, Cumberland’ın yerlisi değildi. Aksanından iyi eğitim almış olduğu ve muhtemelen bir doktorun veya bir rahibin kızı olduğu anlaşılıyordu. Mariah onun İngiltere’nin bu ücra köşesine geçmişinden kaçmak için geldiğinden şüpheleniyordu. Ama Londra’nın bahsi geçince arkadaşının yüzündeki özlem dolu ifadeyi görmüştü. “Yardımcının bu işte çok usta olduğundan bahsetmiştin. Eğer çok acil bir durum olursa Jenny veya hastanın kendisi başka bir ebe çağırabilirler.”

Julia her ne kadar imreniyorsa da, henüz ikna olmamıştı. “Uygun kıyafetlerim yok. Seyahat masraflarım karşılanırsa bile, ufak tefek harcamalarım olacaktır.” Gülümsedi. “Gelirim çoğu takastan geliyor ve Londra’da bir tavuğu para olarak kullanabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Mariah güldü. “Ben de. Ama ikimiz de hemen hemen aynı bedendeyiz, yani elbiselerimizi paylaşabiliriz. Benim gardrobum da Londra standartlarında değil ama seyahatlerimde bazı hanımefendiler bana güzel şeyler hediye ettiler. Ayrıca oldukça iyi bir terziyimdir. Kullanılmış birkaç kıyafet alırız, ben de onları bize uydururum.” Yaklaşımını değiştirerek ilave etti. “Biraz uzaklaşmak sence de iyi olmaz mı? Beraber Londra’da iyi vakit geçirirdik.”

Julia, “Gerçekten yapamam,” dedi. Ama gözlerinde istek pırıltıları dolaşıyordu.

Mariah, “Sosyeteye karışmak zorunda da kalmazsın,” dedi. “İstemiyorsan tabii.”

Julia'nın gülümsemesi hüznünlüydü. "Sosyeteden kaçınmak istediğimi nasıl anladın?"

"Sadece bir tahmin." Genç kadın suratını buruşturdu. "Bu fikre ben de bayılmıyorum ama Adam'la evlenmemizin ufak da olsa bir ihtimali varsa, bu sulara yüzüp yüzemeyeceğimi anlamam lazım. Babamla hiç yüksek tabakada dolaşmadık ama sürekli olarak yeni ortamlara ayak uydurmak gerekmişti, o yüzden sanırım bunu da becerebilirim."

Julia'nın kararsız yüz ifadesi değişmişti. "Yapmamam lazım biliyorum ama... peki, seninle geleceğim. Benim de Londra'da bir işim var." Ayağa kalktı. "Kıyafete gelince, bir dakika burada bekle."

Bir dakika, Julia'nın tekir kedisinin Mariah'nın kucasına zıplayıp yerleşmesine müsaade edecek kadar uzadı. Julia kolları elbiselerle dolu olarak geri gelinceye kadar, Mariah bir fincan çayla bir dilim kek daha yemişti. Elbiselerin hepsi son moda olmasa da zengin renklere sahip çok kaliteli kumaştan dikilmiş gündüz kıyafetleriydi. Mariah heyecanla nefesini tutunca kucagındaki kedi sıçrayarak uzaklaştı. "Nereden...?"

"Hiç sorma." Julia kıyafetleri bir sandalyenin üzerine yığıdı. "Lütfen."

Mariah başıyla onayladı. Bu elbiselerin Julia'nın önceki evliliğinden kaldığını tahmin ediyordu. Kocasını öldüğünde Julia çok genç olmalıydı, çünkü Mariah'dan çok da büyük değildi ve yıllardır Hartley'de yaşıyordu.

En üstteki elbisenin etek kenarını ters çevirerek dikişleri inceleyen Mariah, "Çok iyi dikilmiş," dedi. "Günümüze göre biraz eski ama yapacağım değişikliklerle modaya uygun hale gelir."

Julia düz bir sesle, "Modaya uygun olmak istemiyorum," dedi. "Sade ve göze batmayan bir halde olmaları yeterli."

Julia'nın bu isteği, şimdiki tarzına uygundu ama Mariah bu elbiselerin, arkadaşının geçmişinin çok daha parlak olduğunu kanıtladığını düşünüyordu. "Nasıl istersen. Değişiklikleri

yapmam fazla uzun sürmez. Bir iki aksesuar değişikliği ve belki de dekoltesi açık olanlara birer şal uydurmak yeterli olur.”

Julia yığından gülkurusu renginde bir elbise çekti. “Bunu almanı istiyorum. Bu renk sana benden çok daha fazla yakışacaktır.”

Mariah elbisenin kolunu keyifle okşadı. “Emin misin? Bu harika bir saten. Elbiseyi ortadan kesip siyah saçlarına yakışacak renklerle ayrı ayrı parçalar halinde giyebilirsin.”

“Ben senin olmasını istiyorum.” Julia’nın kaşları, elbise sanki kötü anıları canlandırmış gibi çatılmıştı.

Mariah yeşil bir yürüyüş elbisesi seçerek arkadaşına uzattı. “Bunu giy de, yapacağım değişikliklere karar verelim.”

Julia’nın genelde ciddi olan yüzü neşeyle aydınlandı. “Bu seyahatten büyük keyif alacağım Mariah. Sosyeteye karışmadığım sürece, çok iyi zaman geçireceğimden eminim!”

O sabah Adam uyandığında, gördüğü kötü rüyaların etkisiyle yorgundu ve Mariah da çoktan kahvaltısını bitirmiş, evden ayrılmıştı. Sakin bir kahvaltının tam ortasında, Randall kendisine kapıyı açmış olan hizmetçi kızın önünde odaya rüzgâr gibi girdi. “Günaydın Ash. Beraber atış talimi yaparız diye düşünmüştüm.”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Kahvaltımı dahi bitiremeden çıkıp savunmasız yaratıkları öldürmemi mi gerekiyor yani?”

Randall sırtıttı. “İşte senin hâlâ sen olduğunun en inandırıcı kanıtı. Biraz jambon yiyebilir miyim?” Cevap beklemeksizin, kendine jambonlu bir sandviç yapıp çay koydu ve Adam’ın karşısına oturdu. “Senin bir ava katıldığını hiç görmedim ama dün akşam da söylediğim gibi, çok keskin bir nişancısın. Beraber hedef atışı yaparız diye düşünmüştüm. Bakalım hâlâ eskisi kadar iyi misin.”

“İlginç bir soru; atış kabiliyeti vücutla mı yoksa beyinle mi alakalı?” Adam düşünceliydi. “Bir silahı nasıl tutacağımı bile bilmiyorum.”

“İyi işte! Kafana yediğin darbe senin nişancılığını yok ettiyse, seni bugün yeneceğim demektir.” Randall bir sandviç daha yaptı.

Adam kuru bir sesle sordu. “Senle diğerleri, benimle zaman geçirip acaba hangi hatıraları canlandırabiliriz diye sıraya mı girdiniz?”

“Bunu keşfetmen o kadar da uzun sürmedi.” Randall jambonlu sandviçinden bir ısırık aldı. “Bayan Clarke’ın aşçısı mükemmel. Neden gitmek istemediğin anlaşılıyor.”

“Hatırlamamda en çok kimin başarılı olacağına dair aramızda bir yarışma mı var?”

“Henüz değil, ama bu da bir fikir.” Randall sandviçini süpürüp Adam’ın boş tabağına baktı. “Nişancılığını denemeye hazır mısın?”

“Seçme şansım yok gibi görünüyor. Herhalde silahı yanında getirmişsindir.” Genç adam yeteneğine hâlâ sahip olup olmadığını içten içe merak ederek ayağa kalktı.

“Silahlar benim uzmanlık alanımdır.” Girişe doğru giderlerken, Randall bir köşeye bırakmış olduğu deri tüfek çantasını aldı.

Sabah çiseleyen yağmur, yerini soluk bir ilkbahar güneşine bırakmıştı. Adam Mariah’nın nerede olduğunu düşündü. Genç kadının yakınlarda olduğunu bilmek onu daha mutlu ediyordu. Herhalde Julia Bancroft’u ziyaret etmek için kasabaya inmişti. “Bahçenin arkasında atış alanı olabilecek iyi bir yer var. Ağaçlar seyrek ve arkadaki tepe de attığımız kurşunların fazla uzağa gitmesini engeller.”

“Yani hatırladığını bilmesen de, bir şeyleri anımsıyorsun.” Randall düşünceliydi.

“Belki de. Veya sadece mantıksal bir çıkarım yaptım.” Adam arkadaşını inceledi. Her ne kadar yay gibi gerilmiş sinirleri bir İngilizde çok rastlanmasa da uzun boyu, sarışın ve yapılı vücuduyla Randall tipik bir İngilizdi. “Dün akşama nazaran çok daha neşelisin. Dün gece etrafındakileri ısıracak gibiydin. Genel ruh halin bunlardan hangisi?”

“Sanırım ısırarak. Bugün daha keyifliyim çünkü hayatta olduğun nihayet kafama dank etti. Birinden vazgeçebileceğim kadar çok sayıda arkadaşımı yok. Savaşta arkadaşlarımı yitirmek doğal bir şey, ama İngiltere’de lüksün kucağında yaşayan dostlarımı kaybetmek değil.”

“Özür dilerim. Seni neredeyse hayal kırıklığına uğrattım.” Adam, sadece eski arkadaşların arasında olabileceği gibi birbirlerine takılmaya başladıklarını fark etmişti. Bu çok ilginçti. “Gördüğüm rüyada, seni Londra’daki bir evden kurtardığım zaman neredeyse ölmek üzereydin. Bu gerçekten oldu mu?”

Randall’ın ifadesi sertleşti. “Benden çok hoşlanmayan bir adamın yeğeniyim. Beni doğrudan doğruya öldüremediği için savaştan yaralı olarak döndüğümde bakımsızlıktan öldürmeye çalıştı.”

Adam irkildi. “İyi ki müdahale etmişim. Olay kanuna aksettirildi mi?”

Diğeri başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Yaptığını itiraf etmeden hiçbir suçlamada bulunamayacağı için, olay kapandı. Sonrasında Ashton Malikanesi’nde gayet iyi bir şekilde kendimi toparladım. Bu hadise geçen yaz olmuştu. Benim hayatımı kurtardın. Bu da benim gözümde oldukça kayda değer bir borç.”

“Hafıza kaybımı hesaba katacak olursak, bana olan borcundan dolayı endişelenmene gerek yok bence.” Artık bakımlı bahçeleri geçmiş ve arkasında bir tepe olan düzlüğe gelmişlerdi. “Atış talimini burada yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Mükemmel.” Randall tüfek çantasını hemen oracıkta olan masa büyüklüğündeki bir kayanın üzerine koyarak açtı. İçinde iki tane ince ve zarif tüfekle bir çift de tabanca vardı.

Adam silahları inceledi. “Her zaman böyle silahlı mı seyahat edersin?”

“Bunun gibi uzun bir yolculukta yanımda hem bir tüfek hem de bir tabanca bulundururum. Tabii ki bir de bıçak.”

Adam da kuru bir sesle onu taklit etti. “Tabii ki. Bir beyefendi ve cephaneliği.”

Randall sırtarak tüfeklerden birini işaret etti. “Bu benimki, diğeri de Masterson’ın. Tabancalardan birini de Kirkland verdi. Ne kadarını hatırladığını göstermek ister misin?”

Fazla düşünmesine gerek kalmaması için Adam çabucak Masterson’ın tüfeğini aldı ve dengesini kontrol etmek için elinde tarttı. Silah güzeldi. Temiz olup olmadığına baktığında kusursuz olduğunu fark edince hiç şaşırmadı. Seri ve ustaca hareketlerle barut, çaput ve gülleyi namluya yerleştirdi, sonra da bir hedef bulmak için etrafına bakındı. “Bakalım bu tüfeğin ayarı nasılmış. Şu karaçalının üstündeki çiçeğe ateş ediyorum.”

Yine içgüdülerini kullanarak, tüfeği omuzladı ve ateş etti. Sarı çiçek zerreler halinde dağılmıştı. “Oldukça hassas ama sanırım çok az sola doğru atıyor.” Tüfeği indirdi. “Şaşılacak şey ama ata nasıl bineceğimi de hatırlıyordum. Anlaşılan kasların, beyinden bağımsız kendi hafızaları var.”

“Öyle gibi görünüyor. Nişancılıktaki ustalığımı kaybetmediğin kesin. Doğrusu buna sevinmeli mi, yoksa üzülmeli miyim pek emin değilim.”

“Bence sevin. Gülümsemek kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar. Dün akşamki konuşmamızı doğru hatırlıyorsam, sen de benim kadar ustasın. Eh, göster bakalım.”

Randall da silahını doldurdu. Havada uçan bir kargayı görünce tüfeği ona doğrulttu. “Hareket eden bir hedef daha heyecanlı.”

Adam elini kaldırdı. “Yapma. Bu yaratık sana hiçbir zarar vermedi.”

Randall yüzünde şaşkınlık ifadesiyle silahı tekrar indirdi. “Gerçekten değışmemişsin. Pekâlâ, ben de aynı çalının sol tarafındaki çiçeğe ateş edeceğim.” Çabucak nişan alıp tetiği çekti.

Çiçek paramparça olurken Adam, “Artık başka bir çalılık bulmamız lazım,” dedi. “Bu, bizim amacımız için yeterince fedakârlıkta bulundu.”

Randall bir kahkaha attı. “Bu da tam senin karakterine uygun bir söz. Geri gelmene çok sevindim Adam. Hadi artık tabancaları deneyelim mi?”

Bölüm 23

Londra'ya hareketlerinden önceki üç gün boyunca Mariah Adam'ı nadiren görebildi. Zamanının çoğunu Julia'nın evinde kıyafetleri üzerinde çalışarak geçirirken, Adam da arkadaşlarıyla meşgul oluyordu. Genç kadın, arkadaşıyla zaman geçirmenin Adam'la olmaktan daha dinlendirici olduğunu düşünüyordu.

Yine de birbirlerine olup biteni haber verebilecek kadar bir araya geliyorlardı: Evet, Julia Mariah'ya refakat etmeyi kabul etmişti. Evet, Kirkland Carlisle'da iki posta arabası kiralamıştı. Evet, bu arabalar salı gününü herkesi alarak yola çıkacaktı. Hayır, Cochrane'nin Mariah'nın yokluğunda mülkü idare etmesinde hiçbir problem yoktu. Zaten o da acil bir durum olduğunda Ashton Konağı'na mektup göndererek genç kadını haberdar edecekti. Kahya genç kadının bir dükün misafiri olacağını öğrendiğinde çok etkilenmişti.

Genç kadın, hafızasında bir değişiklik olduğu takdirde Adam'ın kendisine bundan bahsedeceğini tahmin ediyordu. Ama o henüz bir şey söylememişti. Her ne kadar arkadaşları Adam'a eski hayatını izah ediyorlarsa da, şimdiye kadar bu anlatılanlar onun hafızasını tetiklememişti.

Mariah son gecesini çalışma odası olarak kullandığı kütüphanede geçirdi. Bir elbisenin koluna dantel işlerken kapı hafifçe vuruldu. Adam odaya girdiğinde sakın ve mesafeli görünüyordu ve dayanılmaz derecede yakışıklıydı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Çok yaklaşımdan kaçınmak istercesine kapının eşiğinde duruyordu. “Sadece sabah hareket edebilmemiz için her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istemiştim. Yapmamı istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, ben de bu elbiseyi bitirip çantaya koyar koymaz hazırım demektir. Julia da seyahat için toparlandı. Bu yolculuğu dört gözle bekliyor.” Genç kadın ipliği düğüm yaparak kopardı.

“İyi o halde.” Adam başını ovaladı. Saçları iyileşmekte olan yaranın izini kapatacak kadar uzamıştı ama yine de bu yaranın varlığı onu hâlâ rahatsız ediyordu. “Benimle Londra’ya gelmeyi isteyip istemediğini sana hiç sormadım. Kendimi yalnız hissetmemek için senin orada olmanı istedim. Ama bu seyahate katılmamayı tercih ediyorsan, fikrini değiştirmek için henüz çok geç değil.”

Bunu söylemek için çok geç kalmıştı. Genç kadın iğnesine yeni bir iplik takarken, “Aramızda bundan sonra ne geçerse geçsin, ben Londra’ya gelmek istiyorum,” dedi. “Avukatım Bay Granger’la görüşüp yolladığım mektuplara niye cevap vermediğini öğrenmem gerek. Belki babamın ölümü hakkında bana bildirdiğinden fazla bir şey öğrenemedi ama şimdiye kadar ondan hiç olmazsa mirasıyla ilgili haber almış olmam gerekirdi.”

“Tabii ki. Belki de bu konuda yardımcı olabilirim. Bir dükün varlığının olayları değiştirebileceği bir durum gibi görünüyor.” Adam huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Ama görüldüğü kadarıyla gitmeye hazır değildi. Arzu erkeğin vücudundan dalgalar halinde yayılıyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, genç kadın da aynı arzuyu hissediyordu.

Evlı olmayan erkek ve kadınların birbirlerinden ayrı tutulmalarınınmelbette bir sebebi vardı. Sadece ikisinin olduğu bu odada, günahkâr düşüncelere kapılmak çok kolaydı. Genç kadın, onun yanına koşup kollarını erkeğin ince ve kaslı vücuduna sararak onu öpse, Adam’ın ne tepki vereceğini düşündü.

Herhalde, Adam bütün şüphelerini unutarak genç kadına hemen oracıkta, kütüphanenin halı kaplı zemininde sahip olurdu. Ve Mariah da buna hiç itiraz etmezdi. Birlikte oldukları o haz dolu dakikaları hatırlayınca utançtan bir an için gözlerini kapattı.

Hayır!

Onu vermesi gereken haber aklına gelince, “En azından bir konuda rahatlayabilirsin,” dedi. “Bugün hamile olmadığımı öğrendim.”

“Tanrı’ya şükür.” Genç adam duyduğu rahatlamayla derin bir nefes aldı.

Ona karşı olan sorumluluğundan kurtulduğu için ne kadar da sevinmiş görünüyordu. Genç kadın elindeki iğneyi elbisenin cteğine öyle bir şiddetle batırdı ki, iğne parmağına saplandı. “Beni Londra’ya götürmene gerçekten hiç gerek yok. Arkadaşların seni yalnız bırakmayacaklardır, zaten şimdiye kadar da kendini yalnız hissetmeyecek kadar onlara alışmış olman lazım. Ben Londra’ya tek başıma seyahat ederim.”

“Bu çok saçma. Bizimle beraber daha emniyette olursun. Hem de daha rahat bir yolculuk olur.” Adam, genç kadının öfkesini criten, alaycı bir gülümsemeyle ekledi: “Ve senin yakınında olmanı hakikaten istiyorum. En azından ben de sana misafirperverliğimi göstermeye mecburum, hatta çok daha fazlasına...”

“Peki. Zaten sizlerle seyahat edersem masraflarım çok daha azalır.”

“Arkadaşlarıma bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Önce sen, şimdi de onlar. Kirkland posta arabalarını ödüyor, Randall’la Masterson da yemek ve konaklama paralarını nasıl paylaşacaklarını kararlaştırıyorlar. Herkese bunları geri ödemeyi planlıyorum ama şu an için, sırtımdaki elbiseler bile benim değil.”

“Geçmişte arkadaşların için çok şey yapmış olduğun anlaşıyor ve şimdi de sana yardım edebildikleri için çok mutlular.” Genç kadın bir dikiş daha atmak için durakladı. “Bunu neza-ketle kabul etmek, kendini iyi hissetmeni sağlayacaktır.”

Adam rahatlamıştı. “Harika bir tavsiye. Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Genç kadın bir dikiş daha attı. “Nişanlının rolüne devam etmemi istiyor musun?”

“Evet.” Genç adam derin bir nefes aldı. “Lütfen biraz sabır göster Mariah. Sana olan ilgini kaybetmedim. Bir nebze bile. Fakat – neleri değiştirebileceğime ve neleri kabul etmek zorunda kalacağıma karar vermeden önce içinde bulunacağım hayatı anlayabilmem gerek.”

Genç kadın, aynı durumda olsalardı Adam’ın arkadaşlarının da bu şekilde savunmasızlıklarını itiraf edip etmeyeceklerini merak etti. Masterson büyük ihtimalle ederdi. Kirkland... genç kadın pek emin değildi. Randall ise herhangi bir zayıflığını açığa çıkarmaktansa atların arkasında sürüklenip parçalara ayrılmayı tercih ederdi herhalde. “Tedbirli davranmakta haklısın. Hayatındaki bu değişikliklerle başa çıkmanın ne demek olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama benimki, tahminden öteye gitmiyor.” Genç adama gülümsedi. “Bence sen bu mücadelede son derece başarılısın.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Kendimi beceriksiz ve yetersiz hissediyorum. Senin böyle düşünmemene sevindim.”

Mariah ellerini kucığındaki kumaşın üzerinde birleştirdi. “Hafıza kaybı, bir felaket olduğu kadar bir armağan da olabilir. Yetiştirilişini veya etrafındakilerin senden beklentilerini hesaba katmaksızın, nasıl biri olmak istediğini keşfetme fırsatına sahipsin. Arkadaşların seni eskisinden farklı mı buluyorlar?”

Adam şaşkınlıkla, “Masterson bugün tam da buna benzer bir yorumda bulundu,” dedi. “Benim daha az mesafeli olduğumu söyledi. Sanki... düklükten uzaklaşmışım gibi.”

“O kadar genç yaşta dük olmak zorunda bırakılman göz önüne alınırsa, kötü bir şey değil bu.” Genç kadının kaşları çatıldı. “Kazadan önce seninle tanışsaydım hakkında ne düşüneceğimi merak ediyorum. Bugüne kadar yüksek sos-

yeteyle pek bir alakam olmadı. Büyük ihtimalle seni erişilemeyecek kadar yükseklerde görürdüm. Ama şimdi kolaylıkla yaklaşılabilen bir insansın.”

Genç adam bir kahlkaha attı. “Yaklaşılabılır olmak gayet iyi ama pek çok erkeğin isteyeceği gibi ben de güzel bir kadının beni yakışıklı, göz kamaştırıcı veya gizemli bulmasını tercih ederdim.”

Mariah yumuşak bir sesle, “Bunların hepsi sende zaten var,” dedi.

Göz göze geldikleri an, Adam’ın kapının tokmağındaki eli dondu. Ah Tanrım, Mariah da onunla birlikte olmayı istiyordu. Adam gergin bir şekilde, “İkimiz de sonradan pişman olacağımız bir şey yapmadan gitsem iyi olacak,” dedi. Koridora doğru dönerek kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Mariah kendisini deli eden bir hayal kırıklığıyla sağ elini yumruk yapıp ağzına götürdü. Sadece birkaç dakikalık konuşmaları bile, kanının kaynamasına yetmişti. Gerçek bir hanımefendi böylesine... böylesine bir *şehvet* hissetmezdi. Mesela Sarah. Mariah kendini daha çok iffetsiz bir hizmetçi gibi hissetti.

Tek tesellisi, Adam’ın da aynı duyguları hissediyor olduğunu bilmektir.

Adam yatmadan önce Mariah’yla konuşmanın bir hata olduğunu fark etti, genç kadını görmek onu uyarmış ve arzularını kamçılarılmıştı. Hem çok saf ve dürüst hem de insanı kendinden geçirecek kadar güzel görünüyordu. Ama yatağının üzerinde ilk gözünü açtığı zaman ona bakarken de dürüst görünüyordu. Adam bu yargısında yanılmıştı. Belki genç kadına güvenebilirdi. Ama asıl güvenemeyeceğinin kendisi olduğu apaçık ortadaydı.

Sonunda uykuya dalabildiğinde, rüyaları şimdiye kadarkilerin en üzücüsüydü. Bu seferkine evinden zorla kopararak alınan küçük bir çocuğun hıçkırıkları hâkimdi. Olay belli ki Hindistan’da geçiyordu ve hissettikleri de kolaylıkla anlaşılabilir olacak şeylerdi. Bu anısını hatırlamasa daha mutlu olacaktı.

Bunu, çok güzel genç bir kadının kollarında olduğu başka bir rüya takip etti. Adam kadınla konuşuyor ve kadın da ısıltılı yüzünü kaldırıp ona bakıyordu. Rüyasındaki bu kadın sarışın, yeşil gözlü ve belli ki İngilizdi. Annesi değil. Bir karısı olmasa da, acaba bir sevgilisi olabilir miydi? Mariah kendisinin, Adam'ın hayatında olabilecek başka bir kadını hatırlatıp hatırlatmadığını merak etmişti. Belki de bu şüphesinde haklıydı.

Gördüğü rüyaların en kötüsünde, güzel ve seçkin giyimli insanlarla dolu bir balo salonundaydı, birden kendisinin çıplak olduğunu ve insanların koyu tenine dikkatle baktığını fark etmişti. Kalbi çarparak uyandığında başı dayanılmaz bir şekilde zonkluyordu.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Sakinleştiğinde, gördüğü rüyada çarpık bir mizah olduğunu fark etti. Böyle bir hadisenin hiçbir zaman cereyan etmediğinden oldukça emindi. Rüya, onun Londra sosyetesine girmek üzereyken ve kendini bu kadar hazırlıksız hissederken duyduğu korkularla ilgili olmalıydı. Kıyafeti ne olursa olsun, kendini çıplak ve korunmasız hisseceğı şüphesizdi.

Şükürler olsun ki arkadaşları vardı. Hafızasını geri kazanamaması onları hayal kırıklığına uğratsa da, kendisini terk edeceklerine dair bir belirti göstermemişlerdi. Onu sonuna kadar koruyacakları belliydi.

Mariah'ya da teşekkür borçluydu. Evli olmalarıyla ilgili yalanı, her ne kadar düşünmek istemediğı derin bir acıysa da, genç kadın hâlâ kendisine en yakın olandı. Adam'ı olduğu gibi kabul eden de oydu. Beraber olduklarında kendini çok daha iyi hissediyordu.

Maalesef, beyni arzuyla bulanmadan onunla konuşamıyordu bile ve onu ne kadar az görürse, o kadar çok istiyordu. Uyumakta güçlük çekmesinin diğer bir sebebi de buydu.

Mariah'yla birlikte olmaktan daha az tatmin edici olsa da, günahkâr şehvetini köreltmenin yolunu bulmuştu. Elleri vücuduna dokunurken, böyle bir hareketin İngiliz sosyetesinde yasak olup olmadığını merak ediyordu. Ama bunun cevabını bilmesine de olurdu.

Üç günlük yoğun çalışmadan sonra, Adam'ın onu "sarı araba" denen posta arabasına bindirmesi, Mariah'yı rahatlatmıştı. Parlak sarı gövdeleriyle, bu arabaları başkalarıyla karıştırmamanın imkânı yoktu. Bu bindikleri, dört yolcu taşıyabilen ve dört at tarafından çekilen bir arabaydı. Adam'ın arkadaşlarını Hartley'den alacak olan araba da, herhalde bunun aynısı olacaktı.

Her gün birkaç defa at değiştirerek, aşağı yukarı bir haftada Londra'ya varmış olurlardı. Özel ulak arabası bundan daha hızlı olurdu ama bu bindikleri de onları hedeflerine diğer seyahat metotlarından daha hızlı ulaştıracaktı. Babasıyla beraber yaptığı seyahatlerde genellikle normal at arabasını kullanırlardı ve bu yöntem, daha yavaş ve konforsuzdu, yani yapmakta oldukları yolculuk, genç kadın için bir lüks sayılabilirdi.

Deri koltuğunda arkasına yaslanan Mariah, esnemesini bastırdı. Bir önceki gece, hem Adam'ı düşünmekten, hem de ihtiyacı olacak her şeyi yanına alıp almadığının endişesinden çok az uyuyabilmişti. Bu sabah Annabelle yatağından yere atlamış ve ona kırılgan bir bakış attıktan sonra mutfağın yolunu tutmuştu. Mariah geri geldiğinde kedinin yokluğunu unutacağını ve onu affedeceğini umuyordu. Ama gerek kedi, gerekse malikane, Bayan Beckett'la Bay Cochrane'in ellerinde güvendediler.

Adam tam arabaya binmek üzereyken, Bhanu coşkuyla içeriye atladı. Sanki yerine yerleşip Londra'ya onlarla beraber seyahat etmeye hazırmış gibiydi. Mariah öne eğilip köpeğin başını okşadı. "Kusura bakma ama burada kalman gerekiyor. Düşünsene, gelsen Annabelle seni ne kadar özler."

Adam hayvanı kollarının arasına aldı. "Sanırım onu içeriye kapatmamız gerekecek yoksa bizi takip edecektir. Onu mutfağa götüreyim de gittiğimizi fark etmesin."

Bhanu'yu içeri götürüp kısa bir süre sonra geri dönünce arabacı yola koyuldu. Uzaklaşırlarken Adam'ın bakışları eve kenetlenmişti.

Genç kadın sesini sakın tutmaya çalışarak, "Bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam'ın sesinden rahatsız olduğu belli oluyordu. "Kesinlikle geri gelmeyi umuyorum, ama... bilemiyorum." Araba köşeyi dönüp anayola çıktığında evin görüntüsü kaybolmuştu. Adam'ın bakışları Mariah'ya döndü. "Burada o kadar çok şey oldu ki..."

"Bazen merak ediyorum ya bütün hafızan geri gelip de bu sefer kazadan bu yana olanları unutursan ne olacak diye." Genç kadın düşünceli bir sesle devam etti. "Bir keresinde başa alınan yaralar konusunda uzmanlaşmış bir doktorla tanışmıştım ve anladığım kadarıyla her şey mümkünmüş."

"Seni unutabileceğimi hayal bile edemiyorum." Erkeğin bakışları duygu yüklüydü.

Adam'ın bakışları altında tedirginlikle kıpırdanırken araba bir tümseğe çarptı. Bu sarsıntıyla ikisinin dizleri birbirine değdiğinde genç adam heyecanla nefesini tuttu. "Bence öbür arabada seyahat etsem daha iyi olacak. Seninle olmak istemediğimden değil... aksine."

Genç kadın da "Çok akıllıca," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Tabii ki Julia benimle seyahat edecek ama etmeseydi, aramızdaki kıvılcımların alevlenme tehlikesi her zaman olacaktır." Öne eğilip erkeğin omuzlarını yakaladı ve onu kelimelere dökemediği her şeyi anlatırcasına öptü. Ona âşık olduğunu, onu ne kadar arzuladığını ve yalan söylediği için ne kadar üzgün olduğunu...

Acaba evli olduklarını iddia etmeseydi, bu kadar yakınlaşabilirler miydi? Artık bunu merak etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Genç adam nefesini tutarak kollarını Mariah'nın beline sarı ve onun öpücüğüne tutkuyla karşılık verdi. "Bu çok tehlikeli." Sesi boğuktu.

Genç kadın gülerek, "Neyse ki bu arabada daha fazla ileriye gitmemize izin verecek kadar yer yok," dedi.

"Emin misin?" Adam genç kadını belinden tutup kendine doğru çekti ve onu ata biner gibi kucağına oturttu.

Genç kadın birbirlerine bu kadar yakın olmalarının yarattığı şokla sarsılmış ve uyarılmıştı. Erkeğin elleri sırtını okşarken, kolları arasında eriyordu. “Ne kadar kolay olurdu...” Nefesi kesilmişti. Arabanın sarsıntıları baş döndürücü hareketlerine daha da heyecan katıyordu. Genç kadının eli erkekle vücudunun arasına doğru kaydı.

Adam’ın nefes alış düzenlenmişti. “Kolay olabilir ama akıllıca değil.” Genç kadının eli daha aşağıya inmeden erkek onu yakaladı. “Şansımız var ki buradan Hartley’e gitmek uzun sürmüyor.”

“Aman Tanrım!” Genç kadın aklının başına gelmesiyle ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Adam onun kucağından kalkmasına izin vermedi. Elleri okşamaya devam ediyordu. “Ama daha birkaç dakikamız var.”

Sadece birkaç dakika. Genç kadın bunun son öpüşmeleri olup olmadığını merak ediyordu. Bu seyahat boyunca yalnız kalmaları mümkün olmayacaktı ve Londra’ya vardıklarında ise, olacaklar herhalde ikisinin arasına girecekti. Önlerinde uzanan günleri düşünerek genç adamın omzuna başını yasladı. “Londra için kendini hazır hissediyor musun?”

“Olabileceği kadar.” Adam kolunu genç kadının omuzlarına sardı. “Diğerlerinden hafıza kaybına uğradığından kimseye bahsetmemelerini rica ettim. Yakın arkadaşlarım ve ailem mecburen öğrenecek ama bu zayıflığının Londra’da sosyetesindeki herkesin diline dolanmasını istemiyorum.”

“Bu bir zayıflık değil. Sadece yaralanma.”

“Hayatım hakkında herkes benden daha fazla bilgi sahibi olduğu için zayıflık mış gibi geliyor.”

“Sen bir düksün. Hepsine yukarıdan bakarsın olur biter.”

Genç adam şaşkınlıkla bir kahkaha attı. “Sen çok muzip bir şumarıksın.” Kolları genç kadını sımsıkı kavradı. “Böylesine yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru gelebilir?”

“Çünkü sen iki ayrı açıdan bakıyorsun.” Mariah’ın eli erkeğin göğsünü okşuyordu. “Duygu... duygudur. Tatmak,

dokunmak, his, heyecan – bunlar kalple ilgili şeyler. Doğru ve yanlış ise bunlardan tamamıyla farklı. Onlar ahlakı, akli ve adaleti temsil ediyorlar – beyinle ilgili şeyler.” İcini çekerek devam etti. “Çoğunlukla birbirleriyle bağdaşmazlar.”

“Bilgeliğine diyecek yok. Londra’ya vardığımızda, aklım-daki bu ejderhalardan kurtulacağımı umuyorum. Ondan sonra – ne olacağını beraberce göreceğiz.” Eliyle genç kadın-ın yanağını şefkatle okşadı, sonra da onu kucağından kaldırdı. “Ağırbaşlı görüntünün yanıltıcı.”

“Bu da benim özelliğim.” Eldivenli ellerini kucağında bir-leştirdi. Bu gayet ağırbaşlı bir hareketti.

Birkaç dakika sonra Bull and Anchor’ın önünde durdu-lar. Diğer araba orada duruyor ve Adam’ın arkadaşları dar bir yere kapanmadan önce açık havada olmanın tadını çıkarıyor-lardı. Onlar da arabaya bindikten sonra, Julia’nın kasabanın çikış yolunda olan kulübesine doğru yola koyuldular.

Mariah yanında Adam’la birlikte arabadan inip kulübeye doğru yürüdü. Julia kapıyı açtığında başlığını giymiş ve yola çıkmaya hazırdı. Mariah’nunki gibi, onun da bagajı küçük bir sandık ve bir kutudan ibaretti. Adam sandığı yerinden kaldırdı. “Ben bunu alayım.”

Julia ona şaşkın bir bakış attı. “Düklerin eşya taşıdıklarını bilmiyordum.”

“Eminim Londra’ya yaklaştıkça kibirim de artacaktır.Ama şimdilik faydalı olmayı tercih ediyorum.” Adam bu sözleri ciddiyetle söyledikten sonra dönerek arabalara doğru yöneldi.

Mariah, Julia’nın kapıyı kilitlemesini bekledi. “Bu seyahat-i bir kez daha kafanda tartmışa benziyorsun.”

Julia arabalara doğru yürürlerken alaycı bir sesle, “Bir kez, iki kez, hatta üç beş kez daha,” diye cevap verdi. “Ama – git-tiğime memnunum. Orada, çok geç olmadan görmek istedi-ğim biri var.”

“Birbirimize destek oluruz. Korkarım buna da ihtiyacımız olacak.”

Arabalara vardıklarında Adam Julia’yı, inmiş olan arka-

daşlarıyla tanıştırdı. Masterson her zamanki gibi uyumlu kişiliğine bürünmüştü. Kirkland da kusursuz bir kibarlık sergiliyordu. Fakat Randall'ın suratı asıktı ve Julia'ya yönelen bakışları, karşısındakini donduracak kadar soğuktu. Buz gibi bir ses tonuyla, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Bayan Bancroft," dedi.

Julia kaşını bile kıpırdatmadan, "O zevk karşılıklı," diye cevap verdi. Adam'ın kendisine arabaya binerken yardım etmesine izin verdi ve Mariah da onu takip etti. Adam Mariah'nın binmesine yardım ederken genç kadın elinin özel bir şekilde sıkıldığını hissetti ama hemen ardından genç adam arkadaşlarına dönerek iki güzel bayanı kendisine saklayacak kadar bencil olmadığını söyledi ve yolculuğun ilk bölümünü onlarla paylaşmaya kimin istekli olduğunu sordu.

Erkekler aralarında kimin nerede oturacağını konuşurlarken Mariah arkadaşına fısıldadı. "Bu da neydi şimdi? Yoksa Randall'ı tanıyor musun?"

Julia başını iki yana salladı. "Hiç karşılaşmadık. Belli ki daha ilk görüşte benden hoşlanmadı."

Mariah bir hanımefendi tavrıyla burun kıvrıdı. "Randall kadınlar hakkında yüksek düşüncelere sahip değil. Benim bir servet avcısı olduğuma ve Adam'ı tuzağa düşürüp evlenmek istediğine kendini inandırmış."

"Ama onu bulduğunda Adam'ın kim olduğundan haberin bile yoktu."

"Öyle ama Randall gerçeklerin öfkesiyle arasına girmesine izin verecek bir adam değil."

Karşılıklı gülümsediler. Masterson kapıyı açıp onlara kattı. "İki güzel bayanla seyahat etmeye hak kazanan şanslı adam benim."

Mariah bir kalıkaha attı. "Arabadaki güzelliği eşitlemek için Bhanu'yu da yanımıza almalıydık. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben onu da güzel buluyorum."

Masterson cevap vermekte gecikmedi. "Şayet çirkin bir köpeği sevebilecek kadar güzel bulabiliyorsanız, Ash gibi

yakışıklı bir adamla evlenerek kendinizi harcamamalısınız. Benim gibi, gerçekleri görmezden gelebilme yeteneğinize ihtiyacı olan bir adamla hayatınızı birleştirdiyseniz daha iyi olur.”

Genç kadın bir an için erkeğin gözlerinde bu sözlerinde ciddiyet payı olduğuna dair bir ışık yakaladı ama o an hemen geçti. Genç kadın, “Londra’ya vardığımızda, birbirimize bakmaktan yorgun düşmüş olacağız,” dedi.

Julia da ilave etti. “Hem de her tarafımız tutulmuş ve yolculuktan yıpranmış olacağız.”

Masterson da, “Ama en azından yavaş bir arabaya nazaran çok daha hızla rahatsız olacağız,” dedi.

Bu sözler üzerine hep beraber güldüler. Bu, uzun bir yolculuk için iyi bir başlangıçtı.

Bölüm 24

Adam, Ashton Malikanesi'nin oldukça büyük bir şehir evi olduğunu sanmıştı. Böylesine uçsuz bucaksız, etrafı bahçelerle ve yüksek taş duvarlar üzerindeki sivri uçlu demirlerle çevrili olan bir Mayfair Konağı beklemiyordu. Demir parmaklıklı giriş kapısının önünde durduklarında, "Aman Tanrım," dedi. "Bu beklediğimden oldukça fazla."

Arabada karşısında oturan Kirkland, "Sana bunun Londra'daki en özel malikane olduğundan bahsetmemiş miydik?" diye sordu. "Gerçekten de güzel bir yerdir. Dostların için ayırdığın bir sürü odası var. O yüzden de harika bir otel havasında."

Randall söze karıştı. "Londra'ya her geldiğimde Ashton Malikanesi'nde kalırım. Aslında sen bana kendi odalarımı tahsis etmiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Gayet tabii." Adam önünde seraserpe uzanan eve baktı. "Burası o kadar geniş ki, büyük ihtimalle seni günlerce görmem."

Yolculuk olabildiğince rahat geçmişti, defalarca at değiştirmişler ve sadece bir kez insanın iliklerine işleyen yağmurun altında çamura saplanma tehlikesi atlatmışlardı. Oldukça iyi hanlarda kalmış ve buralarda genellikle bayanlar için bir, erkekler içinse iki oda olmak üzere üç oda tutmuşlardı. Aina arabanın içinde geçen günler, insana düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu.

Adam'ın Londra'yla ve bu şehrin talepleriyle başa çıkabileceğinden şüphesi yoktu ama kendisini öldürmeye çalışmış birisinin olma ihtimali, olaya biraz fazla heyecan katıyordu. Her ne kadar bu konu bir daha hiç açılmadıysa da, arkadaşlarının etrafı keskin gözlerle incelediklerinin farkındaydı. Masterson, Ashton Konağı'ndakilere ve kuzenlerine Adam'ın dönüş yolunda olduğunu yazdığına göre, kararlı bir canının onların hangi yoldan geleceklerini kestirmesi imkânsız değildi. Mariah ile aynı arabada seyahat etmemesi için bu da iyi sebeplerden biriydi. Böylece, vurulduğu takdirde, hiç olmazsa genç kadın emniyette olurdu.

Ama tabii bu da birbirlerini hemen hemen hiç görememeleri anlamına geliyordu. Genç kadının yokluğunu, yeni çekilmiş bir dişin ağrısı gibi hissediyordu. Birbirlerini bir tek, hep beraber kaldıkları hanın özel yemek odasında akşam yemeği için toplandıklarında görüyorlardı. Gün ne kadar yorucu ve çetin olursa olsun, Mariah soğukkanlılığını ve derli topluluğunu muhafaza edebiliyor ve hiçbir şeyden şikâyet etmiyordu.

Julia Bancroft da onun kadar iyi bir seyahat arkadaşıydı. Fazla konuşmasa da, varlığıyla etrafa huzur yayıyordu. O ne vakit etrafta olursa sinirle gerginleşen Randall'ın dışında herkes kendisinden hoşlanıyordu. Nitekim Randall yolculuk boyunca kadınlarla aynı arabayı paylaşmamıştı. Akşam yemekleri, Masterson ve Kirkland'ın sohbeti sürüklemeleri sayesinde gayet keyifli geçmişti.

Yemeklerden sonra bayanlar paylaştıkları odalarına çekiliyorlardı. Bu yüzden de Adam, Mariah'yla Hartley Malikanesi'nden kasabaya olan yolculuklarından beri hiç başbaşa kalamamıştı. Kuşkusuz bu muazzam boyuttaki ev, onlara biraz mahremiyet sağlayacaktı. Ona tekrar sahip olmak istediğinden değil – aslında sahip olmayı da istiyordu ama böyle bir şeye kalkışmayacaktı – beraberce oturup çay içmek ve belki de onun elini tutmak yeterli olacaktı. Onunlayken hiç kimseyle olmadığı kadar rahat ediyordu.

Özel üniformalı, yaşlıca fakat keskin bakışlı bir bekçi, kulübesinden çıkarak çamur içindeki sarı arabaları incelemek için yaklaştı. Adam'ın arabasının sürücüsü görkemli bir şekilde, "Ashton Dükü ve arkadaşları!" diye bağırdı.

Bekçi, Adam'ın hayatta olduğunu şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmalıydı ama arabanın içine bakıp gelenin kim olduğunu anlayana kadar yüzü şüphe doluydu. "Evinize hoşgeldiniz Ekselansları." Yerlere kadar eğildi ve giriş kapısını açtı.

Önlerinde boylu boyunca uzanan giriş yolunda ilerlerken, Randall, "Telaşlı uşakların ve sosyal zorunlulukların dünyasına geri geldik," dedi.

Kirkland cevap verdi. "İstediğin kadar şikâyet et. Ama ben temiz bir elbiseye kavuşacağım ve beni uşağım giydireceği için gayet memnunum." Üzerindeki yıpranmış görünen koyu yeşil cekete ve çuha pantolona bakarak, "Jones'a bu üstümdekileri yakmasını söyleyeceğim." dedi. "Ama kim ne derse desin, insan çetin bir yolculuktan sonra medeniyetin rahathğını takdir ediyor."

Randall kuru bir sesle, "Çetin yolculuk, Corunna'ya savaş alanına dönmektir," dedi. "İskoçya'ya seyahat sadece yorucudur. Ama yine de itiraf etmeliyim ki seninle ve Masterson'la haftalar boyu aynı odayı paylaşmak da bana başlı başına bir ceza gibi geldi."

Adam'la Kirkland gülerlerken, araba konağın kapısında durmuştu. Saçları pudralı genç bir uşak, yüzü heyecanla parlayarak evden dışarı fırladı. Adam kapıyı açıp arabadan inerken, "Karşılama komitesinin ne büyüklükte olacağını merak ediyorum," dedi.

Randall yüzünü buruşturdu. "Çok büyük. Tam varış saatimizi kesin olarak kimse bilmese de, eminim akşam olmadan Londra'nın bütün sosyetikleri senin döndüğünü haber alacak ve yarısı da hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek için buraya akın edecektir."

Kirkland da ilave etti. “Tabii içerideki çalışanları saymazsak.”

İkinci araba onların arkasında durduğunda uşak Julia ve Mariah’nın inmesine yardımcı oldu ve Masterson da peşlerinden indi. Adam kolunu Mariah’ya uzatarak, “Aslanın inine girelim mi?” diye sordu.

Genç kadının eli, erkeğin dirseğinin altına yerleşirken gözlerinde ona güven veren bir gülümseme vardı. “Buyurun Ekselansları.” Hartley’den bu yana ilk defa birbirlerine dokunuyorlardı. Bunun etkisi... adeta g veriyordu.

Yolculuk esnasındaki tereddütlerinin aksine, genç adam şu anda kendini yeni hayatına atılmaya son derece hevesli hissediyordu. Kuşkusuz burada, kaybettiklerini tekrar elde edecekti.

Hep beraber  kat yüksekliğinde ve genişliği seslere yankı verecek kadar büyük bir hole girdiler. İçerisi hizmetçilerle doluydu. Hem de düzinelerle.

Mariah’yla beraber grndklerinde, kadınların diz bkmesi ve erkeklerin reverans yapması, bir dalgalanma oluşturdu. Nereye baksa pırıl pırıl glnsemeler görüyordu. Tanınmadığı bu insanlar onu hayatta gördükleri için gerçekten mutluydular. Çok sayıda genç ve güzel hizmetçi kız gözüne takıldığında, onları taciz etmeyecek kadar efendilik göstermiş olduğunu mit etti.

Uşaklardan yaşlıca olan  tanesi ne çıkararak ona yaklaştılar. Kusursuz giyimli ve etrafına güven yayan orta yaşlı kadın, baş hizmetkr olmalıydı. Onun sağındaki ve aynı şekilde mükemmel bir görüntüye sahip olan adamsa herhalde evin kahyasıydı. Adam’ın arkadaşları ona baş hizmetkrla ilgili bilgi vermiş oldukları için, bu çiftin Bay ve Bayan Holmes olduğunu anlamıştı. Geniş bir evin nasıl işlediğini hatırlayıp da, kendi hayatını anımsayamamak ne kadar tuhaf bir şeydi.

nc adamsa... diğerlerinden çok daha farklıydı. İyi giyimli olmakla beraber, iri yarıydı ve yüzündeki eski yara

izleriyle bir sokak dövüşçüsünü hatırlatıyordu. Randall mırıldandı. “Solda duran adam senin uşağın Wharf. Sana ondan bahsetmem lazımdı.”

Artık bunun için çok geçti. Üçlü bu arada onun yanına gelmişti ve hep beraber, mükemmel bir uyumla, “Evinize hoş geldiniz, Ekselansları,” dediler. Adam, daha önce bunu prova etmiş olabileceklerini düşündü.

“Burada olmak çok güzel,” dedi. “Arkadaşlarımın çoğunu zaten tanıyorsunuz ama Bayan Bancroft ve Bayan Clarke’ı daha önce hiç görmediniz. Kendileri Ashton Malikanesi’nde misafir edilecekler. Onlara son derece ihtimam göstermenizi istiyorum.”

“Tabii ki Ekselansları,” diyen Bayan Holmes, düşünceli görünüyordu. “Mavi dairenin aynı oturma odasına açılan iki yatak odası var. Orası sizce yeterli olur mu?”

Mariah, “Elbette,” diye mırıldandı. Julia da başını sallayarak ona katıldığını belli etti. Her ikisi de, sanki düzenli olarak dükkân malikanelerinde kalıyorlarmış gibi sakinliklerini ve soğukkanlılıklarını koruyan birer maske takmışlardı. Genç adam bunu eğlendirici bulmuştu ama aynı zamanda Mariah’nın ne kadar iyi rol yapabildiğini hatırlamak hiç hoşuna gitmemiştir.

“Bay Randall, her zamanki daireniz emrinize amadedir efendim.” Baş hizmetkârın bakışları tekrar Adam’a döndü. “Sizin için de uygunsa Ekselansları, öğle yemeği bir saate kadar servis edilecek, böylece misafirlerinizin ve sizin yol yorgunluğunuzu üzerinizden atacak kadar zamanınız olacaktır.”

Kahvaltıyı şafak vakti yaptıkları için Adam’ın karnı acıkmıştı ve arkadaşlarının da aç olduğunu tahmin ediyordu. Masterson ve Kirkland, Londra’daki evlerine gitmeyi planlamışlardı ama artık eski imkanlarına kavuştuğuna göre onları en azından yemeğe alıkoymak istiyordu.

“Gayet iyi Bayan Holmes. Masterson, Kirkland, yemeğe kalıyorsunuz değil mi?”

Kirkland, “Önümüzdeki bir saati kütüphanende bir to-mar gazete ve bir bardak şeriyle geçirmekten keyif alacağım.” dedi. “Ben hiçbir yere kıpırdamıyorum.”

Masterson güldü. “Ben de sana katılayım bari.”

Sıraya giren uşaklar, Adam’ın arkadaşlarına yol göstererek değişik yönlelere dağıldılar. Adam uşağına dönerek, “Ben de üstümü değiştirsem iyi olacak,” dedi. “Beni daireme götürür müsün?”

“Gayet tabii efendim.”

Şimdilik her şey yolundaydı. Wharf’un peşinden yukarıya çıkarken Adam öğleden sonra onu nelerin beklediğini merak etmekten kendini alamadı.

Marialı eşyalarını yerleştiren hizmetçiyi yalnız bırakarak oturma odasına açılan kapıyı araladı. Julia da kendisi gibi hizmetçiyi eşyalarıyla bırakıp oturma odasına geçmişti. Marialı kimsenin duymaması için kapıyı kapatıp heyecanla, “Hiç böyle bir yer gördün mü Julia?” diye sordu. “İnsan düklerin zengin olduklarını kabul eder ama burası Carlton Evi’ni bile utandıracak kadar görkemli bir yer!”

“Carlton Evi daha görkemli ama böylesine sıcak değil, en azından benim gördüğüm kadarıyla.” Julia odanın öbür ucuna giderek pencereden bahçeye doğru baktı.

Marialı şaşırmıştı. “Sen Carlton Evi’nde bulundun mu?”

Julia gülümseyerek, “Yıllar önce,” dedi. “Ama bunu o kadar büyük bir öncelik sanma. Veliht Prens tarafından davet edilen her asil için orada düzinelerle uşaklar, hizmetkârlar ve çamaşırcı kadınlar var.”

Marialı, Julia’nın Kraliyet Malikanesi’ne bir çamaşırcı kadın olarak gittiğini pek sanmıyordu ama konuyu daha fazla kurcalamadı. “Seninle etrafı görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce avukatımın nerede olduğunu bulup onu ziyaret etmem lazım.”

Julia ipek kaplı koltuklardan birine yerleşti. “İkimizin de yerine getirmemiz gereken görevlerimiz var ama eminim gezmek için de yeterince zamanımız olacak.”

Julia'nın yüzünün gerginleştğini gören Mariah, yumuşak bir sesle, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, senin yapman gereken, oldukça zor bir iş," dedi. "Sana faydası olacaksa memnuniyetle yanında olurum."

Julia başını iki yana salladı ama yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Gerek yok. Evet, biraz üzgünüm ama bu çok olağan bir üzüntü. Büyükanne mi ziyarete gideceğim. Kendisi artık çok yaşlı ve güçsüz olduğu için bu herhalde onu son görüşüm olacaktır. İyi ve uzun bir hayatı oldu, o yüzden yakında bu dünyaya veda edeceğini kabullenmek o kadar da zor değil. Ama onu görmek istiyorum ve sen beni Londra'ya gelmeye ikna etmeseydin, bu asla gerçekleşmeyecekti. Çok teşekkürler."

"Gelmek ikimizin de yararına oldu." Mariah, Julia'nın karşısındaki şık kanepeye oturarak özenle yapılmış taç şeklindeki duvar süslemelerini ve muhteşem yağlıboya tabloları inceledi. Bu oturma odası ve yatak odası, şimdiye kadar kalmış olduklarının en güzeliydi.

Ashton Malikanesi'ni görmek, genç kadının kendisiyle Adam arasındaki uçurumun ne kadar geniş olduğunu fark etmesine sebep olmuştu.

Bu uçurum, bir köprü kurulamayacak kadar genişti.

Bölüm 25

Wharf özel düğ dairesinin kapısını açtığında, Adam, “Başıma aldığım darbeyle hafızamı kaybettiğimi sana söylemişler miydi?” diye sordu. Uşağının başıyla evet işareti yaptığını görünce devam etti. “Önceki hayatımdan çok az şey hatırlayabiliyorum. Buna sen de dahilsin.” Gözlerinde muzipçe bir pırıltı dolaştı. “Maaşını artırmaya söz verdiğimi söylemen için çok ideal bir durum yani.”

“Hayır efendim!” Wharf koridora açılan kapıyı kapatırken çok şaşırılmış görünüyordu. Başka odalara açılan bir sürü kapısı olan geniş bir oturma odasına girmişlerdi. “Ben zaten gayet cömertçe mükafatlandırıyorum efendim.”

Anlaşılan adam patronunun zayıflığından istifade etme düşüncesini eğlenceli bulmayacak kadar dürüsttü. Bu iyiye işaretti. “Umarım zamanla hafızam yerine gelir ama şimdilik, bu zaafımın duyulmamasını tercih ediyorum. Böyle bir şeyi tabii ki tamamen bir sır olarak saklamak imkânsız ama ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur. Bu tip bir bilgiyi verebilecek baş kaynak sen olduğun için, ketum biri olduğunu umuyorum.”

Wharf şimdi daha da şaşırılmış görünüyordu. “Ben hiçbir zaman ekselanslarının şahsi meseleleriyle alakalı konuşmam efendim. Hele de şimdi katiyen.”

Bu daha da iyiydi. “Sen tipik bir uşağa benzemiyorsun. Benim için çalışmaya nasıl başladın? Bana geçmişini anlatır mısın?”

Wharf'un yüz ifadesi temkinliydi. "Doğu yakasında dünyaya gelmişim. Babam limanda bir vinç operatörüymüş. Limanda çalışırken üstüne bir sandık şeri düşünce ölmüş. Annem çamaşırcıydı ve hepimize bakamıyordu, ben de bu yüzden yeterince büyük görünür görünmez orduya katıldım ve aldığım ikramiyeyi, küçüklere bakabilmesi için anneme verdim."

Londra aksanı şimdi anlaşılıyordu. Adam oturma odasını geçerek içinde ağır mavi ve gümüş brokar saçaklı bir yatak olan odanın kapısını açtı. "Gerçekte kaç yaşındaydın?"

"On üç, ama yaşıma göre büyük duruyordum. Orduya yazılanların bazıları çok zayıftı, o yüzden ben kabul edilebilecek kadar büyük görünüyordum."

Adam yatak odasını da boydan boya geçerken Wharf peşindeydi. Bir başka kapı, içinde özel olarak tasarlanmış kıyafetlerin, ceketlerin, pantolonların ve gömleklerin olduğu büyük bir giyinme odasına açılıyordu. Çizmeler, şapkalar ve diğer erkek aksesuarları düzgün bir şekilde raflara dizilmişti. "Aman Tanrım, bütün bunları gerçekten ben mi giyiyorum?"

Uşak biraz da gurur duyarak, "Ekselansları ne çok uçar! ne de çok muhafazakâr olan muntazam ve kusursuz giyimiyle ünlüdür," dedi.

"Sanırım bu ünümün çoğunu sana borçluyum." Adam tahta askılardaki gömleklerden birinin kaliteli pamuğunu eliyle yokladı. Giyinme odasının en uç köşesindeki kapı, Wharf'un kendi özel yatak odasına açılıyor, oradan da koridora bağlanıyordu. "Nasıl oldu da benim uşağım oldun?"

"Orduda yaralanıp bir de hummaya yakalanınca çürüğe çıktım. Arkadaşım Reg ve ben iyileşebilmemiz için eve gönderildik. Londra'ya döndüğümüzde, bir grup sarhoş serserinin saldırısına uğradık. Binbaşı Randall gelip bizi kurtarana kadar epeyce dayak yedik."

Adam, "Randall sizi tek başına mı kurtardı?" diye sordu. "Serseriler kaç kişiydi?"

“Reg’le ikimiz dört tanesini indirmıştık, ama dört tane daha vardı.” Wharf’un bakışlarında eski günlerin özlemi vardı. “Formumuzda olsak, Reg’le ben onların hepsini alaşağı ederdik. Ama o haldeyken buna imkân yoktu. Yine de, Binbaşı’yı hareket halinde görmek, başlıbaşına bir ayrıcalıktı.

“Binbaşı, eski askerlerin sokaklarda açlıktan ölmesine karşıydı, onun için bizi size getirdi ve iş verebilir misiniz diye rica etti. Karnım tok olduğu sürece ve İngiltere’de kalabildikçe, bir kiler hizmetçisi gibi mutfakta yerleri silmeye bile razıyım. Ama siz bize çok daha iyisini verdiniz. Atlardan iyi anladığı için Reg’i ahırlara seyis olarak yerleştirdiniz. Bana da yeni bir uşağa ihtiyacımız olduğunu ve bu işle ilgilenip ilgilenmediğimi sordunuz. İş kabul ettiğimde, bana bir beyefendinin gardrobunun nasıl muhafaza edileceğini öğrenmem için bir acentadan uşak kiraladınız.”

Belki de Adam çok daha önceden sadakatin referanslardan daha önemli olduğunu hissetmişti. “İş için eğitilmeni istediğime göre seni beğenmiş olmalıyım.”

“Hem o öyle, hem de açlıktan ölecek gibi görünsem de kıyafetlerim her zaman çok düzgün olmuştur.” Wharf manalı bir sesle devam etti. “Modaya uygun olarak yetiştirilmedim, o yüzden sizin uşağınız olmak benim için ender bulunacak bir şanstı.” Adam’ın üzerindeki bir göz attı. “Şu anda giydikleriniz fena değil ama bizim standartlarımıza erişemezler.”

Adam dönerek uşağın gözlerinin içine baktı. “Aramızda ne gibi bir yakınlık vardı? Neden seni İskoçya’ya yanımda götürmedim?”

Wharf’un suratı gerginleşti. “Annem ölüyordu, Londra’da onunla kalmamı söylediniz. Kaza haberiniz bize ulaşmadan kısa bir süre önce vefat etti.”

Adam yavaşça, “Taziyelerimi kabul et,” dedi. “Bu şartlar altında senin benimle beraber gelmeni istemek gaddarlık olurmuş.”

Wharf açıkça, “Lordların çoğu kendi rahatlarının ötesini pek düşünmezler,” dedi. “Sizinle gelmem konusunda ısrar etmedi-

ğiniz için size minnettardım ama sizinle beraber Enterprise’da olsaydım belki de bu kadar kötü yaralanmazdınız.”

“Veya şimdi sen de ölmüş olurdun. Geçmişî deşmenin hiç bir anlamı yok.” Adam uşağın yara izleriyle dolu yüzünü inceledi. “Normalde bir dükün... uşağıyla olduğundan daha sami mi bir bağımız var gibi görünüyor.”

“Ben her zaman haddimi bildim efendim.” Wharf sözlerini dikkatlice seçerek devam etti. “Ve umarım hiçbir zaman da ileri gitmemişimdir. Siz Londra’daki en mükemmel beyefendisiniz ve ben bunu sizin için çalıştığım dan dolayı da söylemiyorum. Fakat – siz ve ben, diğerlerinden biraz daha farklıyız. Galiba... belki de birbirimize yaklaşımımızdaki en büyük etken budur.”

“Sanırım benim farklılığım damarlarımdaki Hindu kanı.” Adam bu esnada çok güzel dikilmiş ve bir gökkuşağı gibi zengin renklere sahip ceketlerin asılı olduğu bölümü inceliyordu. “Peki ya senin farklılığın ne? Hizmet etmek için yetiştirilmiş olman mı?”

Wharf, bu sözler üzerine kıpkırmızı kesilerek mutsuz bir sesle cevap verdi. “O da var, ama... ben... başka biri sizi bir kenara çekip de Reg ile aramda doğal olmayan bir ilişki olduğu suçlamasında bulunmadan önce... benden duysanız daha iyi olur.”

Doğal olmayan ilişki? Bu herhalde cinsel bir ilişki anlamına geliyordu. Adam hafızasının derinlerinde bir yerde, böylesi bir ilişkinin toplum ve kanun tarafından büyük bir suç olarak kabul edildiğini anımsadı. Wharf’un kıpkırmızı kesilmesine şaşmamak gerekti. “Peki böyle bir ilişkiniz var mı?”

“Evet efendini.” Wharf’un sesi adeta bir fısıltıya dönüşmüştü. “Eğer isterseniz hemen gidebiliriz.”

Bu tip “doğal olmayan” bir ilişkilerinin olması, Wharf ve arkadaşının kızgın sarhoşlar tarafından saldırıya uğramalarını açıklıyordu. Adam böyle bir ilişki içinde olan iki erkeğin tam manasıyla ne yaptıklarını bilmiyordu, zaten sormak için uygun bir zaman da değildi. “Ben bunu daha önceden de biliyor muydum?”

Uşak başıyla onayladı.

“Sanırım bu bilgi beni rahatsız etmiyordu.”

Wharf başını iki yana salladı.

“O halde şimdi niye rahatsız etmesi gerektiğini anlayamadım.” Adam tekrar elbiselere döndü. “Bana öğle yemeğine uyacak bir şeyler ayarlar mısın? Seçebileceğim o kadar çok şey var ki burada, şaşkına döndüm.” Aynadan kendine baktı. “Şu an üstümde olanları ödünç almıştım. İade edilmek üzere temizlenip tamir edilmeleri lazım.”

“Gayet tabii ekselansları.” Wharf’un sesi duyduğu rahatlamadan dolayı titriyordu.

Adam giyinme odasından çıkarak başka bir kapıyı açmayı denedi. Ama bu kilitliydi. Kaşlarını çattı. “Bu odaya niye giremiyorum?”

“Orası... sizin özel odanız. Onun için orayı kilitli tutuyorsunuz.”

“Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?”

Uşak başıyla onayladı. “Hizmetçilerin oraya girmesini istemediğiniz için orayı ara sıra ben temizliyorum.” Çok şık ve karmaşık görünen bir masaya yaklaştı, çekmecelerinden birini yerinden çıkarttı ve altındaki anahtarı Adam’a uzattı. “Anahtarın yeri burası efendim.”

Adam incelikle inşa edilmiş gizli bölmeyi inceledi. “Anlaşılan kimsenin girmemesi konusunda oldukça ciddiymişim.”

“Gayet ciddiydiniz efendim.” Wharf anahtarı Adam’a verdi. “Siz içeriye girerken ben de kıyafetlerinizi hazırlayayım.”

Uşağın mahremiyetine gösterdiği saygıdan memnun olan Adam, kapının kilidini açarken eskiden neden bu kadar sırlarla dolu olduğunu düşünüyordu. Odaya girdi – ve kendini bir Hindu tapınağında buldu. Havada tütsü kokusu vardı ve yüksek pencerelerden içeri süzülen ışık, tanrıların itinayla boyanmış heykellerinin durduğu sunakları aydınlatıyordu. Zengin renkli kumaşlar tavanın ortasından yerlere kadar sarkıyor ve odaya egzotik bir çadır havası veriyordu. Piring lambalar rüyalarındakilerin aynısıydı.

Kapının tam karşısında fil başlı tanrı heykeli duruyordu. *Ganesha*. Tanrıların isimlerini ve ne ifade ettiklerini şu an kolaylıkla hatırlayabiliyordu. *Ganesha* sevilen bir tanrıydı. Engellerin düşmanı ve yeni başlangıçların lordu. Sanat, bilim ve bilgeliğin efendisi. Sunağının üzerindeki bir demet o kadar kurumuştur ki, ne tür çiçekler olduğunu söyleyebilmenin imkânı yoktu.

Adam buketi eline aldığı anda yaprakları yere döküldü. Eğer burayı temizlemeye gelen bir tek *Wharf*'sa, demek ki Adam bu çiçekleri *İskoçya*'ya hareket etmeden önce sunmuştu. Acaba ne için dua etmişti? Gemisinde başarı elde etmek için mi, yoksa daha belirsiz bir şey için mi?

Burası, bir meditasyon bahçesi gibi derin bir sükunete sahipti. Sağ tarafına döndüğünde, *Vishnu*'nun kraliçe eşi olan ve güzellik, aşk ve bereket tanrıçası -*Venüs* ve *Afrodit* gibi- *Lakshmi*'nin heykelini fark etti. Işıkların kutlaması olan *Di-Vali* bayramında dişiliğin özü olan *Lakshmi*'ye adaklar sunulurdu. *Mariah* bu koyu saçlı tanrıçaya görünüş olarak hiç benzemese de, aynı şekilde dişiliğin özüne derinlemesine sahipti.

Başka tanrıların da sunakları vardı. Yeniden doğmanın dans eden Tanrısı *Yok Edici Shiva* ve hepsinden daha yukarıda olan *Vishnu*. Rüyalarında gördüğü tanrılar. Adam bu odada, *Ashton Malikanesi*'ne girdiğinde hissettiğinden daha yoğun bir şekilde, eve dönmüş olmanın verdiği huzuru bulmuştu. Bir daire çizerek odanın içinde döndüğünde, yerdeki kalın halı ayak seslerini yutmuştu.

Bu oda onun gizli Hindu tarafını temsil ediyordu. Annesinden zorla kopartılıp mirasına layık bir şekilde yetiştirilmek üzere *İngiltere*'ye getirildiğinde, içgüdüleri ona aklını kaybetmemesi için bir *İngiliz* gibi görünmeye mecbur olduğunu söylemişti. Koyu renk tenini ortadan kaldıramazdı, ama bir *İngiliz* lordu gibi konuşabilir, giyinebilir ve davranabilirdi. İçerideki odada asılı o muhteşem kıyafetlerin sebebi de bu olmalıydı.

Bu özel tapınağı Wharf'tan başka gören olmuş muydu acaba? Hayır. Adam onun boğulmuş cesedini aramak için her şeyi bırakıp İskoçya'ya gidecek kadar kendisine bağlı arkadaşlarının bile bu gizli tapınaktan haberdar olmadıklarını hissediyordu. Dilini tutması için kendi özel sebepleri olan uşağından başka hiç kimseye bu gizli tarafından bahsedecek kadar güven duymamıştı.

Kafasında tam olarak açıklayamadığı düşüncelerle boğuşarak, ortasında dans eden Shiva olan bronzdan yapılmış ateş çemberine parmaklarının ucuyla dokundu. Kendi içsel doğasını, kimseye bahsetmeyecek kadar derinlere saklamış olmasıyla şü anki hafıza kaybının arasında karmaşık bir bağlantı vardı. Ama genç adam kendisini tekrar bir bütün haline nasıl getireceğini bilemiyordu.

Mariah'yla Hartley'de bir keresinde kilise ayinine katıldıklarını hatırladı ve orada da kendini aynı bu odada olduğu gibi doğal ve aydınlanmış hissettiğini düşündü. Tapınaktan çıkarak kapıyı arkasından kilitledi. Wharf giyinme odasında pek de fırçalanmaya ihtiyacı olmayan koyu lacivert bir ceketı fırçalamakla meşguldü. "Wharf, ben kendimi bir Hristiyan olarak mı görüyordum?"

Uşak dönerek genç adamın yüzüne baktı. "Bir keresinde bana hem Hristiyan hem de Hindu olduğunuzu, ama pek çok insanın bunu anlayamayacağını düşündüğünüzü söylemiştiniz."

Adam şaşırarak bir kahrkaha attı. "Muhtemelen anlamazlar. En iyisi ben yine bunu kendime saklayayım. Bu... bu özel tapınağı bilen bir tek sen mi varsın?"

"Sanırım öyle efendim."

Bir an için bakışları birbirine kenetlendikten sonra Adam başını çevirdi. Her ikisinin de sırları vardı ve birbirlerinin sırlarına saygı gösteriyorlardı. "Anladığımı kadarıyla misafirlerimin yanına inerken giyeceğim ceket bu olacak."

"Evet efendim. Diğer giyeceklerinizi de hazırladım. Arkadaşlarınız yolda giydiklerini değiştiremeyeceklerine göre, size de gündüz kıyafeti seçtim."

Adam birkaç dakika içinde kusursuzca dikilmiş ceketi, yeleği ve pantolonuyla tam Ashton Dükü'ne yakışacak biçimde giyinmişti. Mükemmel terziliğin yarattığı farkın etkileyici olduğunu itiraf etmeliydi. Çizmeleri pırıl pırıldı ve parmakları da boyunbağını modaya uygun bir şekilde bağlamayı unutmamışlardı. Kendini ilk geldiğinden bu yana daha iyi tanıdığını hissederek sordu. "Misafirlerimi nerede bulacağım?"

"Ben size yolu göstereyim efendim. Bu evi öğrenmeniz biraz zaman alabilir."

Wharf'un rehberliğinde, Adam diğer misafirleriyle aynı zamanda küçük yemek odasına vardı. Mariah, Julia'nın söylediği bir şeye gülüyordu, o kadar etkileyici ve sevimli görünüyordu ki, Adam, kalbini bir yumruk tarafından sıkılmış gibi hissetti. Genç kadının evli olmalarıyla ilgili söylediği yalan yüzünden çok sarsılmıştı ama gizli Hindu tapınağı, kendisinin de hayatında her zaman gerçekleri söylemediğinin bir kanıtıydı. Henüz bir vaatte bulunmak için çok erkendi – önce kendisiyle ilgili yeniden bir araya getirmesi gereken bir sürü parça vardı. Ama genç kadınla sonsuza dek birlikte olmak istediğini kabul etmeye hazırdı. Aralarında özel bir gülümseme paylaşarak, genç kadının kolunu tuttu. "Ashton Malikanesi'nin mutfaklarının bize neler hazırladığına bakalım mı?"

Mariah, "Eminim her şey çok lezzetli olacaktır," diye mırıldanırken, erkeğin yüzündeki ifadeyi görünce gözleri parladı.

"Her şey lezzetliden de öte olacak. Londra'nın en iyi aşçısı sende Ash." Kirkland kolunu Julia'ya uzattı. "Bu, yol boyunca yemek zorunda kaldıklarımızın ödülü olacak."

Kahya Holmes Adam'ın bakışlarını yakalayıp gözleriyle ona nereye oturması gerektiğini işaret etti. Adam yerine geçerken sağındaki sandalyeyi Mariah için çekti ve, "Konuşmamız gerekiyor," diye fısıldadı. "Daha sonra sana göstermek istediğim bir şey var."

Ona gizli tapınağını gösterecekti çünkü eğer bir gelecekleri olaksa, kendisinin gömmüş olduğu bu gizli taraflarını

da genç kadının anlaması ve kabul etmesi gerekti. Ama genç adam bunun bir sorun olacağını sanmıyordu. Mariah güzel olduğu kadar hoşgörülüydü de. Bakışları bir an için birbirine kenetlendiğinde Mariah, genç adamın gülümsemesinden, onun herkesin içinde kelimelere dökemediği hislerini çok iyi anlamıştı.

Adam tam oturacağı sırada, üç kişi yemek odasına girdi. Bir tanesi Adam'ı önceden posta arabasında karşılayan uşaktı. Arkasında iyi giyimli, sarışın, Adam'ın yaşlarında bir adam ve orta yaşlı ve gayet alımlı bir kadın duruyordu. Adam genç erkeğin yeşil gözlerine baktı. Kendisinininkiler kadar koyu olmasalar da, renkleri kesinlikle yeşildi. Acaba bu...?

Uşak nefesi kesilircesine ilan etti. "Bayan Lawford ve Bay Lawford."

Adam'ın kuzeni ve yengesi – en yakın akrabaları. Genç adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ashton, bu gerçekten sensin!"

Hızlı adımlarla yaklaşıp Adam'ın elini tuttu. Sessizce, "Ben kuzenin Hal'u, biliyorsun değil mi?" dedi.

Adam da aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi. "Emin değildim. Söylediğin için teşekkür ederim." Hal'un elini sıkarken, kendisi hayatta olduğuna kuzeninin içtenlikle memnun göründüğünü düşündü.

Tabii ki Hal, Adam'ın hayatta olduğu haberini önceden almış olduğundan bu karşılaşmaya hazırlanmak için zamanı olmuştu. Eğer memnun olduğuyla ilgili yalan söylüyorsa, çok iyi bir aktör olmalıydı. Adam onu denemek istercesine sordu. "Varis olamadığın için kızgın değil misin?"

Hal'un yüzünde üzüntü dolu bir ifade belirdi. "Unvana sahip olmayı isterdim elbette ama henüz çok erken. İleride sadece kız çocukların olduğu için unvan bana geçmeden önce kaygısızca keyfini süreceğim yıllarım olmasından çok daha memnunum." Adam'ın elini kavrayışı sınıksıydı.

Hal'un annesi uzun boylu, iyi giyimli ve sarı saçlarında gri tonların parıldadığı bir kadındı. "Sevgili oğlum! Hayatta

olduğunu öğrenmenin ne kadar harika bir sürpriz olduğunu sana anlatamam.” Yanağını öpmesi için ona uzatırken, açık mavi gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. “Hal, senin evde olduğunu duyar duymaz gelinemiz için ısrar etti.”

Yengesinin adının daha önceden ona söylenmiş olmasından mutluluk duyan Adam, “Yeniden evde olmak çok güzel Georgiana Yenge,” dedi. “Umarım yemek için bize katılırsınız.” Yengesinin başıyla onaylaması üzerine, masaya iki tane daha servis ilave edilmesi için uşağa emir verdi.

Hizmetçi dışarı çıkıp odada sadece akrabalarıyla arkadaşları kaldığında, Adam sözlerine devam etti. “Hafızamla ilgili sorunlar yaşadığımı duymuş olmalısınız. Yengemin bu kadar güzel olduğunu anımsamıyordum.”

Genç adamın bu iltifatı üzerine yengesinin bakışları yumuşadı. “Çektiğin bütün bu sıkıntılardan sonra seni bu kadar iyi gördüğüme çok sevindim. Seni buldukları için arkadaşlarına çok şey borçluyuz.”

“Yapmaları gerekenden çok daha fazla özveride bulundular.” Elini Mariah’nın omzuna koydu. “Sizlere yeni arkadaşlarımı takdim etmeme izin verin. Bayan Bancroft,” – başıyla Julia’yı gösterdi – “ve Bayan Clarke. Bizimle beraber kuzeyden buraya seyahat ettiler.” Mariah’nın omzundaki eli sıkılaştı. “Bayan Clarke ile ben nişanlıyız.”

Georgiana’nın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. “Ashton, bu imkânsız! Sen benim kızım Janey ile nişanlısın!”

Bölüm 26

Janey ile nişanlı! Kelimeler Mariah'nın kalbine bir çekiçle vurulur gibi çakılırken Adam'ın parmakları da genç kadının omzuna batıyordu. Yemek odasının dışında karşılaştıklarında Adam'ın bakışlarındaki sıcaklık içinde, sorunlarını halledebileceklerine dair bir umut doğurmuştu. Şimdiyse bu umut uçup gitmişti.

Adam'la Janey beraber büyümüşlerdi. Janey, genç adamı Mariah'nın asla tanıyamayacağı kadar yakından tanıyor olmalıydı. Evlenmeye karar vermişlerdi ve bir beyefendi sözünden dönmezdi. Asla.

Adam, sesi son derece gergin, "Niye bana bundan daha önce kimse bahsetmedi?" diye bağırdı.

İrkilmiş ama duyduklarına hiç şaşırmamış olan Hal, kaşlarını kaldırdı. "Bir tarafım bunu yıllardır bekliyordu, gerçi yaramaz kız kardeşim nişandan bana bahsetmeliydi. Siz ikiniz birbirinize hep çok yakındınız. Janey'nin yirmi birinci yaş gününü bekleyip ondan sonra evlenme teklifinde bulunacağını sanıyordum. Nitekim doğum gününe de birkaç hafta kaldı." Sırtarak, "Tebrikler," dedi. "Kendime senden daha iyi bir damat düşünemezdim."

Georgiana, "Başlangıçta beklemeye niyetliydin Ashton," dedi. "Ama benim rızamı almaya geldiğinde, İskoçya'ya gideceğin için, gitmeden önce Janey'yle sözlenmek istediğini

söyledin.” Şefkatle gülümsedi. “Balo sezonunda kızımın bir başkasına âşık olmasını istemiyordun.”

Adam yavaşça, “Ben... ben anlıyorum,” dedi. Mariah genç adamın, hatırlayamadığı bir kadınla nişanlı olmayı kabullenmekte ne kadar zorlandığını görebiliyordu. “Janey nerede peki? Neden sizinle beraber buraya gelmedi?”

Georgiana, “Senin teklifinden sonra seyahate çıktı,” diye açıkladı. “Londra’da iki kez balo sezonunda yer aldığı için, bu seferkine sensiz katılmayı istemiyordu, bu yüzden de sen dönene kadar Lincolnshire’daki kız kardeşimi ziyaret ederek orada kalmaya karar verdi. Janey’nin doğum gününde büyük bir balo tertiplemeyi ve nişanınızı duyurmayı düşünüyordum ama daha öncesinde kaza haberi geldi.” Georgiana’nın ifadesi ciddileşti. “Ölümünü ona haber verdiğimde yıkıldı. Londra’ya dönmektense Lincolnshire’da kalıp tek başına yas tutmayı tercih etti.”

Adam, “Hayatta olduğumu biliyor mu?” diye sordu.

“Masterson’ın mektubu elime geçer geçmez ona yazdım, yani şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyor. Seni karşılamak için buraya gelmek isteyecektir ama hasta olduğu için seyahatini geciktirmesi gerekecek.”

“Umarım ciddi bir şey değildir.” Adam’ın kelimeleri ağzından ruhsuzca dökülüyordu.

“Nöbete yakalanmış, herhalde üzüntünün ve oradaki batakliklardan gelen rutubetin birleşiminden olsa gerek.” Georgiana kaşlarını çatı. “Janey bu ziyarete karar verdiği zaman oradaki nemli havanın beni endişelendirdiğini söylemiştim ama o teyzesini ve kuzenlerini görmek istediğinde ısrar etti. Kız kardeşim tamamen iyileşene kadar onun seyahat etmesine izin vermeyecektir. Bu da haftalarca sürebilir.”

Masterson, “Umarım bir an önce iyileşir,” dedi.

Georgiana’nın Mariah’nın üzerine çevrilen bakışları buz gibiydi. Kızının bir düşes olacağından mutluydu ve yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, taşradan gelmiş kimin nesi

olduğunu bilmediği bir kadının, bu mükemmel aile içi anlaşmayı bozmasına izin vermeyecekti. “Sizin de gördüğünüz gibi Bayan Clarke, Ashton’la nişanlı olmanıza imkân yok.”

Mariah olabildiğince vakur görünmeye çalışarak, “Tabii ki Ashton’la ben, kendisinin geçmişinde henüz açıklanmamış bir ilişkinin var olabileceğini hesaba katmıştık,” dedi. “Biliyorsun ki en iyi dileklerim her zaman seninle olacak Ash.” Genç kadın, Masterson ve Julia’nın endişeli bakışlarına rağmen soğukkanlı görünmeyi başarabildiğini düşünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Adam’ın eli genç kadının omzundan düşerken, sesi adeta bir fısıltı gibiydi.

Bıçakla kesilecek kadar yoğunlaşmış olan sessizlik, hizmetçilerin iki yeni servis getirmeleriyle bozuldu. Misafirler oturdular ve başlangıç yemeği olarak ortaya bol miktarda kâse ve tabak kondu. Masterson ve Kirkland, Hal Lawford’un da yardımıyla sohbeti devam ettirmeye çalıştılar. Kadınların hepsi tam bir sessizlik içindeydi ve Randall da kaşlarını çatmış, gözlerini tabağına dikmişti. Adam son derece donuk görünüyordu. Sunulan yemekler şüpheye yer bırakmayacak şekilde enfes olmasına rağmen, Mariah’nın midesine taş gibi oturmuştu.

Yemek herkese hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Nezaket kurallarının izin verdiği ilk fırsatta, Mariah seyahatten dolayı yorgun olduğunu ve istirahat etmesi gerektiğini öne sürerek müsaade istedi. Genç kadın odadan çıkarken, Adam’ın yaralı bakışları onu takip etti. Genç kadın bencil bir karaktere sahip olsaydı, Adam’ın da kendisi kadar mutsuz olmasından memnuniyet duyabilirdi.

Kendisiyle gurur duyuyordu. Güvenli bir şekilde odasına dönene kadar, gözyaşlarını kontrol etmeyi başarmıştı.

Öğle yemeği, Mariah’nın ayrılmasının ardından kısa bir süre içinde sona erdi. Misafirler gitmeye hazırlanırlarken, Adam Masterson’ı bir kenara çekti. “Janey Lawford’la bu ilişkim – yani ona evlenme teklif etmem sence akla yatkın mı?”

“Ona böyle bir teklifte bulunacağına dair hiçbir ipucu ver-

memiştin, ama evet, kulağa mantıklı geliyor.” Will kaşlarını çatarak devam etti. “Jancy’ye her zaman çok düşkündün. Ben senin onu küçük bir kız kardeş gibi gördüğünü sanıyordum, ama duygular değişebilir. O da yaramaz bir çocukluktan çıkıp serpilerek genç ve güzel bir hanımefendiye dönüştü.”

Adam, yeşil gözlü genç ve güzel bir kadını kollarının arasında tuttuğu rüyasını hatırladı. Acaba Jancy’yle olan nişanını mı görmüştü? “Bu nişanı duyunca kimse şaşırmış gibi görünmedi.”

“Sen Jancy’nin yanındayken, şehirdeki bütün kadınlarla olduğundan daha rahat görünüyordun, ama kanuni vasisi olarak, ona olan duygularını rüştünü ispat etmeden önce ifade etmeyi, uygunsuz kabul etmiş olabilirsin.” Will düşünceli görünüyordu. “Eğer sabırla yirmi bir yaşını doldurmasını bekliyor idiyse, bu da senin başka kimseyle niye flört etmediğini açıklar.”

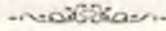
Adam hapishane demirlerinin üstüne kapandığını hissediyordu. Hatırlayamadığı bir kadınla nişanlıydı. Cevabı duymaktan korkmasına rağmen sordu. “Eğer doğru hatırlıyorsam, bir erkeğin nişanı bozması kabul edilemez, değil mi?”

“Evet. Şerefli bir adam asla böyle bir şey yapmaz.” Masterson’ın yüz ifadesi anlayışla doluydu. “Jancy’yle tekrar karşılaştığınızda onunla neden evlenmek istediğini hatırlayacaksınız. O çok sıcak, çekici ve zeki bir genç kadın.” Bir an durakladı. “Bayan Clarke’la Jancy’ye talip olmadan önce karşılaştaysanız, sonuç daha farklı olabilirdi. Bayan Clarke da aynı derecede sıcak ve zeki, üstelik onda henüz Jancy’nin geliştirme fırsatı bulamadığı bir olgunluk ve tatlılık var. Ama Bayan Clarke’la çok geç tanıştınız.”

Çok geç. Lanet olsun, keşke zamanında Mariah’la İskoçya sınırına gidip evlenmekte ısrar etseydi!

Adam daha fazla bir şey söyleyemeden, ağırbaşlı görünüm-lü ve orta yaşlı bir beyefendi yanlarına yaklaştı. “Ekselansları, ben sekreteriniz George Formby’im. Bugün öğleden sonra vaktiniz varsa ilgilenmeniz gereken acil işleriniz var.”

Mariah'nın peşinden gitme planı böylece suya düşmüştü. Görev onu çağırıyordu ve anlaşılan, Ashton Dükü öncelikle daima görevini yapardı.

Oldukça düzenli bir adama benzeyen Formby, Adam'ın önüne değerlendirmesi için dağ gibi bir evrak yığını koydu. Adam, basit, acil ve karar vermesi kolay olanları imzaladı. Karmaşık konularla ilgili olanları daha sonra değerlendirmek için bir kenara ayırdı. Sekreter, sabırla her şeyi açıklıyordu. İşle ilgili olan konular, Adam'a muğlak bir tanıdıklık hissi veriyordu ama Formby olmasa bunlarla başa çıkması mümkün değildi.

Her ikisi için de yorucu bir çalışma olmuştu. Akşama doğru Adam, "Bugünlük daha fazlasını kaldıramayacağım," dedi. "Acil olan başka bir şey var mı?"

Formby birkaç evraka daha uzanırken durakladı. "Beklemeyecek kadar acil hiçbir şey yok. Evdeki ilk gününüz için çok iyiydiniz." Adam'ın imzaladığı kâğıtları topladı. "Bütün ev halkı adına, hayatta olmanıza çok memnun olduğumuzu söylemeliyim Ekselansları."

Adam ağrıyan şakaklarını ovaladı. "Teşekkürler Formby. Ve benim acemiliğime gösterdiğin sabrına da teşekkür ederim." Sekreter Adam'ı başıyla selamladı ve odadan çıktı. Genç adam yıpranmış bir halde masasında oturmaya devam etti. Zemin katındaki bu çalışma odası, koyu renk lambripleri, zengin şark halıları, rahat mobilyası ve duvarlarında sayısız kitaplarıyla insanın içini ısıtıyordu. Saklanmak için uygun bir mağara gibiydi.

Bundan sonra ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Seyahat esnasında, gerçek hayata dönmesinin, ona hafızasını ve bir yere ait olma hissini geri getireceğini ummuştu. Halbuki şimdi kendini buraya eziyet çekmek için gelmiş bir yabancı gibi hissediyordu.

Kapısı vurulduğunda içeri girilmesi için izin verdi. İçeriye girenin Mariah olduğunu görünce kalbi adeta takla attı. Yerinden kalkarak genç kadına olan açlığını bakışlarıyla gidermeye çalıştı. Mariah'nın yüz ifadesi normal gibi görünmekle beraber, her an için kaçmaya hazırmış gibi, sırtını kapıya dayamış ayakta duruyordu.

“Yarın sabah avukatımın ofisine giderken hizmetkârlardan birini yanıma almak istiyorum. Buna müsaade eder misin diye sormaya geldim.” Sesi son derece doğaldı. “Bir an önce işlerimi halledip evime dönmek istiyorum.”

Adam kendini boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti. “Londra’dan kaçarcasına gitmene gerek yok. Bu evde senin yerin her zaman hazır.”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Bir an önce gitmem için çok sebep var,” dedi. “Ve benim bu evde bir yerim yok.”

Mariah akıllıydı. Ondan çok daha akıllı olduğu kesindi çünkü kendisinin tek istediği genç kadını yakınında tutabilmekti. Ama bunu dile getirmek hem yanlış olacaktı hem de içinde bulundukları durumu daha kötü bir hale getirecekti.

Sesinin normal çıkmasına kendini zorlayarak, “Tabii ki hizmetkârlardan birini alabilirsin,” dedi. “Ama neden öncesinde bir not göndermiyorsun? Bu şekilde bir randevu kararlaştırabilirsiniz. Çünkü haber vermeden gidersen avukatını orada bulamayabilirsin.” Gülümsedi. “Ashton Malikanesi’nin antetli kâğıtlarını kullan. Bu onun dikkatini çekecektir.”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Unvanına sığınmaktan nefret ediyorum ama bu işe yarayacaktır. Çünkü Bay Granger gerçekten beni ihmal etti. Tek bir mektubuma bile cevap alamadım. Gerçi belki de adam hastadır ve o yüzden cevaplayamamıştır.”

“Onun cevap yazmamasına bir bahane bulman son derece cömertçe ama muhtemelen avukatın sadece beceriksiz. Elinden iş gelen bir adam kendine, hasta olduğunda işlerin devam edebilmesi için bir katip tutardı. Ben de seninle gele-yim mi? Bunu senin için seve seve yaparım.”

Mariah bu teklifi biraz düşündükten sonra başıyla kabul ettiğini belirtti. “Yalnız başına olan bir kadın ciddiye alınmayabilir. Adamı görünce başka bir avukata ihtiyacım olup olmadığını anlayacağım.”

“Hem sana hem de Bayan Bancroft’a yardım etmekten mutluluk duyacağım.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Hiç olmazsa bu muliteşem konumumun biraz faydasını görmüş oluruz.”

Genç kadının yüzündeki gülümseme de aynı şekilde alaycıydı. “Şu düzensiz hayatımda bir tek şey öğrendiysem, o da pratik olmaktır. Eminim avukatı hazırola geçireceksin ve George Burke geri gelip beni dava açmakla tehdit ederse senin onu da dehşete düşürmeni zevkle seyredeceğim. Teşekkür ederim Ekselansları.”

Genç adamın aldığı soluk, ciğerlerini yakıyor gibiydi. “Lütfen bana o şekilde hitap etme. Adam, Ash veya Ashton’ı tercih ederim ama senin ağzından Ekselansları kelimesini duyduğumda kendimi gülünç hissediyorum.”

“Peki Ash.” Mariah arkasını dönerek kapının koluna uzandı.

Genç adam, onun kendisine Adam demesini arzu ededi ama bu hitap tarzı geçmişteki yakınlıklarını ortaya koyardı. İçinde bulundukları durumu konuşma ihtiyacı hisseden Adam duraklayarak, “Bana belki de geçmişte bir kadınla bağlantım olduğunu söylerken böyle bir şeyin olabileceğine inanmamıştım,” dedi. “Ama sonunda sen haklı çıktın. Gerçekten çok... çok üzgünüm.”

Mariah’nın gözleri özlem doluydu ama başını iki yana salladı. “Ben de üzgünüm ama yengen nişanınızı açıkladığında, aceleyle bir şey yapmadığımız için akıllıca davrandığımızı anladım.”

Adam, o gün bahçede aceleyle davrandıklarını ama bundan hiç de pişmanlık duymadığını fark etti. “Sen benden daha iyi bir insansın. Benim aklıma ilk gelen düşünce İskoçya’ya gitmediğimize pişman olduğumdu. Londra’ya evli olarak dönseydik kimse bir şey diyemezdi.”

“Janey’yi hatırlayamadığın için böyle söylüyorsun ama kendini onun yerine koy. Seni hayatı boyunca tanıyan ve herhalde bütün bu süre zarfında seven bir insan. Eğer eve bir gelin getirseydin zavallı kız mahvolurdu.” Mariah’nın yüz ifadesi kırılğanlaştı. “Kaldı ki senin için çok daha iyi bir eş olacağını tahmin ediyorum. Senin çevrende yetişmiş, arkadaşlarını tanıyor ve nasıl bir düşes olunacağını benden daha iyi biliyordur.”

Adam içini çekti. “Haklı olabilirsin ama bu duyguları tanımadığım bir yabancıya karşı hissetmek çok zor. Tanıdığım ve istediğim sensin.”

Genç kadının gözleri kısıldı. “Yemek odasının önünde karşılaştığımızda bana bakışların çok değişti.”

“Dairemde tek başımayken, kendi hayatımda hiç de dürüst olmadığımı fark etmiş ve senin söylediğin o tek yalanı gereğinden fazla abarttığıma karar vermiştim. O an senden beni affetmeni isteyecek ve bıraktığımız yerden devam etmemizi rica edecektim.”

“Affedilecek hiçbir şey yok.” Genç kadın daha fazla onun gözlerine bakamayacağını hissederek bakışlarını kaçırdı. “Londra’dan ayrıldıktan sonra seni bir daha hiç göremeyecek bile olsam, tanıştığımıza gerçekten çok memnunum.”

Genç kadının söyledikleri ne kadar canını da yaksa, Adam bunların doğruluğunu inkar edemezdi. Başka bir kadına bağlı ise, Mariah’yı bir daha görmesi aptalca ve her iki tarafa da haksızlık olurdu.

Ama her ne kadar hayatını Mariah’yla birleştiremeyecek olsa da onun, içindeki gizli yönünü öğrenmesini istiyordu. “Benimle daireme gelir misin? Orada sana göstermek istediğim bir şey var.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum ,seni oraya götürmem ahlaki kurallara uygun değil ama şerefisizce bir niyetim yok ve sanırım görececeklerini... ilginç bulacaksın.”

“Merakım her zaman kararlarımı etkilemiştir.” Bunu söy-

lerken Mariah'nın yüzündeki gülümseme, genç adamın, şerefli niyetlerini neredeyse unutmasına sebep olacaktı. "Buyrun Eskelansları – Ash."

Çalışma odasından çıkarak merdivenlere yöneldiklerinde Adam sordu. "Odan rahat mı?"

"Hayatımda gördüklerimin en iyisi. Ve bunu birçok taşra evinde ağırlanmış biri olarak söylüyorum." Merakla genç adama baktı. "Bu ev hakkında sen ne hissediyorsun? Sana tanıdık geliyor mu?"

"Biraz. Ama eve dönmemin geçmişimi geri getireceğini sanmıştım." Merdivenleri çıktıklarında, genç kadını sağa doğru götürdü. "Halbuki tam tersine bir işkenceye dönüştü. Burada bana hitap eden tek bir yer var, seni de şimdi oraya götürüyorum."

Dairesinin kapısını açarak çalışma masasına yöneldi ve gizli bölmeden anahtarı aldı. Anahtarın gizlendiği yeri saklamaya çalışmamıştı. Bu hareket, içindeki sırları açacağı insana duyduğu güveni gösteriyordu.

"Gizli sığınağıma hoşgeldin." Kapıyı açarak genç kadını içeri davet etti.

Mariah'nın gözleri, gördüklerinden dolayı faltaşı gibi açılmıştı. Heykelleri şaşkınlıkla inceliyordu. "Sanırım burası sanata değil, ibadete yönelik bir yer."

Erkek başıyla onayladı. "Benim söyleyebileceğimden daha iyi açıkladın."

Genç kadın Lakshmi'nin sunağındaki kurumuş çiçeklere dokundu. "İnancımı çocukluğundan beri kalbinde saklamışsın."

"Benim putperestçe âdetlerim seni korkutmadı değil mi? Gördüğün gibi düzgün bir Hristiyan İngiliz beyefendisi değilim."

Genç kadın düşünceliydi. "Seninle kiliseye gittiğimizde en az benim kadar Hristiyan dualarını biliyordun. Bence senin sıradan bir İngilizden fazlan var, eksikğin yok."

Genç adam hissettiği rahatlamayla içini çekti. "Bunun-

la ilgili ne hissedeceğinden emin değildim. Belki de Hindu tabiatım hakkında ne düşündüğünün umurumda olmaması gerek ama... umurumda. Benden tiksinsenmi istemiyorum.”

“Büyükanнем Rose çok çok eski zamanlarda, Roman – Çingenelerin Hindistan’dan geldiklerini söylemişti. Belki de biz çok uzaktan akrabayız.” Lakshmi’ye işaret etti. “Sana damarlarımda çingene kanı olduğunu söylediğimde, sen de benden iğrenmemiştin. Aynı hoşgörü bende de var.”

Genç adam yavaşça, “Beni olduğum gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Bu Tanrılar hakkında daha çok bilgi sahibi olmak ister miydin?”

Mariah gülümsedi. “Lütfen.”

Farklı ilahlardan bahsetmek, genç adamın içinde kayna-yan şelvetini yatıştırmasına yardımcı oluyordu. Odadan çıkarlarken genç kadın, “Bu tanrılarla çok şey hatırlıyorsun,” dedi. “Sanırım hafızanın bu kısmı geri gelmiş gibi.”

Adam şaşırmıştı. “Öyle görünüyor. Umarım bu iyiye işa-rettir. Taibatımın Hindu yönünü kabullenmek, geçmişimi geri getirebilmek için çok önemli bir anahtar sanırım.” Kapıyı kilitledi. “Acaba Janey bu yönümü kabullenecek mi, yoksa benden tiksinecek mi?”

“Bence kabulleneceğine inanmasaydın, ona evlenme teklifinde bulunmazdın. Aslında, belki de önceden onu buraya getirmişsindir.”

“İlginç bir düşünce. Sen daima benden bir adım öndesin.” Genç adam, Janey’yi tapınağında hayal etmeye çalışırken, kaşları çatılmıştı. “Onu buraya getirdiğimi sanmıyorum ama Janey’nin yüzünü bile hatırlayamadığıma göre bu duyguları- ma da çok güvenilemez.”

“Peki onun hiç hatırladığın bir tarafı var mı?”

Adam isteksizce, “Sanırım,” dedi. “Gözümün önüne onun gülümseyerek bana sarıldığı bir sahne geliyor. Belki de ona evlenme teklif ettiğim gündü.”

“Büyük ihtimalle.” Mariah bunu söylerken, yüzündeki

canlılık solmuştu. Koridora açılan kapıya doğru süzülürken genç kadın, “Bu kadar önemli bir tarafını benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” dedi.

Genç kadının yüzündeki ifade, Adam’ın kalbine bir bıçak gibi saplandı. İşte şimdi uzaklaşıyordu ve yakında hayatından tamamen çıkmış olacaktı. Bu ne kadar dayanılmaz bir düşünceydi.

Genç kadın kapıyı açmadan yanına yaklaştı. “Mariah...”

Mariah, yüzünde ısırap dolu bir ifadeyle ona döndü. Bir ateş kasırgası gibi sarılarak çığgınca öpüşineye başladılar. Genç adam parmaklarını, Mariah’nın bir güneş gibi parlayan saçlarının arasında gezdirdi. Genç kadının dudaklarının tadı, erkeği şarap içiyormuş gibi kendinden geçiriyordu ve vücudu sanki kendi vücudu için yaratılmıştı. Aralarındaki engelleri unutan genç adam, onu okşayarak kokusunu içine çekti. Mariah, onun kurtarıcısı ve yaşam sevinciydi, hayatının merkezi. Onu sonsuza dek korumak ve kollarında tutmak istiyordu.

“Doğru olan şeyi yapmaya çalışıyorum Adam.” Genç kadın kırılgan bir sesle fısıldadı. “Ama sana sahip olamayacağımı bile bile seni bu kadar isterken, bunu başarabilmem çok zor.”

Kapının arkasına yaslanırlarken, farkına bile varmadıkları bir arzuyla kalçaları birbirine kenetlenmişti. Duyduğu şefkat ve istekle yanan genç adam, Mariah’nın boynunu öptü. “Bu duygu nasıl yanlış olabilir?”

Tırnakları erkeğin sırtına gömülürken, genç kadın nefesini tuttu. Sonrasında kollarının arasından sıyrılıp kontrolünü kazanmaya çalıştı. “Yaptığımız şey çok onursuzca. İhtiras bizi ne kadar zorlarsa zorlasın, buna devam edemeyiz.”

Adam onu tekrar kollarının arasına almayı istiyordu. Daha da fazlası, onu yatağına taşımak istiyordu. Ama zihninin hâlâ mantıklı düşünebilen bir köşesinde, genç kadının haklı olduğunu biliyordu. “Benim senin için hissettiklerim ihtirastan çok daha öte. Ama...onurumuzu hiçe sayamayız.”

“Bir daha yalnız kalmamalıyız.” Saçlarını düzeltirken genç kadının yüzünde sarsılmış bir gülümseme belirdi. Bu altın sarısı bukleler hangi arada dağılmıştı? “Buna ikimizin de iradesi yeterli değil.”

“Yalnız kalmamamız gerektiği doğru, ama geriye kalan kısacık zamanımızda başkalarının yanında beraber olabiliriz.” Adam’ın genç kadın gittikten sonraki karanlık yıllar için şimdiden onunla geçecek hatıraları depolaması gerekiyordu. “Sabah benimle ata biner misin? At sırtında, bir parkta ve arkamızda bir seyisle duygularımıza gem vurabilmemiz kolaylaşır.”

Genç kadın üzüntüyle içini çekti. “Eğer birazcık sağduyum olsaydı, bu teklifini kabul etmezdim ama olmadığını defalarca kanıtladım sanırım. Pekâlâ, yarın sabah atla geziyoruz. Ama bu akşam, yemeğimi odamda yiyeceğim. Bu yaşadıklarımızdan sonra seninle aynı masayı sakince paylaşabileceğimi sanmıyorum.”

Genç kadının gitmesine soğukkanlı görünmeye çalışarak izin verdi, nasıl olsa sabah beraber olacaklardı. “Koridora bir göz atayım. Benim dairemnden çıkarken birisinin seni görmesi iyi olmaz.”

Genç kadın saçını düzeltti ve yüzüne ilgisiz bir ifade oturtmaya çalıştı. “Evet iyi olur, uygun davranabilmemiz için çok geç olduğundan, hiç olmazsa görüntüyü kurtaralım.”

Genç adam kapıyı açıp dışarıya baktı. Görünürde kimseler yoktu. Geriye çekilerek genç kadının geçmesine izin verdi.

Ama giderken, genç kadının parlayan saçlarına dokundu ve bu küçük anıyı hafızasının bir köşesine kazıdı.

Bölüm 27

Mariah odasına girer girmez kendini titreyerek yatağa bıraktı. Acaba Adam onun yalanını affetmese daha mı iyi olacaktı? Genç adamın kendisini istediğini anlamak ama aralarında karşı koyamayacakları bir sosyal tabu olduğunu bilmek Mariah'ya çok acı veriyordu.

Bir an için –Sarah'a hiç yakışmayacak bir şekilde – aklına Adam'ı kendisiyle evlenmeye ikna edebileceği düşüncesi geldi. Hafıza kaybı, normalde bir beyefendinin şeref sözü anlayışını Adam'da zayıflatmış olabilirdi. Bu düşünce çok baştan çıkarıcıydı ama Adam'ın hayatı askıda ve bir sürü değişikliklerle doluydu. Erkeğin sonsuza dek pişman olacağı bir şeyi ona yaptırması, büyük bir aptallık olurdu.

Ama yine de.... bu olasılık ona acı verecek derecede çekiciydi.

Mariah ertesi sabah oturma odasında Julia'yla beraber çay içerek kahvaltı etti. Daha sonra Julia arkadaşının, Adam'ın daha önce görmediği gümüş rengi işlemeli koyu kahve elbisesini giymesine yardım etti.

Julia onu yalnız bıraktıktan sonra, Mariah aynada kendini inceledi. Görüntüsü bir dükü utandırmayacak nitelikteydi. Elbise yıllar önce kendisinden yaşça büyük bir kadın tarafından hediye edilmiş olsa bile, genç kadının usta ellerinin dokunuşundan sonra, yeni ve modaya uygun bir görünüm almıştı.

Adam'la arasındaki büyük mesafenin altını çizebilmek için kıyafetin nereden geldiğini kendisine acımasızca hatırlattı. O bir düktü, genç kadınsa saygınlığı bile şüpheli, başkalarının gönlünden kopan kullanılmış elbiseleri giyen biriydi. Üstelik genç adam nişanlıydı. Apayrı dünyalarda yaşıyorlardı.

Dağılmış bir saç tutamını dikkatle binici şapkasının altına sıkıştırdı. Görüntüsü tamamen kontrolü altındaydı. Hiç olmazsa, asla sahip olamayacağı bu adamla parkta bir gezintiye becerebilecek kadar.

Odasından çıkarak alt kata inen büyük merdivenlere doğru yürüdü. Adam onu bekliyordu ve onu selamlarken, bakışlarında hayranlık dolu bir ifade vardı.

Genç kadın bir an olduğu yerde donakaldı, görünüşünü kontrol altında tutabilse bile aynı şeyin bakışları için geçerli olmadığını fark etmişti. Kendi gözlerinin Adam'ın kolları kadar hislerini ele vermiyor olması için dua etti.

Merdivenden inmeye devam ederken, "Ata binmek için harika bir sabah," dedi.

"Hakikaten öyle ve seyisin bizim için seçtiği atlar da çok güzel." Sesinin Mariah'nınki gibi doğal çıkmasına özen gösterdiği belliydi.

Havadan sudan konuşarak evden çıkıp ahırlara doğru yö-neldiler. İki de göz göze gelmemeye dikkat ediyorlardı.

Atlar gerçekten çok güzeldiler. Mariah, kendisi için seçilmiş olan doru atın eğerine bir binek taşı kullanarak oturdu. Böylesi, Adam'ın onu ata bindirmesinden daha iyiydi. Onun varlığının bu kadar yoğun bir şekilde bilincinde olması, genç kadına bu daveti reddetmesinin daha akıllıca olacağını düşündürdü. Ama Adam'la olmayı arzu ettiği kadar, içindeki huzursuz enerjiyi dört-nale giderek yakıp tüketmeyi de istiyordu.

İnce ve sert görünümlü bir İrlandalı olan Murphy'nin önderliğinde, sabahın erken saatlerinde olmasına rağmen etraflarındaki insanların dikkatlerini çekerek Mayfair Caddesi'nden geçip parka doğru ilerlediler. Hyde Park'a geldiklerinde genç

kadın biraz olsun rahatlamıştı. Öğleden sonra burada gezinmek moda olduğundan, parkın içindeki Rotten Row Caddesi o saatlerde at arabaları ve insanlarla dolu olacaktı ama şimdi neredeyse bomboştu. Adam'a seslenerek, "Rotten Row'un sonuna kadar yarışalım!" diye bağırdı.

Onun cevabını beklemeden atını geniş ve kumlu yola sürdü. Yüzünde rüzgârı hissetmek muhteşem bir duyguydu, sanki bütün sorunlarından kaçıp gidiyormuş gibi. Arkasından gelen Adam'ın kalkahasını duydu. Yan yana Rotten Row boyunca dörtlü gittiler.

Yolun sonuna yaklaştıklarında genç kadın atını yavaşlatınca Adam da ona ayak uydurdu. Geri döndüklerinde Mariah doru atın boynunu okşadı. "Gerçekten harika atların var Ash."

"Doğrusu atları seçmekteki ustalığımdan ben bile etkilendim ama sanırım bunun için Murphy'ye de teşekkür etmem lazım." Hayranlık dolu bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. "Bu binici kıyafetinin içinde mükemmel görünüyorsun. Normalde koyu kahve her sarısına yakışmaz."

Bu sözlerdeki iltifatı görmezden gelerek, "Modayla ilgili hafızan geri gelmiş gibi," dedi Mariah. "Başka şeyleri de hatırlayabiliyor musun?"

"İnsanlardan çok eşyaları hatırlıyor gibiyim." Genç adam içini çekerek devam etti. "Bir şeylerin hafızamı tetikleyeceğini ve büyük bir sel gibi her şeyi bir anda hatırlayacağımı umuyordum ama böyle bir ihtimalin gitgide ne kadar zayıf olduğunu görüyorum."

"Belki de Janey döntünce her şey yerli yerine oturacaktır." Genç kadın sesini dikkatle duygusuzlaştırmıştı.

Adam omzunu silkti. "Belki de. Konağa döndüğümüzde herhalde uşak avukatından bir haber getirmiş olacaktır. Baban resmi bir vasiyetname bırakmamış bile olsa, onun tek varisi olarak her şeyin sana kalacağını tahmin ediyorum."

"Büyük ihtimalle ama bir vasiyetname olsaydı işler daha pürüzsüz hallolurdu. Babamın vasiyetini yazdırmaya niyet-

li olduğunu biliyordum ama... ölümünden önce buna zaman bulup bulamadığından emin değilim.” Ne zaman babasının ölümünden irkilmeden bahsedebileceğini merak ediyordu.

Adam yavaşça, “Hiçbir şey kaybedilen anne babanın yerini dolduramaz,” dedi. “Ama en azından seni rahat yaşayabileceğin bir durumda bırakmış.”

“Sadece şans.” Genç kadının gülümsemesi tekrar geri geldi. “Bu duruma minnettarım. Hartley’in Bayan Clarke’ı olmak, kendime olan güvenimi artırıyor.”

Her ikisi de birlikteliklerinin sona ermesini istemediği için, Rotten Row’dan geri dönüşleri gayet yavaştı. Murphy aralarında uygun bir mesafe bırakmış, arkalarından geliyordu. Adam haklıydı: seyisin yakınlarında olması, yanlış dürtülerini bastırmaya yardımcı oluyordu. Buna rağmen genç kadın yine de Adam’ın yanı başında olduğunu ve zamanın gitgide kısaldığının farkındaydı.

Artık çevrelerinde başka atlılar da vardı. Asker görünümlü bir beyfendi, güzel atını tırıs kaldırmış onlara yaklaşıyordu ve uzakta birkaç atlı da serbestçe geziniyorlardı. Parkın Londra’nın göbeğinde olduğuna inanmak zordu. Sağ taraftaki ağaçlar şehrin sokaklarını gözlerden saklıyor, sol taraftaki Serpentine’in serin sularında ördekler yüzüyordu.

Birdenbire Murphy’nin çılgığı duyuldu. “Efendim, ağaçta tüfekli bir adam var! Uzaklaşın!”

Mariah hızla başını sağa çevirince, onlara doğrultulmuş uzun bir namlunun güneşten parladığını gördü. Adam atını mahmuzlayarak Mariah’yla nişancının arasına girdi ve genç kadının atını kamçılayarak “Kaç!” diye bağırdı.

Bir silah sesi sabah sükunetini paramparça ederken genç kadının doru atı şaha kalkarak ileri atıldı. Mariah eyere tutunmaya çalışırken Adam’ın atı da dörtmala gelip onun yanına varmıştı.

Genç kadın dengesini çabucak sağlayarak arkasına dönüp baktığında Murphy’nin örkeyle, elinde bir tabanca, atını çalıklara doğru koşturduğunu gördü. Asker görünümlü adam da atını ağaca doğru sürüyordu.

İkinci bir patlama duyuldu. Mariah bu sefer kurşunun çok yakınlarından geçtiğini hissetti. Atların üzerinde eğilerek hızlarını artırdılar. Dörtmala Rotten Row Caddesi'nin yarısını geçtikten sonra Adam atını yavaşlattı. "Artık menzil dışındayız."

Genç kadın erkeğin suratının asılmasından, diğerleri saldırıyı kovalarken kendisinin oradan kaçmasının hoşuna gitmediğini anladı. Ama o, Mariah'nın güvenliğini, takip etme isteğinden üstün tutmuştu. "Nasıl bir çılgın parkta yabancılara ateş edebilir ki?"

"Bilmiyorum." Genç adam sağ omzuna dokundu ve elini çekince parmaklarının kıpkırmızı olduğunu gördü.

Mariah onun beyaz gömleğinde kırmızı bir lekenin gitgide büyüdüğünü görünce heyecanla nefesi kesildi. "Adam, yaralanmışsın!"

Adam kanlı parmaklarına şaşkınlıkla bakıyordu. "Sen söyleyene kadar fark etmemiştim. Omzum acıyor ama kendimi vurulmuş gibi hissetmiyorum."

Erkeğin kötü bir şekilde yaralanmış ve şokta olduğunu düşünen Mariah atından hızla indi. "İn atından da yarana bakayım."

Adam acıyla yüzünü buruşturarak itaat etti. Mariah'nın yardımıyla ceketinin sağ kolunu çıkardı. Gömleğin sağ omzunun üzerine denk gelen kısmındaki bir delikten kan sızıyordu. Mariah gömleği yırttığında kurşunun genç adamın omzunu sıyrıp geçtiğini gördü. "Tehlikeli gibi görünmüyor, tabii eğer mikrop kapmazsa. Temizleyip biraz da fesleğen tozu dökersek çabucak iyileşirsin."

Genç adam omzunu işaret ederek, "Görünüşü çok kötü," dedi. "Kendi kanımı görmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de kanının görüntüsünden hoşlandığımı söyleyemem." Maria'nın mendilini katlayıp tampon haline getirdi ve erkeğin boyunbağını çözerek çıkardı. "Boyunbağlarının sargı bezi olarak kullanılabilecek kadar uzun olması iyi bir şey."

“Modanın işe yarayacağı kimin aklına gelirdi?” Sesinin tonu, yaralanmasını hafife alır gibiydi ama genç kadın tamponu yarasının üzerine bastırınca acıyla irkildi. “Wharf bu ceketin mahvolmasından hiç hoşnut olmayacaktır.”

Mariah boyunbağını çaprazlamasına geçirip düğümledi ve yarayla kanın o kadar bariz görünmemesi için ceketini omzuna koymasına yardım etti. “Emin ol Wharf senin hayatta olmana daha çok sevinecektir. Kurşun birkaç santim daha aşağı gelseydi şimdi ölmüş olacaktın.”

O sırada Murphy ve askere benzeyen adamı yanlarına geldiler. Seyis atından inerken, “Namussuzu yakalayamadık efendim,” dedi. “Tuzağını parkın kenarına kurmuş ki hemen şehrin sokaklarına sıvışabilsin.” Bandajı gördüğünde seyisin yüzü karardı. “Yaralandınız mı ekselansları?”

“Sadece bir sıyrık Murphy. Serseriye kovaladığınız için her ikinize de teşekkür ederim.”

“Wharf sizi kollamamı söylemişti efendim.”

Adam, sanki seyisin sözleri bir düşüncesini onaylıyormuş gibi başını salladı. “Onunla beraber orduda olan arkadaşları sen misin?”

Murphy temkinli görünerek, “Evet efendim,” dedi.

“Beni koruduğunuz için her ikinize de minnettarım.”

Yanlarındaki dik duruşlu ve gri saçlı adam söze karıştı. “Kullandığı silah Baker marka bir tüfeği. Sesinden tanıdım.”

Murphy başıyla onayladı. “Evet, bir piyade tüfeği ve aşagılık herif lanet bir nişancıydı. Şansınız varmış efendim.” Mariah’nın da yanlarında olduğunu hatırlayarak parmaklarını şapkasına dokundurdu. “Lütfen terbiyesizliğimi affedin bayan.”

“Sözlerine aynen katılıyorum.” Mariah saldırganın gizlendiği yöne doğru baktı. “Bence artık Ashton Malikanesi’ne dönüp bir doktor çağırsak iyi olacak.”

“Tamamdır.” Adam kolunu ceketine sokarken duyduğu acıyı belli etmemeye çalışıyordu. Yabancı askere dönerek,

“Benim adım Ashton, yanımdaki de Bayan Clarke,” dedi. “Saldırganı daha fazla zarar vermeden kaçırttığımız için teşekkür ederim.”

Diğer adam, güneşten kırıışmış yüzünde parlayan gri gözlerini Adam’a dikerek onu dikkatle inceledi. “Yoksa siz Ashton Dükü müstünüz? Ben Hindistan’da görevdeydim ve İngiltere’ye yeni döndüm. Bahsinizi duymuştum, Londra’ya vardığımızda sizin İskoçya’da bir gemi kazasında öldüğünüz söylentileri dolıyordu.”

“Yaralandım ama hayatta kalmayı başardım. Ben de Londra’ya daha dün döndüm.”

Yaşlı adamın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Sizi hayatta gördüğüme sevindim. Ben John Stillwell.”

Murphy heyecanla bağırdı. “Yoksa Mysore Generali Stillwell mi efendim?”

Stillwell başıyla onayladı. “Böyle de çağrıldığını olmuştur ama artık ordudan emekliye ayrıldım.”

Mariah’nın gazetede okuduğu haberlere göre, bu adam bir savaş kahramanı olmakla beraber sözlerindeki tevazu, bu gerçeği gizliyordu. Tehlikeli ve eli silahlı bir adamı kovalamasına şaşmamalıydı.

Durum her ne kadar ilginçse de, genç kadın kararlı bir ifadeyle söze karıştı. “Her ikinizin de yanımızda olması çok iyi oldu ama artık gitmemiz lazım. Murphy, ata binmeme yardım eder misin lütfen?”

Seyis öne çıkarak onun doru ata binebilmesi için ellerini birleştirerek bir basamak oluşturdu. Adam acısını gizlemeye çalışarak atına yardım almadan bindi. “General Stillwell, bu olayı gizli tutarsanız çok sevinirim. Daha fazla dedikoduya konu olmak istemiyorum. Ölümünden dönmek yeterince dramatik.”

“Gayet tabii.” Stillwell de kendi atına bindi. “Müsaadenizle bir ara sizin ziyaretinize gelebilir miyim? Hindistan’dayken babanızla tanışmıştım.”

Adam gülümsedi. “Çok memnun olurum efendim. Ashton Malikanesi’nin yerini biliyor musunuz?”

“Bilmeyen var mı?” General bunu söylerken gözünde mizah pırıltıları dolaşıyordu. “Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Ashton.” Düşünceli bir ifadeyle atını çevirerek Rotten Row Caddesi’nin uzak köşesine doğru ilerledi.

Mariah, “Her ihtimale karşı eve değişik bir yoldan gideyim,” diye önerdi.

Murphy bu teklifi onaylarcasına başını salladı.

Adam’la Murphy bu ölümle sonuçlanabilecek saldırıya hiç şaşırmamış görünüyorlardı.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı – ve genç kadın ne olduğunu bulmakta kararlıydı.

Adam, Mariah ve Murphy’yle Ashton Konağı’na dönerken seyisin muhtemel tehlikelere karşı bakışlarıyla etrafı nasıl dikkatle taradığının farkına varmıştı. Bir asker veya bir muhafız gibi. Murphy tetikte olmasaydı tüfekli adam amacına ulaşmış olabilirdi.

Gemisini patlatmaya çalışan gizli bir düşmanın varlığı ona biraz hayal ürünü gibi gelmişti ama şu an omzundaki acı son derece canlıydı. Düşmanını bulmalı ve durdurmalıydı, zira hayatının sonuna kadar kendini evine hapsedmeye hiç niyeti yoktu.

Mariah, Adam’ın yarasını oldukça iyi gizlemeyi başardığı için heyecanlı bir uşaklar ordusu onları karşılamaya koşuşmadılar ama giriş holüne geldiklerinde genç kadın sakin bir sesle, “Adam,” dedi. “Senin Londra’nın göbeğinde vurulma kimse şaşırmadı. Benden sakladığın bir şey mi var?”

Genç kadının bilmeye hakkı vardı. “Arkadaşlarımı birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorlar,” diye cevap verdi. “Önceden bundan pek emin değildim ama bugünden sonra onların haklı olduğuna inanmaya başladım.”

Genç kadının rengi soldu. “Neden biri seni öldürmek istesin ki?”

“İlginç bir soru. Keşke cevabını bilseydim. Belki de benim putperest kanım İngiliz aristokrasisine şerefsizce vurulmuş bir damgadır. Kimsenin daha iyi bir teorisi yok.” Onlara

doğru yaklaşan kahyaya dönerek, “Holmes, lütfen bir doktor çağırır mısın? Parkta küçük bir kaza geçirdim de,” dedi.

Adam’ın ceketinin tamamen saklayamadığı kan lekelerini görünce, kahyanın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Emrinizi derhal yerine getireceğim Ekselansları.”

Kahya aceleyle uzaklaştığında Adam, “Hedefin ben olabileceğimi düşünürsek, ne kadar çabuk evine dönersen o kadar iyi olur. Bugün vurulan sen de olabilirdin.” Bunu düşünmek kanını dondurmuştu. “Böyle bir şeye asla dayanamazdım.”

Genç kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Gergin bir sesle, “Ben de evimde oturup Ashton Dükü’nün öldürüldüğü haberini almaya dayanmam,” dedi.

Adam hissettiğinden daha emin bir tonda, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi. “Artık bir düşmanım olduğu kanıtlandığına göre, mevkiimin bütün gücünü bu serseriye bulmak için kullanacağım.” Saldırganı nasıl bulacağını kendi de bilmediği için konuya devam etmek istemeyen Adam, yandaki küçük cilalı masadan gelen mektupları ve mesajları baktı ve içlerinden birini çekerek, “Avukatından gelen cevap burada,” dedi. Notu Mariah’a uzattı.

Genç kadın mührü kırıp içindeki beş altı satıra göz attı. “Bunu avukatımın katibi yazmış. Anlaşılan Avukat Granger şehir dışındaymış ama bugün dönüyormuş. Katip de benim için yarın sabaha bir randevu ayarlamış. Herhalde Bay Granger’ın Londra dışında olması şimdiye kadar cevap vermemesini açıklıyor.”

“Gittiğimizde bize nasıl bir açıklama yapacağını çok merak ediyorum.” Genç kadın kaşlarını çatarak ona baktığında, Adam ilave etti. “Buradan üzerinde arma olmayan basit bir arabayla yola çıksak daha iyi olacak. Tekrar kolay bir hedef olmak istemiyorum.”

Bu açıklamaya rağmen, genç kadının yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı. “Umarım bu yeterli olur.”

Genç kadını suçlamıyordu. Kendi de onun kadar sıkıntılıydı. Ama hayatının geri kalanını saklanarak geçiremezdi.

Mektuplara tekrar baktı. Aralarından birinin üstündeki yazı, gözüne tanıdık geliyordu. Balmumundan mühürü kırarak mektubu açtı ve bunun Leydi Agnes Westerfield'dan geldiğini gördü.

Sevgili Adam,

Masterson'ın senin hayatta olduğunu bildiren mesajını aldığın zaman hissettiğim mutluluğu anlatmaya kelimeler yetmez. Bu dünyada senin gibi iyi insanlar çok az. O yüzden bir taneniz bile kaybedilmemeli.

Masterson'ın söylediğine göre, aldığın yaralar senin hafızanı kaybetmene sebep olmuş. Fazla başarılı olamasam da, insanın kendi hayatını tanıyamamasının ne kadar garip bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Son derece sinir bozucu bir şey olmalı.

Sen de dahil, pek çok öğrencimi tedavi eden Doktor Richards'la konuştum. Başa alınan darbelerle ilgili epey tecrübesi varmış ve ondan öğrendiğime göre, böyle bir durumda hafızanın geri gelip gelemeyeceğini kestirmek imkânsızmış, ki bu iltimal bana göre çok karamsarca.

Eğer hayatının geçmiş yıllarını hatırlayanıyorsan, bu yeni bir yaşama başlıyorsun demektir, ki bu çok da kötü bir şey değil. Hepimizin geçmişte unutmayı tercih ettiğimiz anılarımız vardır. Her ne kadar bu hayata kendisini büyütecek ve koruyacak anne ve babası olan bir bebek olarak başlıyorsan da, senin için her şeyi yapmaya hazır olan arkadaşların olduğunu unutma. Ve ben de onlardan biriyim.

Şehre gelip seni görmeyi çok isterdim ama öğrencilerimden biri çok zor bir dönem geçiriyor ve bu aralar onu bırakmam doğru olmaz. Ama en kısa zamanda Londra'da olacağım. Bunu ister bir vaat, istersen de bir tehdit olarak al.

Küçük bir çocukken, muazzam büyük değişikliklere göğüs gerdin. Ve hepsine de muhteşem bir şekilde ayak uydurabildin. Bunu yine başaracağından eminim.

En derin sevgilerimle

Leydi Agnes Westerfield

Mektubu okurken bir kadının sıcak sesi beyrinde yankılanıyor ve farklı sahneler aklından nabız atışı gibi geçiyordu. İlki, ağaçta bir dala tünemiş ve kirli bir köpek kırmasını kol-larının arasına almış bir çocukla konuşmak gayet doğalmış gibi hareket eden uzun boylu ve alımlı bir hanımefendiye yukarıdan baktığı andı. Köpeği hatırlamaya çalıştığında, arkadaşlarına hak verdi; orijinal Bhanu hakikaten dünya üzerindeki en çirkin ama aynı zamanda en canayakın köpekti. Leydi Agnes'in de bunu anladığı şüphesizdi.

Kadınla ilgili diğer hatıralar da beyrinde canlanmaya başlamıştı. Onu öğretirken, terbiye ederken ve teselli ederken gözünün önüne getirebiliyordu. Ashton avukatlarından, annesinin öldüğünü bildiren bir mektup aldıktan sonra, hüüngür hüüngür ağlarken onun kendisini nasıl kucakladığını adeta hissedebiliyordu. Leydi Agnes ona ümitsizce ihtiyaç duyduğu sıcaklığı vermekle kalmamış, aynı zamanda onun ağlayacak kadar zayıf olduğunu da kimseye açıklamamıştı. Anılar kafasında acıyla canlanıyordu.

Mariah kolunu yakalayarak onu yakındaki kapıya doğru götürdü. "Gel doktoru küçük salonda bekleyelim." Yalnız kaldıklarında genç kadın yüzünde endişeli bir ifadeyle onu bir kanepeye oturttu. "Ne oldu? Mektubu okuduktan sonra, sanki yumruk yemiş gibi görünüyordun."

Genç adam ağrıyan başını ovduğunun farkına varınca elini indirdi. "Mektup Leydi Agnes Westerfield'dendi ve beyrinde bir sürü okul anımın canlanmasına sebep oldu. Bir nevi yumruk yani. Ama iyi manada."

"Ne kadar güzel!" Mariah erkeğin elini tuttuğunda parmaklarının teması rahatlatıcıydı. "Başka şeyler hatırlayabiliyor musun, mesela gemini denemek için İskoçya'ya gidişin gibi?"

Biraz düşündükten sonra Adam başını iki yana salladı.

"Peki ya Hindistan'daki çocukluğun?"

Genç adam kafasında zamanı geriye çevirmeye çalıştı ama yeni hiçbir şey bulamadı. Öte yandan Mariah'nın soruları,

onun biraz önce keşfettiği anılara odaklanmasına yardım ediyordu. “Çoğunlukla okulu ve arkadaşlarımı hatırlayabiliyorum. Nasıl buluştuğumuzu ve arkadaşlığı nasıl ilerlettığımızı.”

“Peki okul günlerini düzenli bir şekilde sırasıyla hatırlayabiliyor musun?”

“Bir bakalım...” Adam’a anılarının karmaşasını çözmeye çalışırken kaşları çatılmıştı. “Leydi Agnes’le tanışmamı, onun Kent’teki evine seyahatimi ve orada öbür çocuklar geldiğinde onlarla karşılaşmamı hatırlıyorum. Yaptığımız yaramazlıkları. Kuzenlerimle geçirdiğim yazları ve tatilleri.” Şimdi Janey’yle ilgili hatıraları keskinleşmişti. O gerçekten hayran olunacak bir çocuktur. Bu düşüncelerle kendini ihanet ediyormuş gibi hissederek Janey’yi kafasından uzaklaştırdı. “Hatırladıklarım sadece okul yıllarıma aitmiş gibi görünüyor ama bir bütün halindeler.”

Her bir arkadaşlığın nasıl geliştiğini hatırlayınca gülünse di. Bu arkadaşlıklar, bir duvardaki mozaikler gibi teker teker paylaşılan sevinç, üzüntü ve ara sıra da çatışmalar sonucunda oluşmuştu. Masterson, Kirkland ve Randall’ın İskoçya’ya kadar onca yolu sadece onun cesedini bulabilmek için teptiklerini düşündüğünde hayretler içinde kalmıştı. Şimdiyse kendisinin de onlardan herhangi biri için aynı şeyleri yapacağını anlıyordu. Arkadaştan ziyade kardeş gibi yakındılar.

Öbür çocuklara *Kalarippiyattu* dersi verirken Randall’ı nasıl odanın öbür ucuna fırlattığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Randall’ın kolu kırılmıştı. Çektiği acıya rağmen gülerek Adam’dan daha sonra aynı numarayı ona öğretmesini istemişti. Orta yaşlarda ağırbaşlı bir adam olan doktor Richards, kırık kolu sarmıştı. Arkadaşlarının her biriyle ilgili sayılamayacak kadar hikâye ve anısı vardı – Adam ise bunların hepsini, hatta öbür iki sınıf arkadaşı olan Wyndham ve Ballard’la yaşadıklarını da hatırlamaktaydı.

Genç kadın düşünceli bir sesle, “Bu çok cesaret verici,”

dedi. “Hafızamın büyük bir bölümünü bir kerede kazanabil-
diğine göre, öbür parçalar da aynı şekilde yerli yerine bir büt-
tün olarak oturacaktır.”

Adam, “Belki de mesele, doğru anahtarı bulmaktaydı,”
dedi. “Anlaşılan Leydi Agnes, benim okul günlerimin anahtarıydı.”

Mariah’nın sesi yine ifadesizleşti. “Belki Janey de daha
sonraki yılların anahtarıdır.”

Tam o esnada, Wharf endişeli bir halde odaya girdi. “Ek-
selansları, yaralandınız mı?”

Mariah ayağa kalkarken, parmakları Adam’ın avuçlarından
isteksizce sıyrıldı. “Seni uşağına emanet ediyorum. Za-
ten doktor da birazdan burada olur. Çok heyecanlı bir gün
geçirdin.”

Bir cinayet teşebbüsü ve hafızasının büyük bir kısmının
geriye gelmesi – evet, heyecanlı bir gündü. Hayatının bü-
yük bir kısmını geri alabilmesi soluk kesiciydi. Belki de onu
kimin öldürmek isteyebileceğine dair bir ipucunu da hatırla-
yabilirdi.

Asıl zor olan, Mariah’nın uzaklaşmasını seyretnmekti.

Bölüm 28

Mariah arkasına bakmadan Adam'dan ayrılabilmekte ba-yağı ilerleme kaydediyordu. Belki de son ayrılışlarında, bu işi mükemmel bir şekilde yapabilecekti. Bu sefer dairesine girdiğinde kendini yatağa atıp ağlamadı bile. Onun yerine, körü körüne Julia'yla paylaştığı oturma odasına giderek kendini arkası yüksek bir koltuğa bıraktı. Arkadaşı dışarıdaydı, o yüzden etrafa sessizlik hâkimdi.

Acaba Adam'ın geçmişinin anahtarları, hayatındaki kadınlar mıydı? Leydi Agnes büyük bir kapının kilidini açmıştı ve Mariah da, Jancy Lawford'un Londra'ya dönüşünde aynı şeyi yapacağından kuşkulanıyordu. Adamı yatak odasının yanındaki özel tapınağında geçmişinin izlerini yakalamıştı. Çok yakında geçmiş hayatının büyük bir kısmını yeniden elde etmiş olacaktı.

Ona ihtiyacı olmayacaktı. Zaten doğrusu da buydu. İlk tanışmalarından bu yana çok zaman geçmemişti, hepsi hepsi birkaç hafta. Eve dönmeli ve Hartley'in Genç Bayan Clarke'ı olarak kendi hayatını kurmalıydı. Yaşlanıp da saçları ağardığında Adam'la paylaştığı bu günleri, hayatının gölünde küçük bir dalgalanma olarak hatırlayacaktı.

Ama onu unutmuyacaktı. Hayır, asla unutmuyacaktı.

Uyuşukluğu, Julia odaya sevinçle parlayan bir yüzle gi-renc kadar devam etti. "Mariah, seni gördüğüme çok mutlu

oldum! Büyükkannemi ziyaretim harikaydı. Biz konuştukça, o sanki daha da güçlenir gibiydi. Bu seyahati yaptığıma çok memnunum.”

Mariah tehlikeli bir şekilde kendine acımaya dönüşmekte olan duygularından sıyrıldı. “Sen de en az beş yıl gençleşmiş gibi görünüyorsun. Bana biraz büyükkannenden bahsetsene.”

Julia’nın ifadesi, eski kontrollü haline döndü. “Büyükkannem çok akıllı ve nazik bir kadındır. Ayrıca ailede herkes bana sırtını dönmüşken yanımda olacak kadar beni kabul eden tek insan olmuştur. Onsuz ne yapardım bilemiyorum.”

Mariah özlemle, “Büyükkanneler de böyle olmalı zaten,” dedi. “Benim büyükkannem Rose da en yaramaz olduğum zamanlarda bile benim için aynı şeyleri hissetmiştir.”

Julia etekleri uçuşarak karşısındaki koltuğa oturdu. “Ashton’la olan gezintiniz hoşuna gitti mi?”

Mariah alaycı bir şekilde, “Onu birisi vurana kadar hoşuma gitti,” dedi. “Yarası ağır değil ama yine de güne iyi bir başlangıç sayılmaz.” Bu sözlerle Julia’nın soluğu kesilirken genç kadın da parkta olanları anlattı.

Julia, “Bu kadar canayakın bir adam için bir hayli tehlikeli düşmanlar edinmişe benziyor,” diyerek fikrini belirtti. “Kaldı ki sen de yaralanabilir, hatta ölebilirdin bile.”

Mariah içini çekti. “Londra’dan ayrıldığımda güvende olacağım ve buna da sadece birkaç gün kaldı. Tek dileğim, Ash’in de güvende olması.”

“Olacaktır. Güçlü, zeki bir adam ve çok iyi arkadaşlara sahip.”

“Umarım bu yeterli olur.” Adam’ın sıcak ve ihtiraslı vücudunun buz kesmiş bir şekilde ölü olarak boylu boyunca uzandığını düşünmek, Mariah’nın kalbini parampaça ediyordu. Ellerinin sınırsız birbirine kenetlendiğini fark eden genç kadın, onları yavaşça gevşetti. Aklına öyle ahlaksızca bir düşünce gelmişti ki, bunu yüksek sesle bile söylememesi gerekiyordu ama içindeki Sarah tarafı yine yenilmişti. “Julia – bir kadının kendisini hamile kalmaktan nasıl koruyabileceğini biliyor musun?”

Julia gözlerini kırparken sarsılmış olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. “Birkaç yöntem biliyorum. Kesinlikle garantili olmasalar da, çoğunlukla işe yararlar.” Hafifçe gülümsedi. “Kadınların bana gelmesindeki başlıca sebeplerden biri de budur. Özellikle de çok çocuk sahibi olan anneler. Bir bebeğe sahip olup olmamak, her zaman kadınların problemi olmuştur.”

“Peki bunun önüne geçmenin en iyi yolu nedir?” Mariah gözlerini, yeniden kenetlenmiş olan ellerinden ayırmıyordu. Julia niye böyle bir şeyi öğrenmek istediğini sorsa, utancından yerin dibine geçerdi.

Ama Julia’nın sormaya niyeti yoktu. “Sirkeye batırılmış bir sünger çoğunlukla işe yarar.” Soğukkanlı ve yargılamayan kelimelerle süngerin nasıl kullanıldığını tarif etti. “Aslında yanımda birkaç sünger var. İnsan buna ihtiyacı olabilecek bir kadınla ne zaman karşılaşacağını hiçbir zaman bilemiyor. Sana bir tane vereyim mi?”

“Lütfen.” Mariah’nın sesi, hafif bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Julia odasına gidip süngerini getirmek için ayağa kalktı. Mariah’nın yanına geldiğinde, elini nazikçe onun omzuna koydu. “Ne yaptığını bildiğinden emin misin?”

“Yapmayabilirim de.” Mariah tırnaklarını avuçlarına batırmıştı. “Ama... aksi halde hayatımı boyunca pişmanlık duyabilirim.”

“Oldukça makul.”

Julia odasına gitmek için arkasını döndüğünde, Mariah, “Rahip Bay Williams’la aranızda romantik bir ilişki var mı?” diye sordu.

“Aman Tanrım, hayır!” Julia’nın kaşları kalkmıştı. “Geçmişte bir kocam oldu ve ikincisini istemediğimden kesinlikle eminim. Hartley’e döndüğünde onunla dilediğin kadar flört etmene seve seve izin veririm.”

Mariah’nın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Belki de ederim. Hoş ve çekici bir adam. Ayrıca eve dönüp tekdüze hayatıma kavuşunca, karşıma çıkacak en uygun adam muhtemelen o olacaktır.”

Julia bir kahkaha attı. "Londra sosyetesine girersen, erkeklerin senin üstüne balarısı gibi üşüştüklerini göreceksin."

Mariah dudaklarını büktü. "Arılar tarafından sokulmaya niyetim yok."

Julia birden ciddileşti. "Ashton'ın bir başka sahilde mi karaya vurmuş olmasını tercih ederdin?"

"Asla!" Mariah anında cevap vermişti. "Ona âşık olduğum için de hiç pişman değilim." Nihayet yüksek sesle söyleyebilmişti. "Kalbim yaralanmış olabilir ama yaşamaya devam edeceğim. Hem de Bay Williams'dan oldukça hoşlanıyorum, biliyor musun? Belki günün birinde ona karşı daha fazlasını da hissederim."

Julia odadan çıkınca, genç kadın süngerini kullanıp Adam'ı baştan çıkarma cesaretini kendinde bulup bulamayacağını merak etti. Ve eğer bunu denerse, başarılı olup olamayacağını. Adam'ın nişanlanmasıyla ilgili anıları berrak olsaydı, gelecekteki karısına ihanet etmeyerek onuruna bağlı kalacağı şüphesizdi. Ama eğer Janey, kafasında sisler içinde bir mesuliyet gibi kalırsa... eh, o zaman bu durumu değiştirebilirdi.

Janey ona bir ömür boyu sahip olacaktı. Mariah ise o bir geceyle yetinecekti.

Mariah'nın avukatıyla randevusu sabah erken saatlerdeydi, o yüzden genç kadın odasında kahvaltı ettikten sonra evin arkasındaki ahırın avlusuna gitti. Adam küçük ve oldukça şekilsiz, kapalı bir at arabasının yanında duruyor ve Murphy'yle konuşuyordu.

Genç kadın şaşkınlık içinde sordu. "Bu araç önceden de Ashton maiyetinde miydi yoksa bir gecede mi el çabukluğuyla ortaya çıkıverdi?"

Adam gülümseyerek, "El çabukluğu," diye cevap verdi. "Dün Murphy'ye neye ihtiyacımız olduğunu söyledim ve al bak, işte sana bir mucize."

Genç kadın kıkırdadı. "Aferin Murphy. Bu araba Londra sokaklarına kolaylıkla kaynayıp gidecektir."

Adam, "Özellikle de Ashton Malikanesi'nin bir de arka

kapısı olduğunu düşünecek olursak,” diye açıkladı. “Umarım da etrafta saldırganın bütün çıkışları gözleyen arkadaşları olmasın.”

Murphy, “Bu araba kapıdan sabah girdi ve bir seyyar satıcı arabasına benziyor,” dedi. “Yani Dük’ün bunun içinde olacağını kolay kolay tahmin edemezler.”

Belli ki Murphy yetenekli bir koruyucuydu ama Mariah’nın arabaya binmesine yardım ederken, genç kadın keşke böyle yeteneklere ihtiyacımız olmasaydı diye düşündü. Adam’la yan yana oturmamak için onun karşısındaki arabanın arkasına bakan koltuğa oturdu. Aralarında ne kadar mesafe olsa o kadar iyi olurdu. Ve iki yolcu her ne kadar ellerinden geleni yapsalar da, bu küçük arabanın içinde uzak duracak kadar mesafe yoktu.

Arabayı Murphy kullanıyordu. Kıyafeti temizdi ama dikkat çekici değildi. Arka bahçeyi geçerek küçük çıkışa doğru ilerlerken, Mariah çok sayıda koyu renk giyinmiş adamın duvarların iç tarafında yürüdüklerini gördü. “Bu muhafızları yeni mi tuttun?”

Adam başıyla onayladı. “Hepsi eski asker. Sekreterim ve diğerleri ısrar ettiler. Muhafızların sayısı geceleyin artacak.”

Genç kadın rahatsız koltuğa yerleşmeye çalıştı. “Böyle yaşamak hiç de güzel değil.”

“Çok uzun sürmeyeceğini umuyorum.” Adam içini çekti. “Ben bu muhafızları istemiyordum ama evde sen dahil, korunması gereken çok insan var. Eğer benim ihmalimden dolayı birinin canı yatarsa kendimi asla affedemem.” Londra’nın eski iş ve mali yönetim bölgesi olan şehir merkezine doğru ilerlerken, Adam pencereden, gitgide kalabalıklaşan sokaklara baktı. “Önlem almak tabii ki gerekli ama bence insanın kendini kararlı bir suikastçıdan yüzde yüz koruyabilmesi imkânsızdır.”

“Neyse ki silahlar ara sıra tutukluk yapabiliyor, kaldı ki sana doğrudan doğruya saldıran biri olursa kendini kolaylıkla

koruyabileceğini biliyorum.” Genç kadın gerçekçi bir şekilde devam etti. “George Burke’ü odanın öbür ucuna nasıl fırlattığını hâlâ keyifle hatırlıyorum.”

Bu sözler üzerine Adam’ın sırtınması, genç kadında öne doğru uzanıp onu öpme isteği uyandırdı. Bu içgüdüstüne hâkim olurken, son zamanlarda Adam’ın fazla gülümsemediği aklına geldi. “Senin tehlikede olduğunu ilk fark edenlerin arkadaşların olduğunu söylemiştin. Onlar nasıl fark etmişler?”

Yüzündeki gülümsemesi kaybolan Adam, arkadaşlarının Enterprise’daki patlamayla ilgili öğrendiklerini kısaca açıkladı. Bitirdiğinde, genç kadın, “Yani biri seni öldürmek istiyor ve damarlarındaki Hintli kanını çekememekten başka görünürde hiçbir sebep yok, öyle mi?” diye sordu.

“Belki de geçmişte birilerini ciddi bir şekilde kızdırmışsındır. Veya belki de ailemin ve arkadaşlarımin bilmediği gizli ve ahlaksızca bir yaşantım vardır, bu yüzden de bir sürü düşman edinmişimdir.” Omzunu silkti. “Ben şu anda sebebinden çok bu adamı durdurmakla ilgileniyorum.”

“Haklısın.” Mariah’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Senin gizli ve ahlaksız bir hayatın olabileceğini hayal etmek çok zor.”

“Benim için de. Ahlaksızlık hakkında yeterince bir şey hatırlamıyorum ki ne yapmış olabileceğimi bileyim.”

Birbirlerine bakıp kâhkahalarla gülmeye başladılar. Genç kadın eliyle ağzını kapatıp pencereden dışarı bakarken, paylaşılan bir kâhkahanın iki insanı ne kadar yakınlaştırdığını düşünüyordu.

Adam’ın gelecekte Janey’yle de bu şekilde gülebilmesini umuyordu.

Mariah arabadan inerken, Bay Granger’ın ofisinin, orta sınıf bir muhitte olduğunu gördü. Bu çok akla yatkındı. Babası kabiliyetli insanlarla çalışmak ister ama bunun aşırı pahalı olmaması için de özen gösterirdi.

Adam’la beraber içeri girerlerken Murphy de arabanın ya-

nında kaldı. Ofis oldukça düzenli görünmekle beraber genç katibin masasının üstü dosyalarla doluydu. Katip gülümseyerek ayağa kalktı. "Siz Bayan Clarke olmalısınız."

"Evet, bu da arkadaşım Ashton Dükü." Genç kadın şu an, Adam'ın asaleti temsil eden varlığından en küçük zerresine kadar faydalanmaya çalışıyordu.

Katibin gözleri açıldı. "Hemen Bay Granger'a burada olduğunuzu söyleyeyim."

Hızla ortadan kaybolup aradan bir dakika bile geçmeden geri geldiğinde, arkasından bir ses duyuldu. "Ve misafirlerimiz için çay hazırlayın!"

Mariah, acaba sadece Bayan Clarke olarak buraya tek başına gelse, çay ikram ederler miydi diye merak etti. Adam'la beraber ofise girdiklerinde, Bay Granger yanlarına gelerek genç kadını içtenlikle selamladı. Avukat, saçları ağarmış, oldukça sağlam görünen biriydi ve Adam'a keskince bir bakış attıysa da, dalkavukluğa yeltenecekmiş gibi görünmüyordu.

Büyük çalışma masasının önündeki iki sandalyeyi işaret ederek, "Buyrun oturun," dedi. "Nihayet tanışabildiğimize çok memnun oldum Bayan Clarke. Babanız her zaman sizi ve iş görme yeteneğinizi metheder. Kendisi de Londra'da mı şimdi?"

Mariah donakalmıştı. "Babamın öldüğünü bilmiyor muydunuz?"

"Aman Tanrım, hayır!" Granger çok şaşırılmıştı. "Ne zaman öldü ki?"

Babasının ölümünü ilk duyduğu anın bir benzerini yaşayan Mariah, zorlukla yutkundu. Onun acısını fark eden Adam söze karıştı. "Birkaç hafta oldu. Bay Clarke Londra'ya giderken yolda soyguncular tarafından saldırıya uğrayıp öldürülmüş. Bize söylendiği kadarıyla Hertfordshire'daki kilisenin mezarlığına gömülmüş."

Avukat yavaşça, "Bay Clarke beni aşağı yukarı iki ay önce ziyaret etmişti," dedi. "Bana, vasiyetnamesini değiştirmeyi

düşündüğünü ve kısa zaman içinde tekrar geleceğini söyledi ama o gün bugündür bir haber çıkmadı. Başına böylesine talihsiz bir olayın gelmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Mariah şaşkınlıkla, “Vasiyetnamesini niye değiştirmek istediğini söylemiş miydi?” diye sordu. “Onun tek varisi benim. Bu benim mirastaki hakkımı değiştirir mi?”

“Nedenini belirtmemişti ama mevcut vasiyetname değiştirilmediğine göre, onun bütün malları size geçecektir.”

Adam, “Hartley Malikanesi’ne kısa bir süre önce sahip olduğu için belki de oradaki eski emektarlara vasiyetinde yer vermek istemiştir,” diyerek fikrini belirtti.

“Belki de ama bundan bana bahsetmemişti. Kimbilir belki de sonradan böyle bir şey düşünmüştür. Zaten çoğunlukla fevri hareket ederdi.” Genç kadın kendini toparlamış gibi görünüyordu. “Sizden babamın ölümünü onaylayan bir mektup aldım Bay Granger.”

Avukat durgun bir sesle, “Buna imkân yok,” diye cevap verdi. “Babanızın öldüğünü bugün ilk defa duyuyorum.”

“Mektup sizin antetli kâğıdınıza yazılmıştı.”

Avukatın yüz ifadesi sertleşti. “Ben yalancı değilim Bayan Clarke.”

Adam araya girdi. “Antetli bir kâğıt çalınabilir veya sahtesi yapılabilir. Mektup yanında mı?”

Mariah başını iki yana salladı. “Ona burada ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Benim niyetim kendisine dört kez mektup yollamama rağmen bana hiç cevap vermediği için Bay Granger’ın hizmetine son vermektir.”

Granger’ın kaşları çatılmıştı. “Ben sizden hiç mektup almadım Bayan Clarke. Alsaydım, derhal cevaplardım. Hartley Malikanesi’nin İngiltere’nin en uzak köşelerinden birinde olduğunun farkındayım. Ama eminim kraliyet postası oraya da ulaşıyordur.”

“Evet gerçekten ulaşıyor,” diyen Adam Mariah’ya baktı. “Kraliyet postası Hartley’de de çalışıyor ama birçok küçük köy ve kasabada postane görevi küçük bir dükkân tarafından

üstlenilmiştir. Eğer Hartley'de de bu böyleyse, belki George Burke dükkân sahibine rüşvet vererek senin mektuplarının yolunu kestirmiş olabilir.”

Avukat yüksek sesle, “Bu tamamıyla kanundışı!” diye söylendi.

Adam da, “Ama imkânsız değil,” diye cevap verdi. “Bence tam da Burke’ün yapabileceği bir hareket.”

Mariah’nın aklına başka bir ihtimal gelmişti. “Eğer durum buysa, babamdan gelen mektuplar da elime geçmemiş olabilir. Belki de hayattadır!”

Adam’ın gözlerinden şefkat okunuyordu. “Belki de. Ama yine de babanın Hartley’den ayrılmasının üzerinden senin tahmininden çok daha fazla zaman geçti.”

Genç kadın onun haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca Burke’ün, babasının yüzüğünü getirdiğini de unutmaması lazımdı. Bu da ona babasının gerçekten öldüğünü düşündürüyordu. Zorlukla sandalyesinden ayağa kalktı. “Lütfen beni bağışlayın Bay Granger. Düşünmem gereken çok şey var.”

Granger’la Adam da ayağa kalktılar. Avukat, “Gayet tabii Bayan Clarke,” dedi. “Bu bilmeceyi çözebilmeniz için yapabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen bana haber verin.” Bir an tereddüt etti. “Eğer babanızın öldüğüne dair kesin bir kanıt yoksa, Hartley Malikanesi’nin yedi sene boyunca kanunî sahibi olamazsınız.”

Genç kadın uyuşmuş bir halde cevap verdi. “Anlıyorum.”

Adam onun elinden tutarak avukata, “Eğer işimize yarayacak bir şey öğrenecek olursanız Bay Granger, lütfen Ashton Malikanesi’ne Bayan Clarke veya benim adıma bir not gönderin.”

Mariah arabaya binip Ashton Konağı’na doğru yola koyulana dek kontrolünü kaybetmemeyi başardı. Ama daha sonra titremeye başladı ve onu kollarının arasına alan Adam’a döndü.

Umut acıtiyordu.

Bölüm 29

Adam, genç kadının acısını dindirebilmek için ne yapabileceğini düşünerek onu, titremesi geçene kadar kollarının arasında sımsıkı tuttu. Mariah, Adam'ın kollarından sıyrıldığında, Ashton Konağı yolunun yarısını katetmişlerdi. Yüzünün ifadesi katı ve gözleri kupkuruydu. "Babamın ölümünü kabullenmeye başlamıştım. Şimdiyse... ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bence Burke, Granger'ın mektubunu taklit etti. Malikanenin babana devrini görüşürlerken onun avukatının kim olduğunu öğrenmiş olmalı. Ve yine tahminimce Hartley postanesinde, senin mektuplarının Londra'ya gönderilmesini önleyen bir suç ortağı var." Biraz iyimser olmasının daha iyi olacağını düşünerek devam etti. "Eğer öyleyse, bu suç ortağı sana gelen mektupları da kolaylıkla durdurmuştur. Ama tabii bütün bunlar babanın niye hâlâ geri dönmediğini açıklamıyor."

Mariah içini çekti. "Tamamen haklı olduğunun farkındayım. Ama ya hasta veya yaralıysa ve bu yüzden seyahat edemiyorsa? Böylece bu kadar gecikmesi de açıklanabilir. Şu an... şu anda Hartley'ye gelmiş ve beni orada bulamadığı için şaşırmış da olabilir." Sesi gitgide kısılıyordu. "Ne olduğunu bilmemek çok zor."

Adam genç kadının elini tuttu. "Faciayla başa çıkmak belirsizlikten daha basittir. Daha kolay değil ama daha basit."

Genç kadın başıyla onayladı. “Sanırım haklısın. Ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. İnsan kayıp veya ölmüş olabilecek birini nasıl bulur ki?”

Adam kararlı bir ses tonuyla, konuştu “Babanı aramaları için birilerini görevlendireceğim. Granger’ı ziyaret ettiğine göre, Londra’ya vardığını biliyoruz. Onun seyahat programı hakkında ne biliyorsan kâğıda dök: Hartley’den ne vakit ayrıldığını, ne zaman geri gelmeyi umduğunu, ne şekilde seyahat ettiğini, posta arabasıyla mı, normal at arabasıyla mı – hem bildiklerini, hem de tahminlerini. Ayrıca babanın nasıl görüldüğünü ve alışkanlıklarını da ayrıntılı bir şekilde yaz. Mesela Londra’dayken nerelere gitmeyi ve kimleri görmeyi planlıyordu?”

Genç kadının yüz ifadesi, olumlu sonuçlanabilecek bir adım attıkları için düşünceliydi. “İstedğin bilgileri bugün öğleden sonraya hazır edeceğim. Ayrıca Julia’yı gördüğümde, Hartley postanesini işleten karı koca hakkında ne düşündüğünü soracağım.”

“Eminim dışarıda bir yerlerde ihtiyacımız olan bilgiler mevcuttur.” Adam genç kadının elini son bir kez daha sımsıkı tuttu ve bıraktı. “Merak etme, baban hakkındaki gerçekleri öğreneceğiz.”

“Bilmek istediklerimizi öğrenmenin bir yolu da Burke’ü bulmak.”

“İnan bana, o serserinin izini sürmek yapılacaklar listemin en başlarında.”

Duyduklarından dolayı rahatlayan genç kadın, Adam’ın yanından kalkarak karşısındaki koltuğa oturdu. Genç adam hayatında ilk defa, böylesine zengin olduğu için mutluluk duyuyordu. Mariah’nın huzuru için ne kadar gerekiyorsa harcamaya hazırdı.

Adam, genç kadınla beraber Ashton malikanesinden içeri girerken onun artık sakinleştiğini fark etmişti. Bencil bir duyguyla, Mariah’nın babasının etrafını saran bu esrar perdesinin

genç kadını birkaç gün daha Londra'da tutacağını umuyordu. Janey Lawford, Lincolnshire'dan döndüğünde durumun Mariah için katlanılmaz olacağını biliyordu ama şimdilik onun çatisinin altında olmasından acıdan çok zevk duyuyordu.

İçeri girdiklerinde kahya yanlarına yaklaştı. "Ziyaretçileriniz var Ekselansları." Holmes genç adama özenle basılmış bir kart uzattı. "General Stillwell, eşi ve kızıyla beraber küçük salonda bekliyorlar efendim."

General onu ziyaret etmekte hiç vakit kaybetmemişti. Genç adam alaycı bir şekilde bu ziyaretin sebebini düşündü – belki de evlenme çağında olan kızları için sosyal bir lütuf. Ama bu adam tüfekli saldırganı kovalama cesaretini göstermişti ve bir dükün nüfuzunu kullanmayı umuyorsa, böyle bir talepte bulunmaya hak kazanmıştı. Adam bir ara Formby'ye, ne kadar nüfuzu olduğunu ve bunu geçmişte nasıl kullandığını sormayı düşündü. Mariah'ya bakarak, "Stillwell'i sen de görmek ister misin?" diye sordu.

Genç kadın gülümsedi. "Geçen gün ona doğru dürüst teşekkür edememiştim. Bu iyi bir fırsat olur."

Adam Mariah'nın peşinden salona yollandı. Kapıya vardıklarında genç adam – nefes almakta zorlanarak olduğu yerde donup kaldı. Stillwell'in uzun boylu görüntüsünün ve pencerenin yanında duran genç bir kızın hayal meyal farkındaydı ama onun asıl dikkatini çeken, kendisini görünce ayağa kalkan ve ona belli belirsiz bir umutla bakan kadın olmuştu. Çok zarif ve işlemeli, kan kırmızısı bir sarı giymiş olan bu kadın, rüyalarındaki siyah saçlı güzel kadındı. İmkânsız. *İmkânsız!*

Kadın, nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi gülümsedi. "Darshan?"

Adam'ı ikinci ismiyle çağıran tek insan oydu. Hatıralar yine Leydi Agnes'in mektubunu okuduğunda olduğu gibi, ama bu sefer bin kere daha yoğun olarak beyninde canlanmaya başladı. Çocukluğunu, babasını ve İngiltere'ye olan o uzun yolculuğu hatırlamıştı.

Hem sadece çocukluk yıllarını değil, İngiltere’de okulu bitirdikten sonraki yıllarını da hatırlıyordu. Bütün anılarının bir sel gibi geri geleceğini ümit etmişti – ama şimdi, bu selin altında boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Mariah koluna dokunarak genç adamın şimdiki zamana dönmesini sağladı. “Adam, iyi misin?”

Genç kadına belli belirsiz gülümseyecek kadar kendini toparlayabildi.

Her ikisi için de ne kadar tuhaf bir gündü; aynı günde, kaybettiklerini sandıkları ebeveynlerinin, aslında kaybolmamış olabileceklerini öğrenmişlerdi. Bir yanı, içini parçalayan bu acıdan kaçmak istiyordu, ama gözlerinin önünde böyle bir mucize duruyorken nasıl kaçabilirdi ki? Karşısındaki kadının gerçek olmamasından korka korka ellerini ona doğru uzattı. “Anne?”

Annesi, gözlerinde bir ışıltıyla onun ellerine sarıldı. Tutuşu güçlü ve sıcaktı. Onun için ağladığı onca geceyi düşünerek annesini kollarının arasına aldı. Şimdi de annesi yüzünü omzuna gömmüş, onun için ağlıyordu. Annesi, rüyalarında olduğundan çok daha ufak tefekti ama onu, İngiltere’de bilinmeyen egzotik ve baharatlı parfümünden nerede olsa tanırdı. Hatırladığından çok daha güzeldi.

Genç adam bu kadar yakından baktığında, annesinin gözlerinin etrafındaki ince çizgileri ve hayatın zorluklarını çekmiş bir kadının yüz ifadesini görebiliyordu. Yine de bu yaşta bir evlada sahip olmak için çok genç görünüyordu. Adam onun babasıyla evlendiğinde çocuk yaşta olduğunu tahmin etti. Boğulurcasına, “Bana senin öldüğünü söylemişlerdi,” dedi.

General Stillwell, “Seni annenin kollarından kopardıktan sonra, Hindistan’la olan bütün bağlarını da yok edebilmek için yetkililer tabii ki öyle diyeceklerdi,” diye homurdandı. “Senin kendi iyiliğin için tabii.”

Kendi iyiliğin için. Adam vasilerinin, çocuk yaşta olan ve

onların sinirlerini bozan bu karışık kana sahip dük için neyin en iyi olduğunu bildiklerine inanarak, aynen bu lafı söylemiş olacaklarını biliyordu.

Annesi geriye çekilirken gözlerinden yaşlar akıyordu. Mükemmel ve etkileyici bir İngilizceyle, "Böylesine sulugöz olduğum için özür dilerim," dedi.

Mariah yumuşak bir sesle, "Bence bu durum gözyaşlarına değer," dedi. "Hepimiz otursak daha iyi olacak galiba. Ben çay söyleyeyim."

Annesi Adam'ı kanepede yanına oturturken Mariah da başka bir koltuğa oturmuş, ihtiyacı olduğu takdirde yanında olabilmek için onu sakın bakışlarıyla süzüyordu. Adam, bu duygu ve hatıra seline kapıldığında yanında olduğu için genç kadına minnettardı. Aynı anda acı veren bir karmaşayla dolu olan beyni, başka bir düşünceyle sarsıldı. Bakışlarını Generale, çevirerek, "Siz benim üvey babam mısınız?" diye sordu.

Stillwell başıyla onayladı. "Parkta karşılaştığımızda söyledim gibi, baban ve ben arkadaşlık. Yetkililer seni alıp götürdüğünde Lakshmi bana mektup yazıp yardımımı istemişti ama maalesef ben o esnada seferdeydim. Döndüğümde ise, sen çoktan İngiltere'ye gönderilmiştin. Annene senin unvanına layık bir şekilde yetiştirileceğinden başka hiçbir şey söylemiyorlardı."

"Hıh, sanki yabancılar oğlumu benden iyi yetiştirebilirlermiş gibi." Lakshmi'nin elleri oğlunun kilere kenetlenmişti. Koyu renk teniyle harika bir tezat oluşturan gri-yeşil gözlere sahipti. "Hep bugünün hayalini kurmuş ama bu anın hiçbir zaman gelmeyeceğini sanmıştım. Londra'ya vardığımızda senin öldüğünü duyunca..." Titremesinden sözleri yarıda kesilmişti.

Stillwell şefkat dolu bir sesle, "Bazen Lakshmi'nin benimle, sırf seni bulabilmesi için onu İngiltere'ye getiririm diye evlendiğini düşünüyorum," dedi.

Lakshmi'nin kocasına döndüğünde bakışlarındaki sıcaklık, bu sözleri yalanlıyordu. "Evliliklerimde çok şanslıydım. Kız kardeşin de bu sayede mutlu bir çocukluk geçirdi."

Genç adamın beyni durmuş gibiydi. “Kız kardeşim mi?” Anılar her ne kadar kafasının içinde arka arkaya infilak ediyorsa da, bunların hiçbirinde bir kız kardeş yoktu.

Annesi, bütün bu olup biteni yoğun bir ilgiyle pencerenin yanından seyreden genç kadını eliyle işaret etti. “Bu senin kız kardeşin Leydi Kiri Lawford. Baban öldüğünde ben hamileydim. Onu da almalarından korktuğumdan yetkililere bundan hiç bahsetmedim.”

“Kiri. Ne kadar güzel bir isim.” Adam bunu söylerken, bundan fazla sarsıntıya dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu. Yeni tanıdığı kız kardeşi... kendine çok benziyordu. Koyu renk saçlarıyla yeşil gözleri vardı ve annesinden daha uzun boyluydu. Avrupai kıyafetleriyle, her ne kadar uzak ve egzotik diyarları hatırlatıyorsa da, yine de herhangi bir İngiliz konağının oturma odasına mükemmel uyum sağlayacak bir görüntüye sahipti. Annesi gibi o da çok güzeldi.

“Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir.” Ayağa kalkarak kız kardeşinin yanına gitti. “Ama senin bir ağabey istediğini hiç sanmıyorum. Galiba korkunç yaratıklar oluyorlar.”

Genç kadın onun bu sözleri üzerine gülümserken, bakışları mutlulukla dans ediyordu. “Neyse ki şansına sevgili ağabeyciğim, küçükken bana cziyet etmek için ctrafta yoktun.”

Adam yavaşça, “Keşke olsaydım Kiri,” dedi.

Genç kadının gülümsemesi kayboldu. Fısıltı halinde, “Bunu ben de isterdim,” diye cevap verdi.

Kiri’nin sözleri genç adamın içinde yankılandı, gerçekten kan kanı çekiyordu. Genç kadının elini tuttu. “O halde ağabey kardeş olmaya biz de şimdi başlarız Leydi Kiri.”

Kiri onun elini sıkarken, General söze karıştı. “Senin birer tane de üvey kız kardeşin ve erkek kardeşin var. Thomas ve Lucia Stillwell.”

Adam bu kadar çok akrabası olduğunu öğrendikçe şaşkına dönmüştü. “Onlar da burada, Londra’dalar mı?”

Stillwell başıyla onayladı. “Evet, ama ilk ziyaretimizde seni çok bunaltmak istemedik.”

Kiri ilgisizce, “Zaten, o ikisi çok yaramazlar,” diye devam etti. “Bizi kabullenmeni bir kere daha gözden geçirmene sebep olabilirlerdi.”

Annesi sertçe “Kiri!” diye onu uyardı.

Adam ise gülümsüyordu. “Onlarla da tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Ama bugün değil. Kafasındaki yarayı eliyle ovaladı. “Bütün bu olup bitenlerden şaşkına döndüm.”

Mariah, “Patlama esnasında Ashton başından yaralandı,” dedi. “Neredeyse ölüyordu ve bu yüzden hafıza kaybına uğradı.”

Stillwell de ayağa kalkarken ekledi. “Bu da yetmezmiş gibi dün de vuruldu. Çaya kalmayacağız, sadece annenle kız kardeşini kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istemiştik.”

Adam dehşete düşmüş bir şekilde, “Yoksa etmeyeceğini mi sanmıştınız?” diye sordu.

Stillwell sözlerini sakınmaksızın, “O da bir olasılıktı,” dedi. “Sonuçta bu, avukatların ve vasilerinin seni geçmişinden utanmaya ne derece ikna ettiklerine bağlıydı.”

“Beceremediler. Yarın akşam yemeğinde bana katılır mısınız? Bütün aile, Lucia ve Thomas da dahil.” O zamana kadar nasıl olsa kendini toplar ve onları hak ettikleri şekilde ağırlardı. “Umarım Londra’da bir süre kalırsınız.”

Annesi omzunu silkerek, “Belki de sonsuza dek,” dedi. “Bütün çocuklarım yarı İngiliz. Onların da geçmişlerini öğrenmeye hakları var.” Başını bir yana eğerek Adam’a sordu. “Hindistan’ı özlüyor musun? Yoksa İngiltere’ye getirildiğine memnun musun?”

Bu soruyu kendine hiç sormamıştı, o yüzden genç adam cevabını bir süre düşünmek zorunda kaldı. “İkisi de. Hindistan’ı özlüyorum ama burada edindiğim dostluklara da çok değer veriyorum.” Bunu söylerken bakışları Mariah’ya takılmıştı.

Genç kadın endişeli gözlerle hemen ayağa kalktı. “Ash sizden müsaade isteyemeyecek kadar naziktir, o yüzden onun adına ben rica edeceğim. Henüz tam anlamıyla iyileşmedi.”

“Tabii ki.” Annesi ayağa kalktı ve yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeye oğlunun yanağına dokundu. “İyi görünmüyorsun. Şimdi biraz dinlen. Seni yarın göreceğimi bilmek bana yeter.”

Vedalaşırken genç adam kendini bırakmamayı başardı. Ama Mariah misafirleri – ailesini – ön kapıya doğru geçirmek üzere odadan çıkınca, kanepeye yığılarak dirsekleri dizlerinde ve elleriyle yüzünü örterek kalakaldı. Bugün bunca iyi olay cereyan etmişti. Peki neden canı bu kadar yanıyordu?

Bölüm 30

Stillwell ailesi arabalarının gelmesini beklerken, Adam'ın annesi Mariah'ya büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Şimdi den iki kocası olmasına şaşmamak gerekiyordu. "Çok üzgünüm bayan ama bizi tanıştırmadılar."

Mariah, "Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki," derken, bir yandan da Adam'ın hayatında kendisinin yeri hakkında ne kadar az şey söyleyebileceğini düşünüyordu. "Benim adım Mariah Clarke. Ashton kazadan sonra benim mülkümün kıyılarında karaya vurdu ve ben de onu evime kabul ettim. Şimdi iyileşiyor olsa da, ilk başta kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Okul arkadaşları onu arayıp buldular ve arkadaşım Bayan Bancroft'la bana da Londra seyahatimiz esnasında refakat etme nezaketini gösterdiler. Ashton kibarlık ederek ziyaretimiz süresince bize ev sahipliği yapmayı teklif etti."

Lakshmi'nin gözlerinde bir ışıltı oluştu. "Siz onun sözlüsü müsünüz?"

İyi niyetle sorulmuş bu soru, genç kadının canının yanmasına sebep olmuştu. "Hayır, Adam kuzeni Janey Lawford'la nişanlı. Eminim yakında onunla tanışırsınız."

General bu açıklamayı yeterli bulmuştu ama diğer iki kadının yüzünde garip bir ifade belirmişti. Mariah, Stillwell'in arabasının yolda görünmesiyle rahat bir nefes aldı. Böylece bu konuda daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmayacaktı.

Vedalaştıktan sonra eve dönerek Adam'ın yanına gitti. Adam'ın yeni keşfettiği ailesi çok güzel insanlara benziyorlardı ve erkeğin hayatına mutluluk katacakları da şüphesizdi. Ama Adam parçalanmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve bunun sebebinin de mutluluk olmadığı belliydi.

Salona girdiğinde, Adam'ın acı çekiyormuş gibi iki büküm durduğunu ve zorlukla nefes alabildiğini gördü. Yanına oturup elini erkeğin omzuna koydu. "Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

Genç adam ağzını keyifsizce çarpıttı. "Çok uygun bir tarif."

"Çektiğin acı fiziksel mi? Ruhsal mı? Yoksa ikisi de mi?"

Adam vereceği cevabı düşünürken derin bir nefes aldı. "Her ikisi de. Başımdaki yara feci şekilde ağrıyor, ama ruhumdaki yara ondan da beter. Hepsi değilse de, anılarımın çoğu geri geldiler ve sanki kafamın içinde kendilerine bir yer açmak için kavgaya ediyorlar. Sonuç iyi olacak herhalde. Ama bu geçiş süreci... çok zor."

Genç adamın kırılıma noktasına gelmesine şaşmamak gerekirdi. "Üst kata odana gidebilecek kadar iyi misin?"

Derin bir nefes daha alan genç adam ayağa kalktı. "Evet. Fiziksel anlamda bir şeyim yok. Sadece fazla mutluluktan boğuluyorum galiba."

"Bütün dünya değişti ve değişiklik acı verir." Mariah, genç adamın elini tutarak onu salondan çıkartıp üst kata yöneltti. Adam'ın dairesine geldiklerinde, genç kadın çalışma masasındaki gizli bölme açıcı anahtarı aldı ve Adam'ın özel tapınağının kapısını açtı.

Genç adam içini çekerek, "Nereden bildin?" diye sordu. "Haklısın – huzura ve meditasyona ihtiyacım var. Bana eşlik eder misin?"

Erkeğin onunla beraber olmak istemesine memnun olarak genç kadın da içeriye girdi. Sükûnet etrafını sararken, kendisinin de en az Adam kadar buna ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Genç adam kürsünün arkasından iki tanesini çekip çıkartana kadar, Mariah bu minderlerin orada olduğunu fark etmemişti. Dizlerini bir tarafa kıvrarak mindere yerleştğinde, bunların oturmayı çok daha rahatlaştırdığını anladı. Adam da hem üzerindeki iyi özel dikilmiş elbiselerin hem de alışık olmanın verdiği rahatlıkla yanına bağdaş kurmuştu.

Genç kadının elini tutarak gözlerini kapatırken derin ve yavaş soluklar alıp vermeye başlamıştı. Adam'ın yaptıklarının aynısını yapan Mariah, kendi altüst olmuş duygularının da yavaş yavaş bir düzene girdiğini hissediyordu. Adam, babasıyla ilgili gerçekleri ortaya çıkarmasına yardım edecekti ve bu gerçekler ne olursa olsun, genç kadın onlarla yaşamayı başaracaktı.

Uzun ve huzur dolu bir sessizlikten sonra, genç kadının elini sıkan Adam, "Başım hâlâ ağrıyor, ama içinde bulunduğum kaos bir düzene girmeye başladı," dedi. "Yanımda olduğun için sana teşekkür ederim."

Genç kadın gözlerini açtığı anda onun, yüz ifadesindeki bitkinliğe rağmen kendine gelmiş olduğunu fark etti. "Annenin hayatta olduğunu ve haberin bile olmayan kocaman bir ailenin varlığını öğrendiğinde kendini nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"O kısım harika." Adam yüzünü ekşiterek devam etti. "Bugün ben bir mucizeye tanık olurken sense belirsizliğe boğuldun. Bu bana haksızlıkmiş gibi geliyor."

"Benim babam bir mucize sonucu sapasağlam bana dönmese de, onunla beraber geçirdiğim yıllarda binlerce anıya sahibim. Sense anneni yirmi yıldan uzun bir süredir hiç görmemiştin. Bu da durumlarımızı dengeler sanırım."

"Benim de yanımda bir anne kadar yakın Leydi Agnes vardı." Adam'ın kaşları çatılmıştı. "Leydi Agnes'in yazdığı mektubu okumak bile hafızamın bir bölümünü canlandırmamı sağladı. Şimdi annemle karşılaşmamsa, çok daha büyük bir bölümünü serbest bıraktı. Bu hatıralar, kafamda delicesine

fırtınalar estiriyordu ve bu da beni çok tedirgin etmişti. Sanki depremi oluyormuş da nereye basacağımı bilemeden yürümeye çalışıyormuşum gibi.”

Mariah merakla sordu. “Hafızanın tamamı geri geldi mi?” Bu şekilde sorması genç kadına, Janey Lawford’a âşık olup da ona evlenine teklifinde bulunmasını hatırlayıp hatırlamadığını sormaktan daha doğal görünmüştü.

Genç adam alaycı bir sesle, “Neyi hatırlamadığımı hatırlamak çok zor,” dedi. “Ama meditasyonum esnasında kavuştuğum huzur sayesinde, hatırladıklarımı bir sıraya koymaya çalışıyorum ve epeyce tamamlanmış olduklarını görüyorum. Hiç olmazsa son birkaç aya kadarki kısım. Buharlı gemimin planları üzerinde çalıştığımı ve İskoçya’ya gitmek üzere hazırlandığımı hatırlıyorum ama sonbahardan Hartley’de karaya vurduğum güne kadar olan kısımda bir boşluk var.”

Genç kadın konuyu saptırmamak için uğraşmayı bir kenara bıraktı ve açıkça sordu. “Nişanını hatırlanıyor musun?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Tek hatırlayabildiğim Janey’yi kollarıma aldığım o eski rüya.” Bakışlarını kaçırdı. “Ona her zaman.... çok düşkün olduğumu hatırlıyorum.”

Her ne kadar sözleri mümkün olduğunca olayı küçülterek yansıtıyorsa da, yine de genç kadına bir bıçak gibi saplamıyordu. Bu yönde bir mucize olmayacağını artık anlamıştı. Janey, Adam’ın yıllardır en iyi arkadaşı ve evlenmek istediği kadındı. Mariah bu durum karşısında duygularını saklamakta ustalaştığı için çok şanslıydı. “Seni öldürmeye çalışanın kim olduğuna dair bir ipucu olabilecek herhangi bir şey hatırlayabiliyor musun?”

“Ne cinayet işlemeye hazır düşmanların ne de ahlâksızca sürülen gizli bir hayatın izi bile var.” Bir eliyle hâlâ Mariah’nın elini tuttuğu için, serbest eliyle Hindu heykellerini gösterdi. “Anlaşılan tek gizli hayatım bunlardan ibaret.”

Başka neyi bilmek faydalı olabilirdi? “Ölümünden en çok Hal Lawford faydalanacağına göre, onun bu işe bulaştığına dair bir şey hatırladın mı?”

“Onunla ilgili hatırladığım, yüzü kızarmadan yalan bile söyleyemeyen ve kalbinde hiçbir kötülük olmayan bir insan olduğu. Onu beni öldürmeye çalışırken hayal etmek çok zor.”

“Ama insanlar bizi şaşırtabilir.” Ve bir kötü niyeti saklamak için, Hal’un yaptığı gibi dürtüst ve açıksözlü görünmekten daha iyi ne olabilirdi? “Belki zihnin bütün bu karmaşadan kurtulduğunda, daha fazla şey hatırlayacaksın.”

“Belki.” Adam doğrudan doğruya genç kadının da ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra onu tapınaktan çıkarttı. “Zihnimi kurcalayıp boş ve yankılanan koridorlarla karşılaşmaktansa, orada bir şeyler bulabilmek hem çok garip hem de harika bir duygu. Ama Leydi Agnes mektubunda, hepimizin hatırlamaktan pişmanlık duyacağı şeyler olduğunu yazmakta haklıymış.”

“Nedir bu kötü şeyler? Senin başına gelenler mi yoksa senin yaptıkların mı?”

“Benim başıma gelenler bugün artık benim birer parçam. Ama benim yaptıklarım – yaptıklarımın yüzleşmem çok daha zor.” Adam devam etmeden önce bir tereddüt etti. “Birkaç yıl önce, bir saraydaki büyük bir resepsiyona davetliydim. Orada Hintli bir adam vardı, herhalde bir diplomat. Oradaki bütün İngilizler adamı görmezden geliyorlardı. Yanına gidip onunla konuşmam gerekirdi. Halbuki ben tam tersini yaparak adama sırtımı döndüm. İnsanların beni onunla konuşurken görüp benim yarı Hintli olduğumu hatırlamalarını istemiyordum.”

Genç kadın irkildi. “Bir bakıma çok küçük bir olay. Diğer bir açıdan bakıldığında, hem nezaket kurallarına hem de özüne ihanet etmişsin.”

“Aynen katılıyorum.” Kafasındaki yarayı ovalarken, yıkılacak gibi görünüyordu. “Sanırım hep bana bakmak zorunda kalmayı son derece yorucu buluyor olmalısın. Şimdi bunu belirtmenin bir anlamı yoksa da, inan ki patlamadan önce gayet sağlıklı bir adamdım.”

Genç kadın onun ince ve güçlü vücudunu düşündüğünde, bu sözlere inanmakta zorluk çekmiyordu. “Yine öyle olacaksın. Bundan bir yıl sonra geriye baktığında, yaşananlar sana ilginç bir rüya gibi gelecek.” Tabii daha önce öldürülmezse. “Seninle kalmamı ister miydin?”

Adam başını iki yana salladı. “Şimdilik dinleneyim ve istirahat zihnimi toparlamama yardımcı olmasını bekleyeyim. Ama belki de çok fazla şey istiyorum.”

“Hiç hafıza kaybına uğramamama rağmen benim zihnim de karmakarışık.” Genç kadın konuyu hafife almaya çalışıyordu. “Formby’ye, babama ne olduğunu soruşturmaya başlamasını istediğini söyleyebilir miyim? Bu araştırmanın olduğunu bildiğince çabuk başlamasını istiyorum.”

Genç adam başıyla onaylarken birden durdu. “Onun yerine Randall’la konuş – böyle bir araştırmayı en iyi o organize eder. Ve şu an bunu hatırlayabilmemin beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam!”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Senin nasıl zorlandığını gördükten sonra, bundan böyle hiçbir zaman aklıma ve hafızama daima sahip olacakmışım gibi düşünmeyeceğim.”

“Ben de öyle.” Genç adam Mariah’nın elini yakalayarak dudaklarına kaldırıp bir tüy gibi hafifçe öptüğünde, genç kadının içi titredi. “Sen bulunmaz bir hazinesin Mariah. Beni sana getiren kaderim için tanıdığım bütün tanrılara teşekkür ediyorum.”

“Kader veya şans, ne olursa olsun bu ikimizin de yararına oldu.” O an onun kollarının arasına girmek o kadar kolaydı ki. Ama Mariah bunun yerine elini yavaşça geri çekti. “Belki de Wharf başının ağrısına bir çare bulur.”

Adam düşünceli bir tavırla, “Onda gerçekten de ağrılara iyi gelen ilaçlar var. Bir sorayım,” dedi. Adam uşağı çağırmak için ipi çekerken Mariah onun zayıf ve esmer görüntüsüyle dayanılmaz derecede yakışıklı olduğunu düşündü. Birisinin böyle bir insanı öldürmek isteyebileceğine inanmak çok zordu ama kanıtını kendi gözleriyle görmüştü.

“Daha sonra görüşmek üzere. Akşam yemeğine kalkamazsan, hiç alınmam merak etme.” Odadan çıkarak kendi dairesine yöneldi.

Mariah yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için çay istedikten sonra, Julia’yla paylaştıkları oturma odasındaki zarif yazı masasının başına geçti. Babasının tarifini, Londra’ya olan seyahatini ve alışkanlıklarını ne kadar ayrıntılı bir biçimde yazabilirse o kadar faydalı olurdu.

Genç kadın notlarını yazmayı bitirmek üzereyken büyükannesine yaptığı bir başka ziyaretten yüzünde gülümsemeyle dönmüş olan Julia da ona katıldı. Arkadaşı çay içip beraberindeki zencefilli kurabiyelerden yerken, Mariah da ona avukatına yaptıkları ziyareti kısaca anlattı. Sözlerini, “Hartley postanesini işleten çiftin mektuplarımı çalmak için rüşvet alabileceklerine ihtimal verir misin?” diye sorarak bitirdi.

Julia düşünceli görünüyordu. “Bay Watkins böyle bir şeyin teklif edilmesinden bile rahatsız olur. Sorumluluklarından gurur duyan ve işine çok özen gösteren bir adamdır. Ama karısı Annie...” Julia başını iki yana salladı. “Gözü hep etraftaki yakışıklı erkeklerdedir. Belki yanılıyorumdur ama Geroqe Burke’ü onu mektuplarını çalmaya ikna ederken hayal edebiliyorum. Hartley’deyken hiç mektup aldın mı?”

“Hemen hemen hiç. Evi ve mülkü idare etmekle öylesine meşguldüm ki, kimseyle yazışacak vaktim olmuyordu. Babamdan başka akrabam olmadığından ve bunca yıldır oradan oraya savrulmaktan dolayı, pek fazla mektup almamama hiç şaşırmıyordum.”

“Babandan mektup gelmeyince, onun Burke’ün iddia ettiği gibi öldürülmüş olduğunu düşünmüşsündür. Avukatın sana cevap yazmayınca, onun da sadece kötü bir avukat olduğunu sandın herhalde.”

“Aynen.” Mariah terden ıslanmış avuçlarını eteğine sildi. “Kendi kendime babamın ölmüş olduğunu, yoksa şimdiye kadar çoktan Hartley’ye dönmüş olacağımı söyleyip duruyorum, ama ümide kapılmamak imkânsız.”

Julia yavaşça, "George Burke'ün iyi bir insan olmaması, babanın ölümüyle ilgili yalan söylediği anlamına gelmez," dedi.

Aklı bunun bilincindeydi. Ama kalbi çok daha inatçıydı.

Adam'ın yeni ailesiyle ilgili havadisleri arkadaşıyla paylaşıp paylaşmamayı düşündü ve sonunda ondan saklanacak bir şey olmadığına karar verdi. Ailenin bir araya gelmesi yakında herkes tarafından bilinecekti ve Adam'ın dostlarının bunu önceden öğrenmelerinde fayda vardı.

Stillwell ailesinin yaptığı ziyareti ve Adam'ın hafızasının nasıl geri geldiğini anlattıkça, Julia şaşkınlık içinde başını sallıyordu. "Bu evden hiç çıkmamak lazım. Yokluğumda ne çok şey olmuş!"

"Hiç olmazsa bugünküler, Adam'ın vurulması haberinden daha iyi." Mariah notlarını ikiye katlayarak ayağa kalktı. "Aşağı inip bunları Randall'a ulaştırmam lazım."

Merdivenlerin sonuna geldiğinde, Masterson ve Randall'ın bir uşak tarafından içeri alındıklarını gördü. Erkekler yağmur damlalarını şapkalarından silmelerken endişeli görünüyorlardı. Will, "Mariah, seni gördüğüme ne kadar sevindim!" diye bağırdı. "Neler oluyor? Ash vurulmuş, öyle mi?"

Genç kadın "Sadece bir sıyrık," diye onlara güvence verdi. "Ama son iki gün epeyce olaylı geçti. Bana küçük salonda katılın da size olup bitenleri anlatayım." Arkasındaki iki adamla odaya girdiğinde, alaycı bir şekilde bu odaya da Hartley'deki oturma odası kadar alışmış olduğunu düşündü. Önce parktaki hadiseden başlayarak onları tekrar Adam'ın ciddi bir şekilde yaralanmadığına dair temin etti.

Sonra devam ederek ailesine ve hafızasını tekrar kazanmasına geçti. Bitirdiğinde Will de tıpkı Julia gibi başını iki yana sallıyordu. "Bu harikanın da ötesinde. Yani şimdi hemen hemen her şeyi hatırlıyor mu diyorsun?"

"Evet, İskoçya'ya seyahat etmeden önceki birkaç aya kadar her şeyi."

Randall homurdanarak, “Umarım Ash o süreci de en kısa zamanda hatırlar,” dedi. “Bu bizim o haini yakalamamıza yardımcı olacaktır.”

Mariah Randall’a dönerek, “Adam bir soruşturma yapılması için konuşulacak kişinin siz olduğunuzu söyledi.” dedi. “Sanırım araştırmaya şimdiden başlamışsınızdır?”

Randall başıyla onayladı. “Bow Street’teki polis merkezinden, her türlü esrarengiz olayı çözebilecek birini tanıyorum. Rob bu konu üzerinde bizim Londra’ya döndüğümüz günden beri çalışıyor.”

Will ilave ederek, “Bir ihtimal üzerinde duruyoruz,” dedi. “Shipley adında bir adamın, Enterprise’daki patlamayla ölmüş olduğu sanılıyordu ama cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Bu adam Londralıymış ve buhar makinelerinde de deneyimi varmış. Kirkland Shipley hakkında Glasgow’da da soruşturma yaptırdı ve daha bu sabah konuyla ilgili yeni bilgiler aldı. Eğer Shipley hayattaysa ve Londra’ya dönmüşse... eh, onunla konuşmak oldukça ilginç olacaktır.”

Anlaşılan Adam’ın arkadaşları hiç vakit kaybetmemişlerdi. Genç kadın, “Şu sizin Bow Street’teki arkadaşınız, aynı anda birden fazla soruşturmayı yürütebilir mi?” diye sordu. “Benim acele cevaplandırılması gereken birkaç sorum var da.”

“Buyrun anlatın.” Randall’ın yüz ifadesi o kadar cesaret vericiydi ki, başlangıçta Mariah’dan nasıl şüphelendiğini unutmış olmalıydı.

Bir kere daha Bay Granger’in ofisine yaptıkları ziyareti anlatarak, “Babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi. “Eğer gerçekten ölmüşse – bunu kabullenebilirim. Ama eğer hayattaysa – bunca zamandır neredeydi? Başına ne geldi?” Yazdıklarını Randall’a verdi. “Faydalı olabileceğini düşündüğüm her şey burada.”

Randall sayfaları karıştırdı. “Mükemmel. Bunları Rob’a vereceğim. Sizinle şahsen görüşmeyi arzu edebilir. Böyle bir şeyi yapmayı ister miydiniz?”

Genç kadın şaşırmişti. “Gayet tabii,” diye cevap verdi. “Niçin istemeyeyim ki?”

Randall’ın sesi donuktu. “Bazı hanımefendiler bir Bow Street polisini hassas duyguları için fazlasıyla kaba bulabilirler.”

Mariah sırtıttı. “Sizin gözünüzde bir hanımefendi sınıfına mı yükseldim? Çok şaşırdım ama itiraf etmeliyim ki bu iltifat hoşuma da gitti.”

Randall utançla başını öne eğerken Will kahkahalarla gü-lüyordu. “Siz benim bir beyefendi olmamdan çok daha iyi bir hanımefendisiniz. Umarım benim başlangıçtaki kabalığı-mı affedebilirsiniz.”

“Siz sadece arkadaşınızı korumaya çalışıyordunuz. Böyle bir hareketten dolayı sizi nasıl suçlayabilirim ki?”

“Pek çok kişi suçlardı.” Kâğıtları ceketinin iç cebine koy-du. “Babanızla ilgili bilginin yanı sıra, George Burke’ün de nerede olduğunu öğrenmek ister miyiz?”

“Babam çok daha önemli. Ama belki de Burke’ü bulmak da babamı bulmamıza yardımcı olacaktır.” Genç kadın dişle-rini sıkı. “Eğer babamın ölümüyle ilgili kasten yalan söyle-mişse, çok aşağılık bir adammış.”

Randall kibarca sordu. “Onu sizin için öldüreyim mi?”

Genç kadın, onun bu sözlerinin şaka olup olmadığından emin değildi. Yine de, “Beni kışkırtmayın!” diye haykırdı.

“Peki o zaman. Onu sadece biraz hırpalarım.”

Mariah, Randall’ın gözündeki pırıltıdan, bunun bir şaka olmadığını anlamıştı. Yarım ağızla da olsa, “Yeter ki onu sakat bırakacak kadar hırpalamayın,” dedi.

Alaycı bir şekilde, hayalindeki kız kardeşi gibi gerçek bir hanımefendi olsa, Randall’ın bu teklifini duyduğunda do-nakalması gerektiğini düşündü. Ama geçirdiği son haftalar, onun asla bir fazilet abidesi olamayacağını göstermişti ve ar-tık bunu denemekten vazgeçmesi daha iyi olacaktı.

Adam hâlâ istirahat ettiği için arkadaşları onu bekleme-den gittiler. Mariah da evin içinde Bay Formby’yi aramaya

koyuldu. Sekreterin evin arka tarafında kalan feralı bir ofisi vardı ve adam, Mariah'a Janey Lawford'un Lincolnshire'da kaldığı yerin adresini vermekten mutluluk duymuştu. Hatta genç kadına, posta parası vermemesi için pullanmış bir zarf da vermişti. Adam İskoçya'ya gitmeden önce, ev halkının kullanması için bu zarflardan epeyce bir miktar hazırlatmıştı ve Formby'de halen yarım çekmece dolusu zarf vardı.

Mariah üst kattaki yazı masasının başına geçtiğinde, yazacaklarını kaleme almadan önce dikkatlice düşündü. Adam'la arasında romantik bir ilişkinin olduğunu kesinlikle belli edemezdi. Kendisini Adam'la ilgilenen orta yaşlı bir kadın gibi tanıtmaması daha doğru olacaktı.

Sevgili Bayan Lawford... Önce tanıştırılmış olmamalarına rağmen bu mektubu yazmak zorunda kaldığı için özür dileyerek başladı. Sonra da Adam'la nasıl tanıştığını özetledi. Sonunda da mektubun asıl konusuna geçti.

Tabii ki annenizin sizin sağlığınıza ilgili endişelerinin olması çok doğal ama eğer seyahat edecek kadar iyileştiyerseniz, lütfen mümkün olan en kısa zamanda Londra'ya dönün. Ashton sırf kendi iyiliği için sizin Lincolnshire'dan ayrılmanızı istemeyecek kadar düşünceli bir insandır ama onun durumundan endişelenen bir arkadaşı olarak, nişanlığınızın size yanında ihtiyacı olduğunu söylemeyi kendime bir vazife addediyorum.

En içten saygılarımla

Bayan Mariah Clarke

Derin bir nefes alan genç kadın, sabahleyin gönderilebilmesi için mektubu mühürledi. Gerçek bir hanımefendi olmayabilirdi ama Adam için en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Cennette bir yerlerde, bu asil hareketinden dolayı bir mü-kafatın kendisini bekleyeceğini umuyordu.

Bölüm 31

Adam yavaşça uyanırken, başının artık ağrılamasından dolayı minnettardı. Aslında düşünceleri... çok uzun bir zamandan beri hiç olmadığı kadar berraktı.

Gözlerini açmaksızın zihnini araştırmaya başladı. Pürüzlü ve düzensiz parçalarının yavaş yavaş huzur veren bir bütünlüğe ulaştığını görebiliyordu. Her ne kadar bu bütünlüğün bir kısmı onu zorlasa da, artık kendini önceden hissettiği gibi parçalara ayrılmış hissetmiyordu.

Bir dük olarak sürdüğü hayatı açıkça hatırlıyordu. Mülklerini yönetmesi – Formby ve öbürlerinin becerikli yardımlarına rağmen çok büyük görevdi. Lordlar Kamarası'nda oturması, tartışmaları dinlemesi ve oy kullanması. Kendileri veya çocukları için bir iyilik isteyen insanlarla uğraşması.

Hartley'deyken mevkiini kabul etmekte zorluk çekmişti. Şimdiyse gerçek hayatında bir dük olmaktan gayet memnun olduğunu fark ediyordu. Parasını ve gücünü dikkatli bir şekilde iyi emeller uğruna harcamaya çalışmış ve bunda da başarılı olmuştu.

Hindistan'daki çocukluğundan başlayarak hayatını bir sıraya koymaya çalıştı. Annesini rüyalarında görmüş olmasının yanı sıra, artık babasını da hatırlıyordu: yeşil gözlü ve iyi karakterli olan babası, Hindistan'daki hayatın zenginliğinden büyük zevk alıyordu. Onunla geçirdiği on sene, hem Andrew Lawford'u iyi tanımasına hem de onu sonsuza dek özleyecek olmasına yetecek kadar uzundu.

Gözünün önünden geçen anılar çok canlıydı. Hatırlayabildiklerinin en eskisi, babasının kollarında bir filin sırtında ki tahtirevanla gezinmeleri idi. Babası ormandaki rengârenk çiçekleri ve uçuşan kuşları işaret ediyor, Adam'ın öğrenebilmesi için onların isimlerini sayıyordu. Zihninde renkleri görüyor, kuş seslerini işitiyor, zengin ve birbirine karışmış kokuları canlandırabiliyordu.

Babası kendisini şaşırtan mirastan haberdar edildiği zaman, Altıncı Ashton Dükü olarak İngiltere'ye geri dönmek için seyahat hazırlıklarına başlamıştı. Adam babasının bu seyahate pek de istekli olmadığını açık bir şekilde hissetmişti. Andrew, iki hafta içinde hummaya yakalanmış ve bu humma da onu kırk sekiz saat içinde öldürmüştü. Adam'a, kendisine de bulaşır korkusuyla babasını hasta yatağında ziyaret etme izni verilmemişti. Geriye dönüp baktığında, babasının Hindistan'dan ayrılmayı hiç istemediği için zayıf düşerek bu hastalığa yakalanmış olması ihtimalini merak ediyordu. Şimdi kemikleri sonsuza dek, sevdiği Hindistan'da istirahat edeceklerdi.

Adam hayatının o dönemini gözden geçirdiğinde, genç bir John Stillwell'le ilgili anılarının da olduğunu farkına vardı. Yüksek tabakadan olan Hindu kadınları, genellikle toplumdan izole edilmiş bir yaşam sürerlerdi ama Lakshmi evlendikten sonra, bu ayrımın dışına çıkmıştı. Acaba daha fazla özgürlük istediği için mi bir İngilizle evlenmişti? Akıldan bunu annesine sorması gerektiğini geçirdi. Ve bunu sorabileceğini bilmek içini ısıtıyordu.

Stillwell, Lawford Konağı'na istediği vakit girip çıkabilen bir insandı. Bakışları bazen Lakshmi'yi sessiz ve vazgeçilmiş bir arzuyla izliyordu. Adam, annesinin yeniden evlenerek başka çocukları olacağına hiç ihtimal vermemiş olsa da, onu seven ve ona değer veren birini bulmuş olmasından memnundu.

Genç adam yataktan kalkarken daha önceki yorgunluğunun yok olduğunu farkına vardı. Gecenin karanlığı ortalığa

çökmüştü ve bu da onun yemek zamanını uyuyarak geçirdiğini gösteriyordu. Sessizce küçük bir lambanın yanmakta olduğu oturma odasına geçti.

Gizli bölmedeki anahtarı alıp, elindeki lambayla tapınağına girdi ve gizemli tanrıları incelemeye başladı. Heykeller, lambanın zayıfça titreşen ışığında adeta canlı gibi duruyor ve onu geçmişten gelen bir bilgelikle süzüyorlardı.

Bakışları, annesinin adaşı Lakshmi'ye takıldı. Başına aldığı yaradan ve neredeyse ölümden dönmesinden sonra artık kendisine hayat veren Hintli doğasını tamamiyle kabullenmişti.

Ama aynı zamanda ve aynı şekilde hem bir İngiliz hem de bir Hristiyandı. Bir İngiliz beyefendisinin tahsiline ve şeref anlayışına sahipti. İçindeki bu iki ayrı tarafın birbirleriyle kaynaşması lazımdı. Ve bu nihayet gerçekleşiyordu. Bundan sonra da, lanet olsun, ne olduğunu ve kim olduğunu asla saklamayacaktı.

Tapınaktan çıkarak saatin kaç olduğuna bakmak için durakladı. Henüz gece yarısı olmamıştı. Belki Randall hâlâ uyumamış olabilirdi. Ayakkabılarını giymeyi düşündü ama bu onun kendi eviydi. Şayet yalınayak ve gömleğinin düğmelerini iliklemeden dolaşmak istiyorsa, bunu da yapabiliirdi.

Dairesinden çıktığında konak son derece sessizdi. Gün içerisinde buraya, böylesine büyük bir konağın idare edilebilmesi için gereken personelin durmaksızın hareket etmesinden doğan bir uğultu hakimdi. Tek bir adam için bu ev çok büyüktü. Ama genç adam nişanlıydı ve Tanrı'nın izniyle, bir gün bu evdeki boşluğu çocuk sesleri dolduracaktı.

Genç adam sağına baktı. Mariah'nın odası koridorun sonundaydı. Birkaç adımlık mesafede. Nişanlanmasıyla ilgili daha çok şey hatırlamak istiyordu. Geçirdiği kazadan önceki birkaç ayla ilgili olan dönemi hatırlayabiliyordu ama bunların içinde işine yarayacak bir şey yoktu.

Buhar makinesinin gürültüleriyle Clyde Körfezi'ne doğru ilerlediklerinde, Enterprise'ın güvertesinde nasıl neşeyle güldüğünü hatırlıyordu. Hepsi delicesine bir yoğunlukla

çalışmışlar, şimdi de başarının tadını çıkarıyorlardı. Etrafına bakındığında, mürettebatın ve mühendislerinin yüzünde de aynı sevinci görebiliyordu. Onlara fazladan bir ikramiye veremeyi planlamıştı, halbuki şimdi bazıları, sırf onun hesabına çalıştıkları için artık yaşamıyorlardı. Huzur içinde yatsınlar.

Janey'nin parıldayan yüzünü de hatırlıyordu ama ayrıntıları anımsayamamak, onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Acaba hatırlayamadığı bu son birkaç ay içinde ona âşık mı olmuştu? Onu sevdiğinden şüphesi yoktu. Genç kadın onun için bir kız kardeş gibiydi, hem de beraber büyüdükları için hiçbir zaman Kiri'nin boşluğunu dolduramayacağı bir kız kardeş. Ama Janey'yi de Mariah'yı sevdiği gibi mi sevmişti? Bu ona imkânsız gibi geliyordu.

Geriye dönüp baktığında, kendi kanının yükünü çocuklarına da taşıtınamak için hiç evlenmemeyi planladığını hatırladı. Bir aile sahibi olmak için can atmasına rağmen, tabiatının Hindu tarafını dikkatlice gizlemişti. Beyninin derinlerinde saçma bir his onu, kendini açıklamasının ölümcül olacağına inandırmıştı. Bu yüzden de en yakın arkadaşları dahil, herkesi kendisinden belli bir uzaklıkta tutmuştu. Tabii ki bir insanın kendisini karısından gizlemesi daha da zor olurdu.

Janey'ye evlenme teklif etmesinin sebebi acaba bu muydu? Genç kadın onu yıllardır tanıyordu ve tuhaflıklarına alışmıştı, belki de bu yüzden kendisine güvenli bir seçim gibi görünmüş olabilirdi.

Mariah ise onu herkesten daha iyi tanıyor ve olduğu gibi kabulleniyordu. Hatta, Adam'ı diğerlerinden farklı kılan özellikleri, genç kadının hoşuna gidiyor gibiydi.

Mariah'yı sevdiği gibi Janey'yi asla sevmese de, bu nişanı bozamayacağını gayet net bir şekilde görüyordu ve bunun tek sebebi de artık hatırlayabildiği İngiliz ahlak kuralları değildi. Janey onu sevmişti ve kendisini böylesine mutlulukla kabullenmişken onu reddetmek... düşünülemezdi.

Sola dönerek Randall'ın dairesine yöneldi. Eşikten sızan ışığı görünce kapıya vurdu.

Gıcırdayan sandalye seslerinden sonra, Randall kapıyı açtı. Onun arkasında Masterson ve Kirkland, ceketlerini çıkarmış, ellerinde şarap bardaklarıyla bir masanın etrafında oturuyorlardı. “Galiba yine bir komplo peşindesiniz. Demek ki size katılmamanın zamanı gelmiş.”

Kirkland’ın kaşları havaya kalktı. “Dük aramıza döndü.”

“Ben döneli günler oldu,” diyen Adam, odaya girip Randall’ın uzattığı şarap kadehini aldı ve boş sandalyelerden birine yerleşti. Bu daire de hemen hemen kendininki kadar genişti. Randall’ın ailesine yabancılaşması sonucunda Londra’da kalacak yeri olmayınca Adam arkadaşına bu daireyi tahsis etmiş ve burada istediği kadar kalabileceğini söylemişti.

Kirkland, “Öyle dönmek değil,” dedi. “Mariah bize annenin ziyaretini ve hafızanın nasıl geri geldiğini anlattı. Değişiklik gözle görülebiliyor.”

Adam’ın yüzü asıldı. “Nasıl bir değişiklikmiş bu?”

Düşünceli bir sessizlikten sonra Will söze başladı. “Sınırlar çoğalmış. Senin esas tabiatın hafıza kaybının en kötü döneminde bile böyleydi. Ama şimdi deneyimlerinin tamamını da bu sınırlara eklemişsin.” Şarabından bir yudum aldı. “Yani bu söylediklerimden bir anlam çıkarabiliyorsan.”

Adam, çocukluğundan bu yana geliştirdiği insanlarla arasına mesafe koyma özelliğini, Mariah kendini bulduğundan beri bir kalkan gibi kullandığının farkına vardı. Bu arkadaşlarına bile temkinli bir biçimde yaklaşıyordu. Peki ama gerçekten istediği bu muydu?

Ayağa kalkarak, “Gelin benimle,” dedi.

Arkadaşları bu isteğine şaşırarak beraber onun peşinden dairesine yöneldiler. Adam daha da büyük bir lamba yakarak tapınağının kapısını açtı ve onları alaycı bir resmiyetle içeri davet etti. “İşte gizli hayatını.”

Arkadaşları etraflarını incelerken içeriye sessizlik hâkim olmuştu. Randall yüzünde belirsiz bir ifadeyle, “Bu bir Hindu tapınağı, değil mi?” diye sordu.

Kirkland da odayı gezerken her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. “Bu heykellerin oymaları şahane. Anladığım kadarıyla burası özel bir ibadethane, pek çok büyük malikanede olduğu gibi.”

“Tek farkı duvardaki haçların eksikliği.” Will bunu söylerken Adam’ın içine işleyen bir bakış attı. “Bu çok da büyük bir sürpriz olmadı Ash. Sen hiçbir zaman Hintli geçmişini saklamadın.”

Adam, “Hayır,” diye itiraf etti. “Ama benim için ne kadar önemli olduğunu saklamıştım.”

Will eğlenceli bir tavırla, “Bizi o kadar da hafife alma,” dedi. “Bunu biz de biliyorduk ama sen bu konuyu hiç açmadığın için biz de açmadık.”

“Belki Will biliyor olabilir.” Kirkland dans eden Shiva heykelinin önünde büyülenmiş gibi durdu. “Ben o kadar öngörülü olduğumu iddia edemem. Ama bu bir şeyi değiştirmez.” Eliyle heykelleri işaret etti. “Sen ne idiysen oydun. Şimdi de neysen osun. Ben de senin başka türlü olmanı zaten istemezdim.”

Adam gözlerinin yandığını hissetti. Bunun sebebi lambadan çıkan dumandı şüphesiz. “Niye doğamı saklama ihtiyacı duyduğumdan emin değilim ama saklamışım işte. Hem de oldukça derinlere.”

Will ciddi bir ifadeyle, “Haklı olarak,” dedi. “Biz şaşırmamak da, yabancılar bir sanat koleksiyonu olmayan bu ilah heykellerini evinde görseler, dehşete düşebilirler. Vasilerinin seni; bir İngiliz Dükalığına layık olabilmen için safkan bir İngilizden daha da İngiliz olmaya zorladıklarını unutma.”

Kirkland, “Leydi Agnes’in olağanüstü öğretim metotlarına şükürler olsun,” diye mırıldandı. “Yoksa bu toplumda biz de kurtarılamayacak kadar çarpıtılırdık.”

Doğruya doğru. Adam’ın Hindu köklerine sahip çıkmasına izin veren Leydi Agnes’ti. Hayatında bir sürü değişiklik olurken aklını muhafaza edebilmesine yardımcı olan da buydu.

Randall Adam'a dönerek, "Unutma ki seni öldürmek isteyen adamın da senin karışık kanına duyduğu nefretten başka bir sebebi olmayabilir," dedi.

Kelimeleri, gerçekleri acı bir şekilde hatırlatıyordu. Adam'ı senelerdir tanıyan arkadaşları tabii ki onu, sivri dilli ve önyargılı yabancılardan daha kolayca kabulleneceklerdi. İçindeki inançlarını kendine saklayacaktı. Ama artık bir sır olarak değil.

Acaba Janey'nin tepkisi ne olacaktı? Kabullenebilecek miydi, yoksa onu ayıplayacak mıydı? Belki de öğrendiklerinden sonra nişanı bozardı. Bu düşünce Adam'ın kalbinde bir umut ışığının belirmesine yol açtı. Ama Janey'nin hakkını yememek gerekirse, herhalde ilk tepkisi müthiş bir şaşkınlık da olsa, o da aynı arkadaşları gibi kendisinin bu karışık mizacını kabul ederdi.

"Beni öldürmeye çalışan adamdan bahis açılmışken, yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?" Oturma odasındaki sandalyeleri işaret etti. "En iyisi burada oturalım. Burası hem daha geniş, hem de benim şarap stoğum daha iyidir."

"Kahyandan sızdırdığım şişelerin kalitesini de küçümseme lütfen." Randall kanepeye oturarak bacaklarını yerdeki şark halısının üzerine uzattı. "Bence önümüzde bir sürü şişeye yetecek kadar tartışma konusu var."

O esnada Wharf sessizce odaya girdi. Büyük ihtimalle seslerine uyanmıştı. Adam'a dönerek sordu. "Bir isteğiniz var mı Ekselansları?"

Genç adam akşam yemeğini kaçırdığını düşününce çok acıkmış olduğunu fark etti. "Soğuk bir meze tabağı iyi olurdu. İçinde sadece et ve peynir olsun, karışık bir şey hazırlamalarına gerek yok."

Wharf başıyla selam verip mutfağa doğru yollandığında Adam da likör dolabını açarak içinden bir şişe kırmızı şarap çıkarttı. İsteddiği şarabı nerede bulabileceğini bilmekten dolayı büyük bir tatmin duygusu içindeydi. Hiç bakmadan kolay-

lıkla şeri, konyak veya brendi şişelerini de çıkartabileceğini biliyordu. İnsanın etrafını tanıması, güçlü olmasını sağlıyordu.

Arkadaşlarının kadehlerini doldurarak onlara uzattı. “Şimdi – nereden başlıyoruz?”

Kirkland, “Ned Shipley Enterprise’da çalışan bir Londralıydı,” dedi. “Glasgow’daki kaynaklarıma göre, buhar makinele-
rindeki deneyiminden dolayı sana tavsiye edilmiş. Çok konuş-
mayan ve duygularını pek açığa vurmayan bir adam olmasına
rağmen çok sıkı çalışıyormuş ve ne yaptığını da iyi biliyormuş.
Patlamadan sonra, kayıplara karışınca öldüğü varsayıldı. Ama
cesedi bulunamadığına göre, ölmemiş olabilir.”

Adam kaşlarını çatı. Shipley. “Bu ismi hayal meyal hatırlı-
yorum. Bu patlamanın bir kurbanı da olabilir, bunu organize
eden adam da.”

“Onu burada Londra’da arıyoruz. İskoçya’dayken sahte bir
isim de kullanmış olabilir.” Kirkland şarabından bir yudum
aldı. “Ama elimde onun detaylı bir tarifi var. Sol elinin üze-
rinde bir çapa dövmesi ve sağ elinin üstünde de bir kurukafa
varmış.”

Adam kolaylıkla bu dövmeli elleri gözünün önüne getire-
biliyordu ama bunun bir anı mı, yoksa hayal mahsulü mü ol-
duğunu kestiremiyordu. “Bana tavsiye edildiğini söylemiştin.
Kim tavsiye etmiş?”

Arkadaşları endişeyle birbirlerine baktılar. Kirkland,
“Orası pek belli değil,” diye cevap verdi. “Ama... Hal Law-
ford olabilir.”

Adam boş gözlerle elindeki şarap kadehine baktı. Her ne
kadar kesin değilse de, belki de Hal’un – Aman Tanrım, kuze-
ni olmasının yanı sıra aynı zamanda müstakbel kayınbiraderi!
– onu öldürmeye çalıştığını kabul etmesi gerekecekti. Ashton
unvanı ve serveti, pek çok insanın dengesini bozabilecek kadar
büyük bir mükafat olabilirdi. “Shipley’ye veya Hal’e sormak-
sızın bundan emin olmanın bir yolu var mı?”

Kirkland içini çekti. “Herhalde yok. Anlaşılan sen birine
kuzeninin Shipley’yi tavsiye etmesinden memnun olduğunu

söylemişsin. Ama bu oldukça müphem. Hayatının son dönemi de hatırlayabilsen çok faydalı olacaktı.”

Keşke buna imkân olsaydı. “Randall, Rob’a katili bu açıdan da araştırmasını söyledin mi?”

“Evet ama henüz elinde, üzerinde çalışılabileceği kadar fazla ipucu yok. Muhbirleri Shipley’yi arıyor. Ayrıca Mariah’nın isteği üzerine George Burke’ü de.”

Adam’ın gözleri kısıldı. “Bir gelişme var mı?”

“Eğer Burke Londra’ya dönmüşse, herhalde saklanmaya çalışmayacağı için onu bulmak çok zor olmayacaktır. Ama şehir dışındaysa biraz daha uzun sürebilir.”

Adam, babasının ölmüş olduğunu duyunca Mariah’nın nasıl kederlendiğini düşündü. Eğer Burke bu konuda ona yalan söylemişse... “Yerini bulduğunuzda onunla ben konuşmak istiyorum.”

Randall’ın suratı asılmıştı. “Londra’da dolaşmak senin için çok tehlikeli olacaktır. Çünkü tüfekli adam daha iyi bir nişancı olsaydı şimdiye ölmüş olacaktın.”

“Evet ama kafesteki bir hayvan gibi saklanmaya da hiç niyetim yok. Gerekli tedbirleri alacağım.” Adam omzunu silkti. “Belki de bu katili saklandığı deliğinden çıkartmak için etrafta görünmem daha iyi olacaktır.”

Randall ve Kirkland’ın bu sözlerden ürkmüş oldukları beliydi ama Masterson, “Gayet mantıklı,” dedi. Diğer ikisine dönerek sordu. “İçerde kapana kısılmış gibi oturmayı kabul eder miydiniz?” Onlardan cevap gelmeyince, “Evet, ben de öyle tahmin etmiştim,” diye ilave etti.

“Bundan sonra sadece kapalı arabayı kullanacağım ve muhafızların da sayısını artıracacağım.” Adam şarabını tek yudumda bitirdi. “Ayrıca bir akşam yemeği tertipleyeceğim. Hal ve annesini, annemi ve onun ailesini, siz üçünüzü ve Mariah’la Julia’yı davet edeceğim. O zaman korkutucu görünmeye çalış Randall. Belki bu sayede Hal her şeyi itiraf etmeye ikna olur.”

Kendine biraz daha şarap koydu. Belki de Hal’un masum olduğu ispatlanacaktı. Ama bu çok iyimser bir tahmindir.

Bölüm 32

Son günlerin getirmiş olduğu gerginlik ve heyecandan sonra, Mariah ertesi sabah her akli başında kadının yapacağı gibi, arkadaşıyla alışverişe gitmeye karar verdi. Ucuz dükkânlardan başlayarak Bond Caddesi'ne geldiler. Buradaki dükkânlar, daha pahalı olmakla beraber, sattıkları mallar kolaylıkla bulunur cinsten değildi. Öğlen olduğunda, ikisinin de elleri kolları paketlerle dolmuştu ve Mariah'nın da saatlerden beri ne cinayet teşebbüslerini ne de kayıp ebeveynleri düşünmeye vakti olmuştu.

Durdukları son tuhafiyecide, Julia iki top kumaşı inceliyordu; biri gül desenli yumuşak bir müslin, öbürü de zarif görünümlü ve yaprak yeşili bir poplindi. "Hangisini alsam ki? İkisini birden almaya gücüm yetmez."

Mariah, "İkisini de al bence," dedi. "İkisi de sana çok yakışacak renkler ve bu kaliteyi Hartley'de bulamazsın. Birkaç güne kadar Londra'dan ayrılacağımıza göre, buradaki dükkânlardan elimizden geldiğince istifade etmeliyiz. Kimbilir ne zaman bir daha geri döneriz? Hem de ileride yol paramızı kendimiz vermek zorunda olacağız. Onun için bu seyahatte tasarruf ettiğin parayla ikisini de al."

Julia güldü. "Ben zaten bu seyahat tamamıyla bedava olmasa, gelemezdim ama bana, paramı har vurup harman savurmam için güzel bir mazeret buldun." Tezgâhtarı çağırarak kumaşları paketlemelerini söyledi.

Daha sonra dışarı çıktıklarında, Mariah dükkânın kapısının önünde durarak Bond Caddesi'nin dar ama hareketli kaldırımlarına baktı. "Taşradaki hayatım çok hoşuma gidiyor ve Hartley'ye dönmek için sabırsızlanıyorum. Ama Londra'yı da çok seviyorum. Babamla ben, taşraya davet edilmediğimiz dönemlerde sık sık Londra'da vakit geçirirdik." Genç kadın sırtarak, "Tabii bizim kaldığımız yerler, bu seyahattekinden çok daha mütevazıydı," dedi.

Julia, "Hiç olmazsa bugün çok güzel alışveriş yaptık." dedi. "Ama artık daha fazla bir şey alamayız, çünkü elimiz kolumuz paketlerle doldu. Ashton Konağı'na dönmeden önce çay içebileceğimiz bir yer bulup biraz dinlensek mi?" Paketlerden biri kolunun altından kayınca, onu almak için eğildi. "Keşke Holmes'un bize bir araba ve uşak tahsis etme teklifini kabul etseydik. Yürümekten ayaklarım ağrıdı."

Mariah kararlı bir tavırla, "Ashton lüksüne alışmak istemiyorum," dedi. Araba ve uşak, Adam'la arasındaki sosyal mesafeyi ona bir kere daha hatırlatırdı ve genç kadın bunun kendisine sürekli anımsatılmasını istemiyordu.

Yanlarından geçen bir kadın heyecanla nefesini tuttu. Mariah o yöne baktığında son moda giyinmiş bir hanımın gözlerini Julia'ya dikmiş olduğunu gördü. Aynı zamanda yanındaki arkadaşına Julia'yı işaret etti. "Eminim ki bu...."

Aynı şekilde iyi giyimli olan diğer kadın yüzünde donuk bir ifadeyle, "İmkânsız." dedi. "O öldü."

Julia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Mariah içgüdülerine uyarak arkadaşının koluna girdi ve oradan hızla uzaklaştırdı. arayı biraz açtıktan sonra, "O bahsettiğin çay şimdi eminim çok güzel gidecektir," dedi.

Julia yavaşça derin bir nefes aldı. "Bana o kadının ne demek istediğini sormayacak mısın?"

"Sen anlatmayı istemediğin sürece hayır."

"Teşekkür ederim." Julia'nın nefes alıp vermesi düzensizdi. "Belki bir gün anlatırım. Geçmişten bahsetmek bana da iyi gelebilir."

Bir erkeğin kendilerine dostça seslenmesiyle konuşmaları yarıda kaldı. “Bayan Clarke, Bayan Bancroft! Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk.”

Mariah döndüğünde Hal Lawford’un bir arabadan inmekte olduğunu gördü. Erkeğin gülümsemesi çok cananaykındı ama yine de, Adam’ı öldürme teşebbüsünün arkasında onun olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Birbirine zıt bu iki düşünce o an için dilinin tutulmasına sebep oldu.

Julia ise onu rahatlıkla selamladı. “İyi günler Bay Lawford. O zevk bize ait.”

“Görüyorsunuz ki Londra’daki dükkânların keyfini çıkarıyorsunuz.” Ellerindeki paketlere bir göz attı. “İsterseniz paketlerinizi arabama koyun, ben de siz hanımefendileri bir öğle yemeğine davet edeyim. Köşe başında mükemmel bir restoran var.”

Mariah ve Julia birbirlerine baktılar. Cevap veren Julia oldu. “Benim şımartılmaya hiçbir itirazım olmaz.”

Herhalde Julia’nın şu an tam da buna ihtiyacı vardı. Mariah, “Teşekkürler Bay Lawford,” diyerek söze karıştı. “Her iki teklifinizi de memnuniyetle kabul ediyoruz.”

“Lütfen bana Hal deyin.” Lawford uşağına paketleri alıp arabaya koymasını işaret etti. “Size herkesin de söyleyebileceği gibi, sürekli Bay diye hitap edilebilecek kadar asil değilim.”

Mariah kendi kendine, bu adamdan hoşlanmamanın çok zor olduğunu itiraf etti. Ama yine de, bunun sadece adamın görünen kısmı olabileceği düşüncesini de kafasından atamıyordu.

Harika bir öğle yemeğini bitirmek üzerelerken, Hal ciddi bir ses tonuyla, “Ashton’ı vurmaya çalışan adam hakkında bir şeyler ortaya çıktı mı?” diye sordu. “Bu hainin aynı şeyi tekrar deneyebileceği düşüncesini çok rahatsız edici buluyorum.”

“Ben de.” Mariah’nın gözleri kısılmıştı. “Bu işe kalkışabilecek şüphelilerin bir listesi yapılacak olsaydı, siz o listenin en başında olurdunuz.”

Bu laflara alınarak öfkeli görüneceğine Hal alaycı bir şekilde, "Bu son derece farkında olduğum bir gerçek," dedi. "Bunun en komik tarafı da benim hakikaten düklük unvanını istemiyor oluşum. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Adam bu iş için biçilmiş kaftan – sorumluluk almak için doğmuş. Babası Hindistan'da yüksek konumda bir İngiliz görevlisiydi ve Adam anne tarafından aldığı Hindu prenslerinin kanını damarlarında taşıyor. Onun okuyup gayet iyi anladığı kanun tekliflerini ben elime alsam uyuyakalırım. Bir kere-sinde bana, Avam Kamarası'nda, Ashton veraseti tarafından kontrol edilmekte olan bir koltuğu teklif etmişti. Gayet prestijli bir mevki ama ben böyle bir konumda sıkıntıdan patlayacağımı bildiğim için reddettim."

Julia başını bir yana eğerek, "Sizin ilgi alanlarınız nedir peki Hal?" diye sordu. "Kumar oynamak mı? Yoksa bayanların gözlerini kamaştırmak mı?"

"Her ikisi de hoşuma gider ama benim gerçek tutkum, at yetiştirmektir. Ash'in annesi kraliyet kanı taşıyordu. Benim annemse İrlandalı, nesillerden beri en güzel atları yetiştiren bir aileden geliyor." Sırıtarak ilave etti. "Ve kanun taslaklarını sıkıcı bulmama rağmen, sahip olduğum her atın gülünç denebilece kadar ayrıntılı kayıtlarını tutarım. Bu bana hiç de sıkıcı gelmiyor."

İki kadın bu sözlerle gülerlerken, Mariah Adam'ınkilere benzeyen bu yeşil gözlere bakarak, Hal Lawford'un çok dürüst bir adam mı, yoksa Londra'daki en tehlikeli yalancı mı olduğuna karar veremediğini düşünüyordu.

Adam çok değişmişti. Mariah bunu, akşam yemeğinden önce oturma odasına girer girmez fark etti. Alışverişe gittikleri için onu bütün gün görmemişti.

Ama onu şimdi oturma odasında bir uçtan öbür uca mesafeli bir tavırla yürürken görünce, artık Londra'dan ayrılma zamanının kesinlikle geldiğini anlamıştı. Sudan çıkardığı hırpalanmış ve hafızasını yitirmiş o adam gitmiş, yerine

Ashton Dükü gelmişti. Güç ve otoriteyi, kusursuzca kesilmiş ceketini giyer gibi üzerine geçirmişti. Arkadaşları Hartley'ye gelip ona sahip çıktıklarından beri yavaş yavaş genç kadından uzaklaşmıştı. Artık eski hayatına kavuştuğuna göre, burada genç kadına yer yoktu.

Boğazındaki yumruyu yok etmek istercesine yutkundu. Genç adamın sonsuza dek geçmişini hatırlamadan yaşamasını isteyemezdi. Ama kısa bir zaman için, o sadece Adam'ken ve dünya onlardan çok uzakta iken mutlu olmuşlardı.

Adam içki dolabına giderek onlara döndü. "Şeri ister miydiniz?" Mariah'nın üzerinde oyalanan bakışlarının sıcaklığından, genç kadın onun Hartley'yi tamamiyle geride bırakmamış olduğunu anlamıştı.

Mariah cevap veremeden, salonun kapısı açıldı ve Holmes, Stillwell ailesinin geldiğini bildirdi. Kahyanın hemen arkasında, Lakshmi, General Stillwell, Kiri ve iki genç vardı. Adam onları karşılamak için yanlarına gittiğinde annesinin yanına hafif bir öpücük kondurdu. "Demek ki dün gördüğüm bir rüya değilmiş anne."

Lakshmi, uzun zamandır kayıp olan oğluna dokunma ihtiyacıyla, genç adamın koluna girdi. "Dört çocuğumu bir arada hiç göremeyeceğimden korkuyordum." Eliyle işaret etti. "Kiri'yle tanıştın. Bunlar da Lucia ve Thomas. Harikalar değil mi?"

Lucia kızarmıştı fakar Adam üvey kardeşlerini selamlarken gülüyor ve onların ellerini sımsıkı kavıyordu. "Ailem zenginleşti."

Lakshmi'nin dört çocuğu aynı anda canlı bir şekilde konuşunca kelimeler de havada birbirine karışmaya başlamıştı. Gerçekten güzeldiler ve birbirlerine olan güçlü benzerlikleri, onların kardeş olduklarını kanıtlıyordu. Adam'ın ağabey rolünü seve seve üstleneceği apaçık ortadaydı.

Mariah her ne kadar yine Adam'ın yanında bir yeri olmasının üzüntüsünü hissetse de, Adam'dan ve ailesinden bu mutluluklarını esirgemek imkânsızdı. Lucia aşağı yukarı

on yedi yaşlarında ve annesininkiler gibi gri-yeşil gözleriyle ablası Kiri kadar çarpıcı olma yolundaydı. Thomas ondan birkaç yaş büyük görünüyordu ve babasına benzeyen gri-mavi gözleriyle yakışıklı bir delikanlıydı. Dördünün de teni Lakshmi'den daha açık ama ortalama bir İngilizden daha koyuydu.

Holmes misafirlere şeri ikram ederken, General Stillwell de Mariah ve Julia'nın yanına yaklaştı ve gururla, "Çok güzel bir görüntü, değil mi?" dedi.

Julia, "Kesinlikle harikalar," diyerek onayladı. "Hem İngilizlerin hem de Hinduların en iyi taraflarını kendilerinde toplamışlar."

Mariah merakla sordu. "General Stillwell, çocuklarınıza bu ülkede önyargılı davranılacağından endişe etmiyor musunuz?"

"Tabii ki endişeleniyorum. Anne babalar endişelenmek için yaratılmışlardır." Alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Siz de zamanı gelince bunu keşfedeceksiniz. Ama onlar Hindistan'da da önyargıya maruz kalabilirlerdi. Ayrıca İngiltere'de olan köklerini de öğrenmeleri lazımdı. Kiri'yi ben yetiştirdim ve gözümde öbürlerinden hiçbir farkı yoktur ama sonuçta o bir dükün kızı ve bir dük kızı olmak, İngiltere'de çok önemli bir konum. Bundan faydalanmaya da ziyadesiyle layık. Ve açık konuşmak gerekirse, onun bu konumundan kardeşleri de yararlanacaklardır."

Demek bu yüzden General, Adam'ın üvey kardeşlerini kabullenip kabullenmeyeceği hakkında endişelenmişti. Ashton Dükü'nün desteği hepsine fayda sağlayacaktı. Tabii Kiri daha da iyi bir pozisyondaydı. Babası doğru dürüst bir vasiyetname yazma fırsatını bulamamış da olsa, Adam muhakkak ki ona layık bir çeyiz düzenleyecekti.

O sırada kahya yemeğin hazır olduğunu duyurdu. Misa-firler yemek odasına yönelirken, Adam Mariah'nın yanına geldi. "Annem, kız kardeşlerim ve bir de erkek kardeş! Bu bir mucize."

“Kesinlikle.” Genç kadın gülümsemesiyle onun adına ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu. “Dahası da var, ailen harika. Birçok akrabanın olduğu gibi meymenetsiz insanlar değiller.”

Adam genç kadının koluna girerken sırtıyordu. “Meymenetsiz olsalardı da kabullenmeye hazırdım ama tabii ki böylesi çok daha iyi.”

Mariah yakınlarında kimse olmadığı için sesini alçaltarak, “Julia ile konuştum,” dedi. “Onun söylediğine göre, Hartley postanesini kocasıyla işleten Annie Watkins; konağa gelip giden mektupların yolunu kesmek için baştan çıkarılabilecek veya rüşvet alabilecek bir yapıdaymış.”

Adam’ın bakışları keskinleşti. “Kesin bir kanıt olınamakla beraber çok ilginç. Burke Londra’ya dönmüşse, bulunması nispeten kolay olacaktır. Babana ne olduğunu öğrenmenin en iyi yolu da herhalde onunla konuşmak olacaktır.”

“O zaman umalım da bir an önce ortaya çıksın.” Genç kadın derin bir nefes aldı. “Julia’yla ben, üç gün sonra eve dönmeyi planlıyoruz. Holmes’un bizim için araba seferlerini öğrenmesi mümkün mü?”

Adam’ın, genç kadının kolunun üstündeki eli gerilirken, bakışları yarahydı. Mariah yumuşak bir sesle, “Artık zamanı geldi Adam,” dedi. “Babamla ilgili ortaya çıkacak yeni bilgiler bana posta yoluyla ulaştırılabilir çünkü inan bana Annie Watkins’le gider gitmez ilgileneceğim. Bundan böyle mektuplarımın yolunu kesemeyecek.”

“Haklı olduğunu biliyorum.” Bir an sessiz kaldı. “Sizi özel arabalarından biriyle yollarım. Senin ve Julia’nın halka açık at arabasıyla seyahat etmenizi istemiyorum.”

Mariah bir kâhkaha attı. “Daha önce defalarca bu şekilde seyahat ettim ve hiç hastalık kapmadım.”

“Senin için en azından bunu yapmama izin ver Mariah.” Adam’ın bakışları sertti.

Adam’ın gözlerinde, kendisiyle ne kadar ilgilendiğini gören genç kadının yüreği dağlanıyordu – öte yandan da ikisi-

nin arasında geçenlerin gerçek olduğunu bilmek onu sevindiriyordu. "Peki, öyle olsun. Bedava ve konforlu bir arabayla kapımın eşiğine kadar bırakılma teklifini geri çevirmek için aptal olmam gerekir. Kaldı ki ben istesem bile, Julia reddetmeme izin vermeyecek kadar akıllı bir kadın."

"Fazladan bir gün daha kalabilir misiniz? Ailemin iki tarafının da bir araya gelebilmesi için bir akşam yemeği veriyorum ve sizin de orada olmanızı isterim." Hafifçe gülümsedi. "Sanırım senin ve Julia'nın varlığı ortamı yumuşatacaktır."

"Julia'nın buna itiraz etmeyeceğinden eminim." Böylece Mariah, Adam'la bir gün daha geçirebilecekti.

Bölüm 33

George Burke'ün yerini bulmak, sadece bir buçuk gün sürdü. Adam çalışma odasında, işinin gereği bitmez tükenmez evrakın içine gömülmüştü ve o sırada, Yorkshire'daki mülkünün kira anlaşmasının yenilenmesinde kendisinin neden bir fikir beyan etmesi gerektiğine şaşıyordu. Emlak komisyoncusu yenilemeyi tavsiye ettiği için anlaşmayı imzaladı.

Sonraki evrak Lordlar Kamarası'nda tartışılacak konuları içeriyordu. Kendi kendine, artık insanları tanıyabildiğine göre yeniden kamaraya katılmaya devam etmesi gerektiğini düşündü. Bu dönem bayağı ilginç konular görüşülecekti.

Kirkland ve Randall kapıda belirdiklerinde, kâğıtları büyük bir rahatlamayla kenara itti. "Bana sorumluluklarımdan kaçabilmem için bir bahane getirebildiniz mi bari?"

Kirkland, "Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Burke, Covent Garden civarında bir handa kalıyor. Bir saat öncesine kadar odasındaydı. Ziyaretine gitmeye ne dersin?"

Adam çevik bir hareketle sandalyesinden kalktı. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi."

Yine eski kapalı arabaya bindiler. Arka kapıdan çıkarlarken Adam, kendisini öldürmek isteyen adamın evi gözetleyip gözetlemediğini düşündü. Bu parlak ve güneşli bahar gününde böyle bir şeye inanması zordu ama son moda gömlek ve ceketinin altındaki sargılı omzu, dikkatli olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Burke'ün kaldığı han çok daha iyi günler görmüş bir vi-raneydi. Adam, Burke'ün kumarda mülkünü de kaybettikten sonra para yerine ne kullandığını merak ediyordu. Hanın yı-kık döküklüğü, işlerinin iyi gitmediğinin bir işaretiydi.

Arabacı hanın ön kapısına yanaştı. Üç arkadaş arabadan inerlerken, ince yapılı ve kumral bir adam gölgeler içinden çıkarak yanlarına yaklaştı. Adam onun Bow Street polislerin-den Rob Carmichael olduğunu gördü.

Carmichael baş parmağıyla yukarısını işaret etti. "Burke hâlâ burada. en üst katta sağdaki oda."

"Onu bulduğun için çok teşekkür ederim." Adam pen-cereye doğru baktı. "Esrarengiz Ned Shipley'yi bulmakta da şansın böyle yaver gitti mi?"

"Son zamanlarda liman civarında görüldüğünü duydum ama bu bilgi henüz doğrulanmadı." Carmichael bir işçi gibi giyinmiş olmasına rağmen, aksanı gayet düzgündü. O da Westerfield Akademisi'nde tahsil gördüğü için buna şaşma-mak gerekirdi. "Sizinle yukarı gelmemi ister misiniz?"

"Daha fazla araştırma yapmak gerekecekse, gelmenin fay-dası olabilir." Adam arkasındaki üç adamla beraber handan içeriye girdi. Hancı arka odadan kafasını uzatıp onlara baktı ama gelenlerin zengin giyimli ve kararlı tipler olduklarını gö-rünce ihtiyatla geri çekildi.

Dar merdivenlerden hızla çıkıp sağa dönünce köşedeki odanın kapısına geldiler. Kapıyı yumruklarıyla kırmak iste-diği düşünülecek olursa, Adam'mı kapıya vururken kendine hâkim olmaya çalıştığı belliydi.

Tanıdık bir ses, "Kim o?" diye seslendi.

Adam, Burke'ü Mariah'mın üzerinden çektiği anı hatırla-yınca elleri kasıldı. "Parayı getirdim." Hiçbir anlamı olmayan bu sözleri kullanmasının sebebi, Burke'ün para lafını duyun-ca hemen kapıyı açacağını düşünmesiydi.

Öyle de oldu. Sürgü çekilirken bir sürtünme sesi duyul-du, arkasından da Burke kapıyı açtı. Ceketıyla boyunbağı

yoktu ve gözleri kan çanağı gibiydi. Kaşlarını çatarak, “Seni bir yerde görmüştüm ama nerde olduğunu hatırlıyorsam ne olayım,” dedi. “Bana kumar borcun mu var?”

“Karşılaştığımız yer Hartley konağının oturma odasıydı.” Adam ilerleyerek Burke suratlarına kapatamadan kapıyı itip açtı. “Sen de kendini Mariah Clarke’a zorla kabul ettirmeye çalışıyordun.”

Adam’ın yüzünde gördüğü her neyse, bu Burke’ün asabi bir şekilde odanın öbür ucuna gerilemesine sebep oldu. “Beni dövmek için arkadaşlarını getirmene gerek yoktu. Niyetim ciddiydi. Lanet olsun, bütün yaptığım kıza evlenme teklif etmekte!”

“İlk karşılaşmamızı hatırlıyorsan, seni çıplak ellerimle öldürmek için kimsenin yardımına ihtiyacımı olmadığını da anımsarsın. Arkadaşlarım bunu yapmamı engellemek için buradalar.” Adam’ın gülümsemesinde soğuk bir tehdit vardı. “Ve sen onurlu bir evlilik teklifinde bulunmuyordun. Yapmaya çalıştığın şey, Mariah’yı kendini ve mirasını senin değersiz ellerine bırakması için korkutmaktı. Ama ona verdiğin en büyük zarar da bu değil.”

Burke kendini savunmaya çalışarak, “Onun evli olduğunu öğrenir öğrenmez Hartley’den ayrıldım ve ona hiçbir zararım dokunmadı,” dedi.

“Evet vermedin, babasının öldüğüne dair söylediğin iğrenç yalandan başka.” Adam şiddet kullanmaya hazırlanıyormuş gibi yavaşça eldivenlerini çıkarttı. “Onu siz mi öldürdünüz Bay Burke? Kutsal Kitap, alınan bir cana karşı bir can der.”

Burke paniğe kapılarak, ”Hayır!” diye bağırdı. “Namussuz herifi, kaybettiğim Hartley Malikanesi’ni ona devretmek için avukatına gittiğimizden bu yana görmedim.”

“Ve tabii ki hazır avukatın ofisindeyken, Granger’ın mektup kâğıtlarını aşırdın ki, Mariah’ya babasının öldüğünü onun ağzından yazabilesin.”

Burke’ün irkilmesi, Burke’ün tahminini doğruluyordu.

“Sana söyledim, onunla evlenmek istiyordum! Bu dünyada yapayalnız kaldığını hissetseydi, kendisine bakacak bir adamı da tabii isterdi. Etrafında benden daha iyi kim vardı ki? Hem mülkü hem de kasabayı tanıyorum. Kız güzeldi ve ikimiz de bu evlilikten çıkar sağlayacaktık. Zarar vermek istemedim. Babası döndüğünde onu görmekten mutlu olacaktı ve hepimiz de olup bitene gülüp geçecektik.”

Adam tehlikeli bir yumuşaklıkla, “Ama Charles Clarke geri dönmedi,” dedi. “Bu da bizi mantıken senin, Bayan Clarke’la şansını artırabilmen için onu öldürmüş olduğun sonucuna götürüyor. Ayrıca Bayan Clarke’ın mektuplarını alıkoyabilmesi için Hartley postanesindeki Annie Watkins’i baştan çıkardın ve ona rüşvet verdin.”

“Bunu nereden öğrendin...?” Şaşkına dönen Burke, esas konuya döndü. “Onu ben öldürmedim! Mülkümü kaybettikten birkaç hafta sonra, Londra yakınlarında bir handa yemek yiyordum. Bölge hâkimi de oradaydı. Bir grup asker, o civarda etrafa dehşet salan birkaç soyguncuyu yakalamışlardı. Bunlar daha önceki aylarda birkaç kişiyi öldürmüşler ve bir hayli insanı da soymuşlar. Hâkimde bir kutu dolusu kurtarılmış mücevher vardı.

“Merak etmiştim ve bu eşkiyaların kurbanlarından biri olduğumu iddia ederek mücevherleri görmek istediğimi söyledim. Clarke’ın yüzüğü dikkatimi çekti. Üzerindeki şekil oldukça değişikti. O yüzden hatırlıyordum. Yüzüğün benim olduğunu söyledim, hakim de almama müsaade etti.”

Randall inanmadığını belli eden bir ses tonuyla, “Bir beyefendi gibi görüldüğün için mi sana inandı?” dedi. “Senin vicdanın elveremeyebilir Ash, ama benim böyle bir sıkıntım yok. Onu bana bırak.”

Randall’ın bu sözleri üzerine Burke’ün yüzü bembeyaz kesildi. Adam, “Clarke da haydutların öldürdüklerinden biri miydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. İsimlerden bahsedilmedi. Eğer Clarke Hartley’ye şimdiye kadar dönmemişse, belki de kurbanlar-

dan biri de odur. Belki de kendini başka bir sebeple öldürttü. Bunu hak etmişti.” Burke’ün suratı asılmıştı. “Yüzüğü elime geçirince, teklifimi kabul etmesi için Mariah’ya babasının ölmüş olduğunu söylemek için bir plan yaptım. Onu ikna etmemin uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki babası ölmüşse, bununla benim bir ilgim yok!”

“Postanedeki suç ortağın Charles Clarke’ın hayatta olduğunu kanıtlayabilecek başka mektuplar da alıkoydu mu?”

Burke omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok. Annie Watkins’i Hartley’den ayrıldıktan sonra bir daha görmedim.”

Anlaşılan Julia, Mariah’nın mektuplarını kimin durdurduğu tahmininde haklı çıkmıştı. “Charles Clarke’ın hayatta olup olmadığına dair bir şey bilmediğinden emin misin?” Adam elini Burke’ün omzuyla boynunun kesiştiği yere koydu. Yaptığı hareket sıradan gibi görünmekle beraber, parmakları dikkatle seçilmiş damarların üzerine sertçe bastırıyordu.

Burke kesik bir nefes aldı ve Adam’ın bileğini zayıfça yakalamaya çalışırken, başı dönmüş bir halde duvara doğru yıkıldı. “Bilmiyorum! Tanrı aşkına, bırakın gideyim!”

Adam, Burke’ün bayılmaması için eliyle yaptığı basıncı azaltarak, “Rob, hırsızlar ve yalancılar en deneyimli olanımız sensin,” dedi. “Sence doğruyu mu söylüyor?”

Rob bir süre düşündükten sonra, “Sanırım,” dedi. “Ama istersen bir puro yakıp birkaç yerine değdireyim. Doğru cevap almanın en iyi yollarından biri de budur.”

Burke korkuyla inliyordu. Adam, Burke’ün omzundaki elini çekerken ona tiksintiyle baktı. “Bu domuzu ne yapalım?”

Kirkland yardımsever bir havayla, “En iyisi zorla asker toplayan bir bölüğe yazdıralım,” diye bir öneride bulundu. “Bir savaş gemisinde güverte tayfılığı yapmak onu terbiye edecektir.”

Burke’ün bakışları, Adam’ın arkasındaki adamların üzerinde sinirli bir şekilde dolaşıyordu.

Adam, "Bu aşâğılık herif yalanlarıyla kendini oradan da kurtarır," dedi. "Sahtekârlıkla ve Kraliyet Postası'na el koymakla suçlayabiliriz. Bunun cezası idam, değil mi?"

Rob kelimeleri uzata uzata, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Bir sürü suçun cezası idam zaten."

Burke olduğu yerde büzülürken Adam, "Ama mahkemeler çok uzun sürüyor," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Adam'ın yüz ifadesini yanlış anlayan Burke soluğu kesilerek feryat etti. "Beni öylece öldüremezsin! Bunun için seni asarlar!"

Adam bir melek gibi gülümsedi. "İstersem seni tabii ki öldürürüm. Ben kraliyet ailesinin bir üyesiyim Burke. Lordlar Kamarası'nda oturuyorum. Arkamda duran yüksek mertebeye mensup ve kusursuz şöhretleri olan bu üç beyefendi de benim kendimi korumak için seni öldürdüğüme yemin edeceklerdir. Benim yargılanma şansım ne kadardır dersin?"

Burke'ün yüzündeki umutsuz ifadeden, Adam'ın onu öldürüp elini kolunu sallaya sallaya uzaklaşabileceğini idrak ettiği anlaşılıyordu. Birden, Adam bu oyundan yorulduğunu hissetti. Burke'ü dehşete düşürmek, Mariah'nın bu adamın hırs ve kötü niyeti yüzünden çektiği acıları hafifletmeyecekti. "Uzun bir deniz yolculuğunun Bay Burke için yararlı olacağı fikrine katılıyorum. Sen ne dersin Kirk?"

Kirkland, "Şanslı günündesin Burke," dedi. "Şirketimin gemilerinden biri, bu akşam sular çekilirken Cape kolonisine ve Hindistan'a doğru yola çıkacak. Senin için bir yer kesinlikle ayarlayabilirim ama rahat olacağını garanti edemem."

"Anlaştık o zaman." Adamı hazırlıklı gelmişti, cebinden bir zarf çıkardı. "Bunun içinde iki yüz sterlin var Burke. Hak ettiğinden çok daha fazla ama gittiğin yerde sana yeni bir hayata başlama şansı verecektir. Veya bu parayı bir gecede kumarda yiyip ondan sonra da ağıltan ölebilirsin, tabii tercihin buysa." Gözlerini kısarak devam etti. "Eğer İngiltere'ye bir daha adımını atarsan, günlerini çok büyük bir dikkatle say, çünkü fazla zamanın kalmamış olacak."

Burke söylenenleri düşünürken, kendisine bundan daha iyi bir seçim hakkı verilmeyeceğini herhalde anlamıştı. “Toplanmam ve bazı mektuplar yazmam gerek. İngiltere’den ayrıldığımı söylemem gereken insanlar var.”

“Kirk, gemiye götürülmeden önce ne kadar vakti var?”

Kirkland, “Aşağı yukarı iki saat,” diye cevap verdi. “Rob’la ben burada onunla beraber kalıp hazırlanmasını bekler, sonra da gemiye götürürüz.”

Adam başıyla onaylayarak kabul ettiğini belirtti. “Rob için bir mahsuru yoksa, minnettar olurum. Arabayı size bırakıyorum.”

Carmichael çok eğlendiğini belli eder bir şekilde, “Benim için bir zevk olur Ashton,” diye cevap verdi. “Senin yeniden harekete geçtiğini görmek için buna değer.”

“Çok da hareket olmadı. Sadece bir haşaratı temizledik.” Adam topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkarken, arkadaşlarına başıyla teşekkür ettiğini belirtti. Randall’la beraber merdivenlerden inip handan dışarı çıktığında öfkesi hâlâ geçmemişti.

Arabacıya Kirkland, Carmichael ve Burke’ü beklemesi için talimat verip hızlı adımlarla eve doğru yürütmeye başladı. Randall da ona yetişerek hızına ayak uydurmuştu. “Arkanda kusursuz şöhretlere sahip üç kişinin olduğunu söylerken, bence o noktayı biraz esnetiyordun.”

Adam’ın gergin dudakları içten bir gülümsemeyle yayıldı. “Kulağa iyi geliyordu.” Dönüp Randall’a baktı. “Sen yanımda muhafız olarak mı duruyorsun?”

Arkadaşı sırtıttı. “Sadece gerekirse. Aksi halde bu sadece bir yürüyüş.”

Adam bunun ne zaman yalnızca bir yürüyüş olabileceğini, hayatının ne zaman normale döneceğini merak ediyordu.

Galiba fazlasıyla uzun bir zaman gerekiyordu.

Bölüm 34

Mariah saçlarını fırçalarken zamanın hızla geçmekte olduğunu bilincindeydi. Ertesi akşam, Adam'ın ailesinin iki kesimini birbiriyle tanıştıracakı yemek daveti vardı. Ondan sonraki günün sabahında da, Mariah ve Julia evlerine dönmek üzere yola çıkacaklardı. Bu geceyse fırtınanın yanı sıra durmaksızın yağmur yağıyor ve uzaktan gök gürültüleri duyuluyordu. Kendisine ait olmayan bir erkeği baştan çıkarmak gibi gizli ve utanç verici şeyler yapmak için uygun bir gece.

Genç kadın, bir yandan Adam'ı canı yanarcasına arzularken, öte yandan da bunun doğru olmadığını ve sonuçta canının daha da yanacağını düşünerek günlerce karar vermekte bocalamıştı. Ama bu gece son şansıydı ve daha fazla erteleyemezdi.

Aynada kendini süzerken yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Kararını vermişti: tutucu davranarak pişman olacağına, arzusunu gerçekleştirerek pişman olmak daha iyiydi. İçindeki Sarah vicdanı çoktan pes etmiş, artık onu uyarmaya bile çalışmıyordu.

Ev sessizleşmiş; gece, Adam'ın odasına giderken kimsenin onu göremeyeceği kadar ilerlemişti. Genç kadın, Julia'nın verdiği süngeri sirkeye daldırıp yerine yerleştirdikten sonra, kendisine bir taşra davetinde cüretkâr bir dulun hediye etmiş olduğu, yosun yeşili ipekten geceliğini ve sabahlığını giydi.

Kıyafetine uyan yeşil bir kurdelayla saçlarını gevşek bir şekilde arkasına topladı. Sonra da, dar açılı ışık veren bir gece lambasını alarak odasından sessizce çıktı. Adam onu reddedecek olursa, bu genç kadını öldürmezdi. Reddetse bile bunu nezaketle yapacağından emindi.

Ama denemeyecek olursa, için için öleceğinden şüphesi yoktu.

Evine dönüp de hafızasının önemli bir bölümü geri geldikten sonra Adam, sabah meditasyonlarına yeniden başlamıştı. Sükunet bulmasına ve uyumasına yardımcı olduğu için bazen akşamları da meditasyon yapıyordu.

Ama bütün bunlar ona, Mariah'nın birkaç gün içinde hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğini unutturamıyordu.

Tapındaki işini bitirdikten sonra kapıyı kilitledi ve oturma odasındaki tüm lambaları söndürüp yatağının baş ucundaki lambayı yaktı. Fırtına devam ettiği için perdeleri açarak Londra'nın üstündeki şimşekleri seyre daldı. Fırtınayı seviyordu.

Kapısının yavaşça vurulduğunu duydu. Bir anlık gök gürlemesi bu sesi bastırmıştı. Kapıyı merakla açtığında – Mariah sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Ne kadar da gergin, ufak tefek ve yanıltıcı bir şekilde hemen kırılacakmış gibiydi. Gözlerinin içine bakarak, yumuşak bir sesle, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu.

"Gayet tabii." Kenara çekilirken, genç kadının niye burada olduğunu merak ediyordu. Herhalde... Hayır, olamazdı.

Mariah odaya süzülerek girdi. Hareketleri zarif olduğu kadar da merak uyandırıyor, üstündeki ince ve hafif geceliğin baştan çıkartmak için yapıldığı belli oluyordu. Dönüp erkeğin yüzüne kocaman kahverengi gözleriyle bakarak, titreşen bir sesle, "Çok isterdim ama bunu söylemenin daha ince bir yolu yok," dedi. "Benimle yatmanı istiyorum, Adam. Münasebetsiz bir sonuçla karşı karşıya kalmamamız için gerekli tedbirleri aldım." Genç kadın bakışlarını erkeğinkilerden ka-

çırdı. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama Janey sana bir ömür boyu sahip olacak. Bense, bir tek gece, arzu ve şefkatle beraber olursak minnettar olacağım. Eğer... eğer sen de beni istiyorsan?”

Adam’ın son zamanlarda başına gelenlerin hiçbirini onu böylesine sarsmamış ve şaşırtmamıştı. “Seni istiyorsam mı? Hayatımda hiçbir şeyi veya hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim.” Ona dokunma isteğini bastırmak için ellerini yumruk yaparak devam etti. “Bunu istememeliyim. Ama... kendimi Janey’yle nişanlıymış gibi hissetmiyorum. Çok sevdiğim bir insan ama seninle olmayı istemek, ona ihanet etmekmiş gibi gelmiyor. Seninle olmam... çok doğalmış gibi.”

Genç kadın özlemle gülümseyerek, “O halde bu gece, bırak da beraber olalım,” dedi. “Kalplerimizde ebediyen yaşatabileceğimiz anılara sahip olabiliriz.”

Hafıza kaybı Adam’a sahip olunan anıların ne kadar önemli olduğunu ve insanın hafızasını kaybettiği zaman benliğini de kaybettiğini öğretmişti. Bahçedeki birlikteliklerinin anısı, içini ısıtan bir kıvılcımdı ve şu an buna benzer anıların açlığını hissediyordu.

Lambayı genç kadının elinden aldı ve masanın üzerine koydu. Onun yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, Mariah’ın teninin ipeksi yumuşaklığını hissetti. Genç kadın yüzüne cecur ama korunmasız gözlerle bakıyor, bakarken de özleminin erkeğinki kadar yoğun olduğu belli oluyordu.

Daha önce de öpüşmüşlerdi, ama bu hiçbir zaman şu anki kadar şefkat dolu olmamıştı. Acele etmeden birbirlerinin ağızlarını keşfederlerken, Adam genç kadının dudaklarının bal tadında olduğunu düşündü. Saçlarını bağlayan kurdeleyi çözdüğünde, genç kadının saçları parmaklarının arasından altın bir nehir gibi aktı. “Seni böyle görmeyi çok istemiştim.” Nefesi sıklaşmıştı. “Vücudunun tamamını.”

Genç kadının dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. “Bu istek karşılıklı. Seni ilk gördüğümde, o yaraların ve mor-

lukların yüzünden vücudunu tam anlamıyla takdir edeme-
miştim.” Elini erkeğin hırkasının içine sokarak, sıcak avuçla-
rını onun göğsüne yasladı.

Şefkat yavaş yavaş beyaz bir kora dönüşüyordu. Adam
genç kadının kuşağını açarak sabahlığını omuzlarından sıyr-
dığında, odadaki iki lambanın hafif ışığında Mariah’nın hat-
ları, geceliğinin altından cezbedici bir biçimde görünüyor-
du. “Mariah...” Güzelliğini tarif edebilecek yeterli bir kelime
bulamayarak ellerini genç kadının sırtının zarif kıvrımların-
da gezdirdi. Aklını başından alan bu narin yapılı tanrıçanın
görüntüsü karşısında dilini yutmuştu. Öne doğru eğilerek
geceliğinin üstünden genç kadının göğsünü öptü. Dilinin al-
tında meme ucunun sertleştiğini hissedebiliyordu.

Genç kadın, Adam’ın hırkasının önünü açtığını görünce
heyecenla nefesini tuttu. Çıplaklığı, ihtirasını gözler önüne
seriyordu. Ona dokunduğunda erkek istekle inledi. “Yavaşla-
sak iyi olur sevgilim, yoksa her şey çok çabuk olacak.”

“Haklısın, bırakalım da bütün gece bizim olsun.” Genç
kadının parmakları, erkeğin kollarına dokununca tenini alev-
lendiriyordu.

Üzerindeki hırka yere kaydığında, Adam odanın serinli-
ğini hissetmedi çünkü bütün dünyası, ihtirasın aleviyle yanı-
yordu. Mariah’nın geceliğini çıkarmasıysa sadece bir saniye
sürmüştü. “Bu harika, ama sen daha da harikası.”

“Sen de öylesin.” Adam genç kadını kucağına alarak ya-
tağına götürdü. Lamba, Mariah’nın vücudunun ihtişamını
gözler önüne seriyordu. Genç kadının yanına uzandığında
dışarıdaki gök gürültüleri evdeki eşyaları sallıyordu, yoksa bu
sadece Adam’ın hızla çarpan kalbi miydi?

“Vücudunun her milimetresini öpmek istiyorum.” Elle-
riyle genç kadının göğüslerini tutarak boynundan öptüğün-
de, nabız atışlarını dudaklarında hissedebiliyordu.

“Öpülecek çok milimetre var, ama bir dene istersen.”
Genç kadın mırıldanırken parmaklarını erkeğin saçlarının

arasına geçirmiş, başını okşuyordu. “Şu an burada gerçekten birlikte olduğumuza inanamıyorum. Senin daha akıllıca davranacağından korkmuştum.”

“Seninleyken, kalbim aklıma üstün geliyor.” Daha önceki sevişmelerinde, vücutları ve hisleri plansızca birbirine karışmıştı. Halbuki bu kez, her bir dokunuşun, öpücüğün ve aldıkları her nefesin bilincindeydiler.

Adam genç kadının mahremiyetine dokunduğunda, Mariah zevkle titredi. Yavaşça başlayarak genç kadın arzudan çıldırıp nefesi kesilene kadar hareketlerini onun gitgide artan şehvetine uydurdu. Genç kadın zevkin doruklarına ulaştığında, tırnaklarını erkeğin omzuna batırarak kesik bir çığlık attı.

Genç kadın gözlerini büyülenmişçesine açarak, “Artık birlikte olmamızın zamanı geldi,” dedi.

Adam, arzusunun şiddetine rağmen, Mariah için bu sadece ikinci deneyimi olacağından kendini kontrol ederek birleşirlerken nazik olmayı başardı. Bu ihtiras anında genç kadın vücudunu erkeğin varlığına öylesine uydurabilmişti ki, Adam’ın artık sakın kalması imkânsızdı. Mariah’nın solukları hızlanmış ve vücudu erkeğinkiyle hareket etmeye başlamıştı.

Bir yandan sanki asırlardır birliktelermiş gibi beraberce aynı ritmi yakalamışlar, öte yandan da sadece yeni aşıkların tadına varabileceği sarhoş edici bir mucizeyi paylaşıyorlardı. Mariah onun senelerdir süren yalnızlığında özlediği eşi ve onu tamamlayan kadındı. Genç kadının ruhu, paramparça olmuş ruhunu birleştirip kavramış ve onu kurtarmıştı. Adam soluğu kesilircesine, “Seni seviyorum,” dedi. “Sonsuza dek de seveceğim.”

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu. “Ben de seni seviyorum.” Adam yanına dönerek genç kadını kendine çekti. Kollarıyla onu, Londra’yı döven fırtınadan korumak istercesine sarmaladı.

Gökyüzü bile onların bu sonu olmayan aşklarına ağılıyordu.

Mariah kollarında huzur içinde bu anın tadını çıkartarak yatarken, Adam'ın yüzüne, arkadaşları onu Hartley'de bulduğundan beri görülmemiş bir rahatlama ifadesi hakimdi. Genç kadın onu ilk nasıl gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Gözlerinin önüne morartılarla ve yaralarla kaplı bir yabancı geliyordu.

O zaman da erkeğin bu yaraların altında yakışıklı olabileceğini düşünmüştü. Bu düşüncesiyle gerçeği ne kadar da azımsamıştı. Adam Darshan Lawford, yüzünün eşsiz ve mistik hatlarıyla kanındaki karışımı yansıtan muhteşem bir yakışıklılığa sahipti. Vücudu da kaslarla örülmüş ihtişamlı bir zarafeti yansıtıyordu. Ama bu düşüncelerini ona söylese, utanacak kadar da alçakgönüllüydü.

Kendi cildinin İngilizlere özgü solgunluğuna kıyasla, erkeğin koyu teni çok daha fazla hoşuna gidiyordu. Adam'ın varlığını ne kadar yoğun hissedebildiğine şaşırarak elini onun vücudunda gezdirdi. Bu şekilde bir daha asla birlikte olamayacaklarına inanması çok zordu.

Yanağını okşarken, yüzündeki sakalların eline hafifçe battığını hissetti. Adam gözlerini açarak ona gülümsedi. “Üşüyor musun?”

“Biraz,” diye itiraf etti. Yağmurlu gece serinliğinde örtülerinin üstünde çıplak yatıyorlardı. Genç kadın erkeğe soku olarak hissettiği soğuğu telafi etmeye çalıştı. Daha önce, onun yanında çıplak yatmasının kendine bu kadar doğal görünebileceğine asla inanamazdı. Bir hayat boyu süregelen iffeti, bir saat içinde yok olmuştu. Acaba gelecekte hiç kimseyle bu kadar yakın olabilecek miydi?

“Üzgün görünüyorsun.” Adam genç kadının saçlarını arkaya itti. “Geldiğine pişman mısın?”

“Hayır.” Mariah gülümsemeye çalıştı. “Sadece bu gecenin sona ereceğine üzülüyorum.”

Erkeğin yüzü gerildiğinde, genç kadın onun bakışlarındaki kederi görebiliyordu. “Zamanı durduramamamız ne acı.” Adam yatağın ayak ucunda katlı duran battaniyeye uza-

nıp genç kadının üstünü örttü. “Ama hiç olmazsa bu saatleri konforlu bir şekilde geçirebiliriz.”

Mariah, “Teşekkür ederim,” dedi. “Gerçi sen battaniyeden çok daha sıcaksın.” Adam örtünün altına girerken gülümseyerek, “Gecenin geri kalanını uyuyarak ziyan etmeyi istemeyiz, değil mi?” diye sordu.

“Daha fazla anı toplamayı tercih ederim.”

Sırtüstü yatarak genç kadını üstüne çekerken, Adam’ın gözlerinin içi gülüyordu. “Eminim şimdi sen de beni mest etmenin bir yolunu bulursun.”

Ve genç kadın birlikte olmanın yeni şekillerini öğrenirken erkeği de mest etmenin yolunu buldu. Genç kadın onun üstüne yığıldığı zaman çıktıkları çılgınca yolculuktan dönmüşler ve her ikisi de kan ter içinde kalmışlardı. Genç kadın, “İltirasın bu boyutlara erişebileceğini bilmiyordum,” dedi. “Yoksa her şeyde olduğu gibi, sevişmede de mi mü-kemmelsin?”

Genç adamın eli, onun kalçalarında geziniyordu. “Ben de böylesine bir tutkuyu daha önce hiç yaşamamıştım. Bu ikimizden kaynaklanan bir şey. Ayrıca eğer az önceki imalı bir soruysa, tahmin ettiğin kadar çok kişiyle deneyimim yok.” Genç adam alaycı bir gülümsemeyle devam etti. “Ben de kadınlara her genç erkek kadar ilgi duyuyordum ama kalkanlarımı indirmek, benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Bir tek sen hariç.”

Mariah ellerini erkeğin göğsünde kavuşturarak çenesini üstüne yasladı. “Galiba seni kim olduğunu hatırlayamadığım bir zamanda bulmak benim için bir şanstı. Bu sayede, gerçekte içinde gizli olan insanı tanıyabildim.”

“Artık o insan olmaya daha çok çalışıyorum.” Yan yana birbirlerine sarılarak yattıklarında, vücutlarının aynı şekli almasıyla ne kadar uyumlu oldukları belli oluyordu.

Genç kadın paha biçilmez dakikaları kaçırmamak için uyumamaya çalışıyordu. Adam’ın nefes alıp vermesi, onun uyuduğunu gösteriyordu ve vakit hızla geçiyordu...

Tekrar uyandıklarında lambanın alevi küçülmüştü. Hiç konuşmaksızın öpüşmeye başladılar. Şafağın sökmesine az kaldığını bildiklerinden bunun son birliktelikleri olacağını düşünüp arzusunun kıvılcımlarını yavaşça yaşamaya başladılar. Adam, genç kadının derinliklerinde kaybolduğunda, Mariah büyük bir mutluluk seline kapılmıştı. Vücutları artık birbirini tanıyor ve kolaylıkla birbirlerinin içinde eriyebiliyorlardı. Genç adam, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Bundan hiçbir zaman şüphen olmasın.”

“Seni hiçbir zaman unutmayacağım.” Genç kadın erkeğin sevgi dolu yüzünü görebilmek için gözlerini açtı – ve Adam’ın arkasında elinde bıçak olan karanlık bir gölge gördü. “Adam!” Genç kadın çılgınca sağ ayağıyla şiddetli bir tekme savurdu ve saldırganın kasıklarına isabet ettirdi.

“Kaltak!” Saldırgan geriye yıkılırken bıçağı tutan eli de savruldu. Elinin üstünde bir kurukafa dövmesi vardı. “Bunun için, *sen* de öleceksin!”

Cani yeniden saldırıya geçerken Adam genç kadını belinden tutarak yatağın öbür yanına çekip saldırgandan uzaklaştırdı. Yataktan düştüklerinde genç kadına dünya sarsılıyormuş gibi geldi.

Adam o esnada dönmüş ve düşerlerken Mariah zarar görmesin diye kendini onun altına atmıştı. Genç kadın ona çarptığında nefesi kesildi. Başı dönerek kendini toplamaya çalışırken, Adam onu kenara itip ayağa fırladı. “Mariah, geri çekil!”

Saldırgan lanetler savurarak yatağın etrafında dolaşıp onlara yaklaştığında lambanın ışığı, elindeki bıçağın çeliğinde parılıyordu. Adam genç kadınla saldırganın arasına girerek savunma pozisyonu aldı. Cani uzun boyu, iri yarı görüntüsü ve simsiyah kıyafetiyle, gecelerine çöken bir kâbustan fırlanmış gibiydi. Ona kıyasla Adam, çıplak ve silahsız oluşuyla son derece savunmasız görünüyordu. Ama karşısındakinin ilk hareketi yapmasını beklerken korkmadığı belliydi.

Mariah çılgın gibi ne yapabileceğini düşünerek ayağa kalkmaya çalıştı. Silahlı bir adamı etkisiz bırakmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçerideki soğuk havadan bir pencerenin açık olduğu anlaşıyordu. Tanrı bilir saldırgan bunu nasıl başarmış veya hangi odaya gireceğini nasıl öğrenmişti. Ama genç kadın pencereye doğru baktığında, gözü yatağın öbür tarafındaki çanın ipine ilişti. Yatağın üzerine atlayarak ipi evdeki her uşağı uyandırma ümidiyle defalarca çekti.

“Kaltak güzelmış. Seni öldürdükten sonra onu kendime saklayacağım.” Katil bıçağını tehlikeli bir ustalıkla Adam’a doğru sallayarak öne atıldı.

Adam hiç çaba göstermiyormuş gibi zarif hareketlerle kenara çekilip saldırganın kolunu yakaladı. Dönerek caniyi kafasının üstüne duvara doğru fırlattı.

“Tanrımı!” Katil ayağa kalkmaya çalışırken lanetler okuyordu. “Aşağılık putperest! Seni öyle küçük parçalara ayıracam ki, annen bile tanıyamayacak!”

Adam onun etrafında dönerken, “Beynin ne kadar da küçük,” dedi. “Asil kan taşımayan düklere sırf keyif için mi öldürüyorsun yoksa bu iş için para mı alıyorsun?”

Canı tükürerek, “Her ikisi de,” dedi. “Hem iş hem zevk.” Adam’a saldırıp bıçağını onun bağırsaklarını deşmek istemiş gibi yukarıya doğru salladı.

Ama Adam bıçağın olduğu yerde değildi. Caninin saldırısını bir kere daha savuştururken Adam, ışığın çıplak teninde yansımasıyla Yunan heykelleri gibi görünüyordu. Elinin kenarıyla öbür adamın ensesine vurdu. Katil çabuk bir hareketle kurtulmaya çalışırken Adam’ın darbesi tam etkisiyle olmasa da hedefini bulmuştu.

Aniden giyinme odası ve Wharf’un bölümü tarafındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Wharf ve baş seyis Reg Murphy ellerinde tabancalarla içeriye daldılar. Durumu derhal kavrayan Wharf, “Adi herif!” diye bağırdı.

İkisi de aynı anda ateş edince odada sanki tek kurşun atılmış gibi bir ses yankılandı.

Saldırgan bir elini göğsüne götürdüğünde parmaklarına kan bulaşmıştı. Ciddi bir şekilde yaralanmamış olsa da karşısındaki-lerin sayıca üstün olduğunu görünce kaçabilmek için camdan dışarı atladı. Mariah dışarıdaki yağmura rağmen pencereden sarkmakta olan ipi görebiliyordu. Saldırgan bu ipi yakalayarak gözden kayboldu.

Genç kadın birden çıplaklığının farkına varıp yerdeki bat-taniyeyi aldı. Onu vücuduna sararken, koridordan ayak sesleri gelmeye başlamıştı bile. Adam genç kadını omuzlarından yaka-layarak hizmetkârlara doğru yöneltti. "Murphy, onu Wharf'un kanadından geçirip çıkart. Kimsenin görmesine izin verme! Wharf, hemen şu iki yeşil elbiseyi sakla."

Adam yatağında neredeyse öldürülecekken, Mariah kendi itibarı hakkında endişelenemezdi ama yine de Murphy'nin pe-şinden dönüp giyinme odasının kapısına koştu. Seyis arkadan kapıyı kapattığında Randall'ın, oturma odasına girmiş olduğu duyuluyordu. "Ash!" Çıkan seslerden, diğerlerinin de Randall'ın hemen arkasında olduğu anlaşıyordu.

Murphy'yle beraber giyinme odasından geçerek Wharf'un yatak odasına girdiler. Geniş odanın içindeki yatağın kullanıldığı dağınıklıkta belli oluyordu. Murpy, "Burada biraz dinlenseniz iyi olur bayan," dedi. "Bir süre için koridorlarda epey koşuştur-ma olacak."

Tabancasının namlusundan hâlâ duman tütüyordu ve baru-tun geniz yakan kokusu seyisin kıyafetlerine sinmişti. Mariah, Murphy ve Wharf'un her ne kadar çabuk ve ustalıklı olaya mü-dahale etmişlerse de, adamların yarı çıplak ve saçlarının dağınık olduğunu fark etmişti. Yatağa bir göz attıktan sonra bakışlarını oradan kaçırdı. "İkinizin de burada hazır olmanız çok iyi oldu."

Murphy tedirgin görünüyordu. "Ekselanslarına yapılan tehditlerden sonra, Wharf ikimizin de her halûkârda silahlı ve hazır beklememizin iyi olacağını düşünmüştü. İkimiz de eski askeriz."

Mariah rahat yetiştirildiği için, bu tip ilişkiler hakkında pek çok genç kadından daha bilgiliydi. Bu iki adamın aslında neden burada olduklarına dair gerçek sebebi anlamıştı ama bu konuyu daha fazla düşmenin âlemi yoktu. Kendisi gibi Murphy'nin de ev halkı tarafından görünmemek için gayet iyi bir sebebi vardı. "Ashton hizmetinde sizin gibi iki insan olduğu için çok şanslı."

"Dük her ikimize de çok iyi davranmıştır." Murphy koridora açılan kapıyı dinlemek için yerinden kalktı. "Etraf oldukça sessiz. Odanıza gitmeyi göze alabilecek misiniz Bayan Clarke?"

Genç kadın sıkıntıyla gülümseyerek, "Lütfen," dedi. "Bu battaniyenin içinde kendimi aptal gibi hissediyorum."

Seyis kapıyı dikkatlice açarak etrafı kolaçan etti. Sonra da genç kadına çıkabileceğini işaret etti. Mariah koridorda hızla ilerlerken Murphy de peşinden geliyordu. Kendi odasının kapısına geldiğinde mırıldandı, "Dışarıdaki muhafızları kontrol etmeniz lazım. Saldırgan içeri girebilmek için onlardan birini yaralamış olabilir."

"İyi fikir. Ben ilgilenirim." Seyis bir an durakladı. "Benim veya Wharf'un laf sızdıracağımızdan endişeniz olmasın bayan. Ne size ne de düke zarar verecek hiçbir şey yapmayız."

Mariah seyisin yasak aşk üzerine uzman olduğunu anlamıştı. "Teşekkür ederim Bay Murphy. Hiçbirimizin konuşmaması, hepimiz için en iyisi olur."

Odasına girdiğinde hemen kıyafetlerinin asılı olduğu dolaba yöneldi. Battaniyeyi bir kenara bırakıp kalın olan flanel geceliğini ve terliklerini giydi. Julia telaş içinde odasına girdiğinde genç kadın saçlarını örüyordu. "Mariah, ne oldu? Duyduğum silah sesi miydi?"

Genç kadın saldırıdan bu yana sadece birkaç dakikanın geçtiğini fark etti. Kısa bir an düşündükten sonra, gerçeği söylemeye karar verdi. "Elinde bıçağı olan bir adam odaya girdiğinde Adam'ın yanıdaydım. Adam, saldırgana çıplak elle karşı koyarken ben de çanın ipini çektim. Wharf hemen

elinde bir tabancayla gelip katile ateş etti, o da yağmur saçan-
ğından kaçan bir fare gibi camdan dışarı fırladı.” Murphy’yi
bu işe karıştırmamanın lüzumu yoktu.

“Aman Tanrım!” Julia’nın heyecandan nefesi kesilmişti.
“Ashton yaralanmadı, değil mi?”

Mariah başıyla onayladı. “Ash çok... fevkaladeydi.” Eğer
bir kedi gibi çevik hareket etmeseydi ve mükemmel dövüş
yeteneklerine sahip olmasaydı, her ikisi de şu an ölmüş ola-
caktı. Ördüğü saç örgüsünün ucuna bir kurdele bağladı.
“Adam’ın dairesine gidiyorum, sonuçta bir silah sesini araş-
tırmamak garip karşılanır.”

“Ben de seninle geliyorum. Beraberce daha saygın görü-
şürüz.”

Mariah da öyle umuyordu çünkü saygın görünmek, artık
elinde kalan tek şeydi.

Bölüm 35

Adam o gece bir daha uyuyamamasına hiç şaşırılmamıştı. Hırkasını tekrar üzerine geçirdiğinde, ev sakinlerinin neredeyse yarısı silah sesini duyduğunu söyleyip odasına koşmuştu bile. Randall neler olduğunu öğrendiğinde birilerini öldürecek kadar kızmış ve saldırganın izine rastlayabilmek umuduyla hemen dışarı fırlamıştı.

Mariah ve Julia birkaç dakika sonra geldiklerinde, robolarına sıkıca sarınmış ve silah sesiyle tatlı uykularından uyandırılmış insanlar gibi altüst olmuş görünüyordlardı. Genç kadın Adam'la bir an için göz göze geldikten sonra mahsus etrafa göz gezdirip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir adam pencereden yatak odama girdi ama biz yakalayamadan kaçtı. Neyse ki kimsenin canı yanmadı." Adam bir yandan kadınları yatıştırmaya çalışırken, bir yandan da Mariah'nın kollarında yatarken nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalışıyordu.

Mariah ürpererek, "Tanrıya şükür sana bir şey olmamış," dedi. "Eğer Londra buysa, ben Hartley'deki huzuruma kavuşmayı dört gözle bekliyorum." Genç kadın Julia'nın koluna girdi ve beraberce çıktılar.

Adam, eğer Mariah onun yanında olmasaydı, hâlâ hayatta olup olmayacağını merak ediyordu. Saldırgan içeri çok sessizce girmişti. Eğer Adam uykuda olsaydı, o bıçak kalbine

saplanabilirdi. Katili gören ve tekmesiyle onlara kaçmaları için gereken süreyi sağlayan Mariah olmuştu. Gözlerinin önünde korkunç bir biçimde, kendisinin bıçak darbeleriyle öldürölüp yere yığılmışken katilin Mariah'nın ırzına geçip öldürdüğü canlanıyordu.

Wharf diğér çalışanları dışarı çıkartırken, Randall homurdanarak yağmurdan sıırıslık bir halde geri döndü. "Muhafızlardan birinin kafasına vurup bayılmış ve bağlamış. Şiddetli yağmurdan adamın izleri kaybolmuş. Bir şekilde eve sokulup senin pencerene ip atmış."

Adam, "Muhafızın durumu nasıl?" diye sordu.

"Şansı varmış. Sana saldırımı doğru dürüst görebildin mi?"

Adam kısaca, "Elinin üstünde bir kurukafa dövmesi vardı," dedi.

"Demek ki canı Shipley ve ölmüş falan da değil." Randall derin bir nefes aldı. "Hiç olmazsa artık kimi arayacağımızı biliyoruz."

Adam'ın yüzü asılmıştı. "Marifet namussuzu yakalamakta. Benim gibi pis bir dinsizi zevkle öldüreceğini söyledi ama anlaşılan, aynı zamanda bu iş için para da alıyormuş. Esas cevaplamamız gereken soru, bunun için ona kimin para ödediği."

"Bu da Shipley'yi yakaladığımız zaman onu, patronunun kim olduğunu öğrenecek kadar hayatta tutmamız gerektiği anlamına geliyor. *Lanet olsun!*" Randall kapıya yöneldi. "Rob Carmichael'a gidip olanları anlatacağım."

"Rob'u bu saatte uyandırmanın bir âlemi yok. Shipley'nin bu gece geri geleceğini sanmıyorum."

Ne yazık ki Mariah da geri gelmeyecekti.

Kahvaltıdan sonra Randall, Bow Street polisini bulmak için yanından ayrılırken Adam da bir dükün bitmek tükenmek bilmeyen işlerini halletmek ve belgeleri gözden geçirmek üzere çalışma odasına yollandı. Bir önceki gece yaşanan

ihhtiras ve heyecandan sonra yapmak istediđi son Őey, kupkuru hukuki belgeleri okumaktı. Ayrıca bu akŐam ailesine verdiđi yemek davetini dűŐűnmek de yeterince dikkatini dađıtmaktaydı. "Formby, ben bir gűn bu iŐler in űstesinden gelebilecek miyini?"

"İlerlemeniz kayda değer biğimde iyi gidiyor Ekselansları." Sekreter bunları o kadar resmi bir tonda söylemiŐti ki, Adam'ın bugűn kağmasına izin vermeyeceği anlaŐılıyordu.

"Sana bir asistan tutalım mı? Bűyle biri ufak tefek iŐlerle uđraŐır, sana da deneyim gerektiren vazifeler iđin daha çok zaman kalır."

Formby bu sűzlerden afallamıŐtı. Herhalde etrafında emir vereceđi birinin olmasını dűŐűnmek onu ŐaŐırtmıŐtı. "Bu hem faydalı olur hem de sonuçta sizin uđraŐmanız gereken belgelerin sayısını azaltır."

Rahatladığını gűstermesi konumuna uygun olmayacađından Adam hislerini gizlemeye çalıŐarak, "Műkemmel," dedi. "Lűtfen bu iŐe uygun ve senin kabul edebileceđin gibi birini aramaya baŐla."

Formby'nin gűzleri parladı. " ok teŐekkűr ederim Ekselansları. Bu iŐi yapabileceđini tahmin ettiđim bir yeđenim var."

O esnada kapı ađıldı ve telaŐlı bir uŐak iđeri girdi. "Rahatsız ettiđim iđin űzűr dilerim Ekselansları, fakat bu beyefendi sizi gűrmek iđin çok ısrar etti."

UŐak, iyi giyimli, kırk yaŐlarında bir adam tarafından kenara itildi. Adamın sađ kolu sargılar iğinde askıdaydı ve hâkim olmaya çalıŐtığı öfkesi, gergin yűzűnden belli oluyordu. Adam'ın masasının  nűne gelerek, "Kızım ile ne yaptığını sanıyorsun?" diye sert bir sesle bağırdı.

Aman Tanrım, gűzleri ve sağları tıpkı Mariah'ninkiler gibiydi. KarŐısında duran bu adam, Charles Clarke olmalıydı. Bir anlığına Adam karŐısındaki adamın, bir gece önce Mariah ile yaŐadıđı o harika geceden haberi var sandı. Ama Clarke'ın bunu bilmesine imkân yoktu ki.

Adam sakın bir sesle, "Formby, Bayan Clarke'ı çağirt lütfen. Derhal."

Sekreter başıyla onaylayarak dışarı çıktığında Adam ayağa kalktı. "Siz Charles Clarke olmalısınız."

Ziyaretçisi, "Sayın Charles Clarke Townsend!" diye asabi bir sesle düzeltti. "Bir dük olmayabilirim ama benim ailemin de nüfuzu var ve kızımı buraya hapsederek ondan istifade etmene asla müsaade etmeyiz!"

Genç adam yumuşak bir sesle, "Bunu ben de istemem." dedi. Mariah ile arasında geçenler, genç kadından istifade etmek değil, katıksız ve açık kalpli bir aşktı. "Kızınız ben boğulmak üzereyken hayatımı kurtardı. Evimde şeref misafiri olarak kalmaktadır. Hartley'den arkadaşı Bayan Bancrof da saygıdeğer bir şaperon olarak ona refakat etmektedir." Tabii Bayan Bancroft'un çok katı bir şaperon olmadığını söylemeye hiç gerek yoktu. "Bu arada, haftalarca sizin kıyafetlerinizle dolaştığımı da belirtmeliyim. Kıyafet seçimlerinize diyecek yok. Kızınızdan istifade ettiğimi düşünmenize sebep olan nedir? Gördüğüm kadarıyla kendisi son derece bağımsız bir genç hanım. Herhalde kendisinden kolaylıkla istifade ettirmez. Bir de, size nasıl hitap etmem gerekir? Bay Clarke Townsend mı, yoksa sadece Bay Townsend mı?"

"Townsend yeterli." Ziyaretçinin yüzünün asıklığına rağmen öfkesinin köreldiği belli oluyordu. "Şimdi avukatımın ofisinden geliyorum. Granger bana, Mariah'mın onu Ashton Dükü'yle beraber görmeye gittiğini söyledi. Kızım benim ölü olduğumu sanıyormuş, siz de onu bir şahin gibi gözlüyormuşsunuz. Sanki sizin esirinizmiş gibi. Haftalardır hiçbir mektubumu yanıtlamadığı için, başına bir felaket geldiğini düşündüm. Kızım gerçekten sizin şeref misafiriniz mi, yoksa tutsağınız mı?"

Townsend'in ıstırabına ve kızgınlığına rağmen, Adam durumun komikliğine gülümsemekten kendini alamadı. O esnada Mariah'yı şeftali rengi zarif bir sabah kıyafetinin içinde görünce başıyla kapıyı işaret etti. Genç kadın o kadar

narin ve hanımefendi görünüyordu ki, onun önceki gece ihtiraslı ve gayrimeşru birlikteliklerini yaşarken bir adamın kasıklarını tekmelediğini hayal etmek imkânsızdı. Onun eşsiz Mariah'sı.

Townsend kapıya döndüğünde, Mariah'nın şaşkınlığı, ateşli bir sevince dönüştü. "Baba!" Gözlerinden yaşlar akarak, kendini babasının kollarına attı. "Senin öldüğünü sanıyordum!"

Genç kadın yaralı koluna çarptığında, babası acıyla irkil-di ama öbür koluyla kızına sınıksıkı sarıldı. "Seni çok merak ettim Mariah! Başına neler geldi?" Adam'a dik dik bakarak devam etti. "Bu adam senden istifade etmeye mi çalıştı?"

Mariah bir kalıkhahı patlattı. "Asla. Ah, babacığım, o kadar çok şey oldu ki!" Ofisin bir köşesinde deri kaplı bir oturma grubu vardı. Genç kadın babasını kanepeye oturttu, kendisi de hemen yanı başına geçti.

Adam çalışmaya masasından kalkarak kanepenin karşısındaki koltuğa yerleşti. "Bana Sayın Charles Clarke Townsend olduğunuzu söylemişsiniz. Yoksa siz Torrington Kontu'nun oğlu musunuz?"

Clarke başıyla onayladı. "Ben en küçükleriyim ve ailenin de kara koyunuydum. Babam birkaç hafta önce vefat etti. Ölüm döşeğinde tekrar barıştık." Yüz ifadesi alaycıydı. "Belki de bu barışmayı deneyecek kadar uzun zamanımızın olmaması daha iyi oldu. Çünkü biz kediyle köpek gibiydik. Ama... sanırım dost olarak ayrıldığımızı ikimiz de memnun olduk. Şimdi kont unvanı en büyük ağabeyimde."

Mariah'nın soluğu kesilmişti. "Zaman zaman asil bir soydan geldiğini düşünmüştüm. Ama unvanının bu kadar yüksek olduğunu hayal bile edemezdim."

"Townsendlar Britanya Adaları'ndaki en asil ailelerden biridir. Bu da tabii benim utanç verici davranışlarımı olduğundan da kötü gösterdi. Kanunen senin adın Mariah Clarke Townsend. Babam beni reddettikten sonra ismini basitleştirerek Clarke olarak kısalttım."

Adam kaşlarını çatı. “Evladını reddetmek, hakkaniyetli bir babanın yapacağı şey değil.”

“Çok da haksız sayılmazdı ama belki biraz aşırı tepki göstermiştir.” Charles içini çekerek Mariah’ya döndü. “Annenle beraber İskoçya’ya kaçıp evlendiğimizde ben on sekiz o da on yedi yaşlarındaydık ama bundan önce bile herkes beni bir asi olarak görüyordu. Bu sorumsuz davranışımızla iki ailenin adı da rezalete karıştı. Senin sorumluluğunu üstlenene kadar olgunlaşmamıştım, hatta ondan sonra bile, Büyükanne Rose’un yardımına ihtiyaç duydum.”

“Peki bu son haftalar boyunca neredeydin? George Burke senin öldüğünü söyledi ve bana Granger’ın ağzından yazılmış sahte bir mektup gönderdikten sonra kanıt olarak senin altın yüzüğünü gösterdi. Sonradan öğrendik ki meğer Burke posta-ya engel oluyormuş ama bu yaptığı, tabii ki senin hayatta olduğunu kanıtlamıyordu.” Babasının kolundaki sargıya dokundu. “Hartley’ye yaralandığın için mi zamanında dönemedin?”

“Sebeplerden biri de bu; ama şimdi senden bahsedelim.” Adam’a bakarken gözleri hâlâ şüphe doluydu. “Neden buradasın, Londra’da bu evde ne işin var?”

Adam, Mariah’nın hikâyeyi uygun bir lisanla anlatmasını dinledi. Genç kadın sözlerini bitirirken, “Julia ve ben yarın Hartley’ye dönmeyi planlamıştık. Ashton da bize bir araba tahsis etme inceliğini gösterdi. Eminim senin de bizimle gelmene bir itirazı olmayacaktır. Eve dönmeye hazır mısın?”

Babası muzipçe gülümsedi. Yıllarca pek çok evde misafir edilmesini sağlayan o büyüleyici havası açıkça görülebiliyordu. “Hatırlarsan, yaralanmamın gecikme sebeplerimden sadece biri olduğunu söylemiştim. Diğer sebep buradan sadece birkaç sokak ötede. Daha iyi açıklayabilmem için benimle oraya gelir misin?”

Genç kadın kıkırdarak, “Sen sürpriz yapmaya asla dayanamazsın,” dedi. “Yoksa beni barıştığın akrabalardan bazılarıyla tanıştırmak mı istiyorsun?”

Babası, “Benim aklını okumakta her zaman başarılı ol-

muşsundur. Evet, mesele bu,” diye itiraf etti. “Ağabeyim benim yanlışlarıma karşı her zaman babamdan daha toleranslı olmuştur. Ama bundan fazla ipucu vermek istemiyorum.” Ayağa kalkarak sordu, “Şimdi vaktin var mı? Seni oraya hemen götürmeyi çok isterdim.”

“Elbette.” Genç kadın Adam’a bakarak, “Sen de gelir misin?” diye sordu.

Adam, Clarke’ın suratının asılmasına aldırmayarak, “Tabii,” diye cevap verdi. Koruyucu bir babayı alarına geçirmeyecek kadar masum görünmeye çalışıyordu.

Ama başarılı olduğundan şüpheliydi.

Mariah’nın babasının yolu tarif etmesiyle, Adam’ın arabacısı onları Mayfair’in öbür tarafındaki bir eve götürdü. Evin önünde arabadan indiklerinde, Charles sağlam kolunu abartılı bir şekilde kızına uzattı. Genç kadın onun koluna girerken, kendisi Ashton Malikanesinde kalmıyor olsa babasının çok daha mutlu olacağını hissediyordu. Charles genelde bu kadar koruyucu değildi ama sezgileri son derece kuvvetliydi. Adam’la arasında bir bağ olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Bir önceki gece yağın yağmur gökyüzünü temizlediği için hava o kadar açıktı ki, muhteşem bir bahar günüydü. Genç kadın yöneldikleri evin bakımlı, fildişinden süslerle bezenmiş ve pencerelerindeki saksılarda çiçekler olan tipik bir Mayfair evi olduğunu gördü.

Babasının kapıyı bir analıtarla açmasını ilgiyle izledi. Mariah ve Adam’la beraber içeri girdiklerinde, Charles seslendi, “Ben geldim ve yanımda onu da getirdim!”

Onları sağ taraftaki salona götürdü. İçeride nakış işlemekte olan iki kadın, onları görünce heyecanla yerlerinden fırladılar. Bir tanesi, minyon tipli ve kırk yaşlarında görünen çekici bir kadındı. Diğeriyse... Mariah’ydı.

Mariah’nın bayılmak üzere olduğunu gören Adam, genç kadının koluna girerek ona destek oldu. “Sakin ol, Mariah. Sanırım senin de tıpkı benim gibi önceden bilmediğin bir kız kardeşin var.”

Mariah öbür genç kadını dikkatle inceledi. Birbirlerine çok benzemelerine rağmen, karşısındaki yabancıнын yüzü biraz daha zayıftı ve sarı saçları kendininkinden farklı bir biçimde taranmıştı. Ayrıca duruşundan da, farklı bir kişiliğe sahip olduğu anlaşıyordu. Ama üzerindeki sabah kıyafetinin rengi, Mariah'ınkiyle aynı şeftali renginde ve hatta aynı tondaydı.

Karşısındaki kız tereddütle, "Mariah?" dedi.

Mariah konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Baba, *ikiz kardeşinin* varlığını benden gizliyor muydun?"

Babası hem keyifli, hem de mahçup bir sesle, "Şeyy... evet," dedi.

Mariah aklına gelen çılgınca bir fikirle irkildi. "Adın Sarah mı?"

"Evet!" Kız kardeşinin bakışları ümit doluydu. "Beni hatırlıyor musun?"

"Pek değil. Ama sana bir şey sormama izin ver – hanımefendiliğin kusursuz bir örneği olduğun söylenebilir mi?"

Sarah şaşırılmış görünüyordu. "Kesinlikle değilim! Böyle olmadığımı annemiz de sana söyleyecektir."

Annemiz? Mariah kendisine hasret dolu gözlerle bakan diğer kadına döndü. Kadın kendisinden biraz daha kısa boyluydu ve sarı saçlarında gri tutamlar göze çarpıyordu ama Sarah'ya çok benziyordu.

Tabii ki Mariah'ya da çok benziyordu...

Mariah sol elini, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbine bastırdı. "O zaman sen benim annemsin! Hayatım boyunca senin, ben daha iki yaşındayken öldüğünü düşündüm!"

Babası söze karışmak istercesine boğazını temizledi. "Ben hep anneni kaybettiğimizi söyledim. Hiçbir zaman onun öldüğünü söylemedim."

Mariah şaşkınlık içinde babasına döndü. "Sakın bana annemi terk ettiğini ve kardeşimle beni bir çift köpek yavrusuymuşuz gibi birbirimizden ayırdığını söyleme!" Bu sözler üzerine, yanında duran Adam, dudaklarına kadar gelen kahkahayı bastırdı.

Annesi yüzünde ciddi bir ifadeyle bir adım yaklaştı. “Kannunen eğer isteseydi iki kızımı da benden uzaklaştırma hakkına sahipti, bu yüzden sadece bir tanesini aldığı için ona minnettardım. Ama seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Benim kayıp çocuğum.”

Mariah’nın bakışları annesinden babasına, babasından da kız kardeşine kayarken Adam’ın eli, genç kadının dirseğini sımsıkı tutuyordu. Mariah daha fazla kendini tutamayarak kahkahalara boğuldu. “Ah baba, ne kadar *alçaksın!* Onca yıl boyunca bana tek kelime etmedin!”

Babası tedirginlikle, “Bu bana daha basit görünmüştü,” dedi.

“Daha basit!” Mariah başını iki yana salladı. “Babanın seni niye evlatlıktan reddettiğini anlamaya başlıyorum.” Kız kardeşine döndü, “Kendimi bildim bileli, her zaman mükemmel bir hanımefendi olan Sarah adında bir kız kardeşim olduğunu hayal ettim. O benim çoğu zaman vicdanımı ve tek arkadaşımıydı. Şimdi anlıyorum ki seni hatırlıyormuşum.”

“Ben de zaten kesinlikle arkadaş olacağımızı umuyordum.” Sarah yanına yaklaşıp elini tuttuğunda, kahverengi gözlerinden özlem okunuyordu. “Ben Mariah adında bir kız kardeşim olduğunu bilerek büyüdüm ve bir gün onunla tekrar karşılaşabilmek için hep dua ettim.”

“Eğer bilseydim, bunun için ben de dua ederdim.” Bu sözler üzerine Mariah ve Sarah birbirlerinin kollarına atıldılar. Mariah bir elini de annesine uzatınca sarılmaları, üçlü kucaklaşmaya dönüştü. Annesini veya kız kardeşini bilinçli olarak hatırlayamasa da, ruhunun derinliklerinde bir yerde onları tanıyordu. İçinde olan ve genç kadının varlığından bile haberdar olmadığı bir boşluğu doldurmuşlardı.

Genç kadın nihayet onlardan ayrılarak gözyaşlarını kurulamak için küçük çantasından mendilini çıkarttı. “Baba, hikâyenin büyük bir kısmını bana hâlâ anlatmadın. Öncelikle, nerelerdeydin? Ve kolun nasıl yaralandı?”

Adam söze karışarak, “Bunları ben de çok merak ediyorum,” dedi.

Mariah’nın annesi Adam’a bakarken kaşları çatılmıştı. “Arkadaşınla tanıştırılmadık.”

Charles gözleri parıldayarak, “Çok üzgünüm hayatım,” dedi. “Size Ashton Dükü’nü takdim edebilir miyim? Ekselansları, karım ve küçük kızım, Bayan Townsend ve Sarah Townsend.”

Mariah merakla, “Ne kadar küçük?” diye sordu.

Annesi, “Yaklaşık beş dakika,” diye cevap verirken Adam’ın üzerinde gezinen bakışları biraz daha onaylar gibiydi. “Konuşmamız gereken çok şey var. Buyrun oturalım, ben de çay getirteyim.”

Mariah otururlarken, yeni kavuştuğu annesinin ve kardeşinin yakınında olmayı tercih etti ama Adam karşısına geçip oturduğunda, ona bakarken gözlerinden minnettarlık okunuyordu. Onun şu an hissettiklerini en iyi anlayabilecek kişi Adam’dı.

Babası, “Mariah, sana ailemle olan bağlarımı yeniden kurmak istediğimi söylemiştim,” dedi. “Özellikle hasta olduğumu duyduğum babamı görmek istiyordum. Fakat bundan da önemlisi, Anna’yı görmek istiyordum.” Yıllardır ayrı kaldığı karısına bakarken, kalbindeki sevgi gözlerinden açıkça okunuyordu. “Annen varlıklı bir ailenin tek varisiydi ve herkes, onunla parası için evlendiğini düşünmüştü. Ama yanılıyorlardı.”

Anna içini çekti. “Charles’ın hovarda bir hazine avcısı olduğunu ve bu yüzden ona güvenmemem gerektiğini söyleyenlere inanacak kadar aptaldım. Bir gün, siz kızlar iki yaşınızdayken, tartışmaya başladık. Kavga bir hiç yüzünden çıktı ama tartışırken birbirimize korkunç şeyler söyledik ve Charles bir daha asla geri dönmeyeceğine yeminler ederek kapıyı çarpıp çıktı.”

Babası çok üzgün bir sesle, “Ve ben de tam bir aptal gibi geri dönmedim,” diye pişmanlığını belirtti. “Senelerce.”

Mariah öne eğilerek, “Peki neden baba?” diye sordu. “Evinizi özlemedin mi?”

“Evden adımımı atar atmaz, ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anlamıştım.” Yüzünü ekşiterek sözlerine devam etti. “Ama her şeyi öylesine berbat etmişim ki. İşe yaramaz serse-
rinin biriydim. Kendi ayaklarımın üzerinde kimseye muhtaç olmadan durana kadar geri dönmemeye karar verdim. Hem babama değersiz bir hiç olmadığımı hem de Anna’ya bir servet avcısı olmadığımı ispat etmek istiyordum.”

Adam yumuşak bir sesle, “Siz de profesyonel bir kumarbaz olmaya karar verdiniz,” dedi.

Charles’ın dudakları büzüldü. “Kumar oynamanın servet edinmek için iyi bir yol olmadığı malum, ama elimden gelen başka bir iş yoktu. Mariah’ya, kendime ve Büyükanne Rose’a sade bir hayat sürdürebilecek kadar başarılı olsam da bu, mülk sahibi olmama yeterli değildi. Bütün diğer hatalarıma rağmen genç bir adamın mirasını onu aldatarak elde etmek istemiyordum.

“Sonra George Burke’le tanıştım. Yetişkin ama içi kötülükle dolu bir adamdı. Mülkünü eninde sonunda kaybedeceği belli olduğu için, kazanan neden ben olmayayım diye düşündüm. Hartley’yi kazandıktan sonra, Anna’yı bulup onun affını dilememin zamanının geldiğine karar verdim.” Bakışları tekrar karısına döndü. “Beni tekrar kabul edeceğini hayal bile edemezdim ama en azından benim ne kadar çaresiz ve üzgün olduğumu onun bilmesini istiyordum. Hayatıma ondan başka hiç kimse girmede.”

Mariah bunun tam olarak gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Ama babasının günübirlik ilişki yaşadığı kadınlardan hiç biriyle duygusal bir bağ geliştirdiğini de görmemişti. Annesinin bu diğer kadınları bilmesine gerek yoktu.

Charles’ın bakışları Sarah’ya kaymıştı. “Aynı zamanda diğer kızımı da görmek istiyordum. Sen bana Tanrı’nın bir lütufuydun Mariah. Sana ne zaman baksam, diğer kızımın nasıl büyüdüğünü merak ediyordum.”

Anna ona elini uzatarak, “Eve çok daha öncesinde dönmeliydin Charles,” dedi.

Charles karısının uzattığı eli tutarak öptü. “Bunu artık biliyorum. Bana ikinci bir şans vermen, hayatımın en büyük mucizesi.”

Sarah Mariah’ya doğru eğilerek muzipçe fısıldadı. “Babam döndüğünden beri böyleler!”

Mariah bir kalıkaha attı. Gerçek Sarah’dan, beyninde yavaşayan ve kendisini yıllardır azarlayan Sarah’ya kıyasla çok daha fazla hoşlanmıştı. Babasının yaralı kolunu taşıyan askiya bakarak, “Peki annem seni affetmeden önce kolunu mu kırdı?” diye sordu.

Babası güldü. “Hayır ama herhalde böyle bir şeyi yapmayı aklından geçirmiştir. Annene gelmek üzere yoldayken Hertfordshire’da arabamız haydutlar tarafından soyuldu. Yüzüğümü kurtarmak için tam bir aptal gibi onlarla mücadele ettim. Çünkü bu yüzüğü bana Anna vermişti. Böylece yüzüğüm çalınmış, üstüne üstlük kolum da kırılmış oldu. Şansım varmış ki kırılan, boynum değildi.”

Hikâyenin devamını Anna getirdi. “Yerel gazetede soygun haberi ve kurbanların isimleri yayınlanmıştı. Bu listede Charles Clarke adını görünce, içimden tuhaf bir ses, onun iyileşmekte olduğu söylenen hana gitmemi söyledi.”

Babası neşeyle gülerek sözü aldı. “Böylece annem, tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi güzel, odama geldi ve bana, soyguncuların elinden kurtulup hayatta kalmama hiç şaşırmadığımı, çünkü benim eninde sonunda asılarak öleceğimi söyledi. Ben de ona tamamen katıldığımı söyledim ve kaldığımız yerden devam ettik.”

Sevgiyle bakiştılar. Bunu gören Mariah, “Kendimi tiyatroda bir komedi seyrederek gibi hissediyorum,” dedi.

Sarah ona anlayışla gülümsedi. “Hakikaten çok garipler. Ama bir o kadar da tatlılar. Bu yaşlarında bile hâlâ birbirlerine tutkunlar.”

Mariah anne ve babasının tekrar bir araya gelmelerinde,

şöminenin önünde el ele tutuşmaktan çok daha fazlasının yaşandığını hissedebiliyordu. Beraber kaçtıklarında ne kadar genç oldukları göz önüne alınırsa, önlerinde çok zamanları ve tutkuyu paylaşmak için de yeterli güçleri vardı. Tabii bunu da ayrıntılı bir şekilde hayalinde canlandırmaya hiç niyeti yoktu!

Babası dikkatini tekrar Mariah'ya yönelterek devam etti. "Sana gecikeceğimi ve senin için harika bir sürprizim olduğunu bildiren bir mektup yazdım Mariah. Ama senden cevap gelmedi. Önceleri Anna ve Sarah'yla öylesine meşguldüm ki, buna dikkat etmedim. Ama zaman geçtikçe gitgide endişelenmeye başlamıştım. Burke'e mektuplarımızı çaldığı için lanet olsun!"

Adam söze karışarak, "Kendisiyle ilgilenildi," dedi. "Sonuç olarak, hayata yeniden başlamak için, kolonilere gitmeye karar verdi."

Charles, "Umarım kendi isteğiyle değildir," dedi.

"Bu kararı alabilmesi için teşvik edildi." Adam'ın yüz ifadesi gayet uysaldı. Ayağa kalktı. "Hepinizin anlatacağı çok şey vardır, onun için ben izninizi rica edeceğim. Ama bu akşam için bir aile yemeği düzenledim ve Mariah da orada olmayı planlamıştı. Siz de aramızda olmak ister misiniz? Birbirini yeni tanıyacak iki aile zaten davetli, bir üçüncüsünün varlığı daha da iyi olacaktır."

"Davetinizi kabul etmekten memnuniyet duyarız." Anna gülümseyerek devam etti. "Sarah'yla beraber hayatımızın çoğunu taşrada geçirdik, Londra'daki çevremizi genişletmemiz iyi olur. Burası erkek kardeşimin evi ve o da Londra'ya daha sık gelmemizi söylüyor."

Mariah ayağa kalkarak, "Haklısın Ash," dedi. "Burada kalıp ailemle biraz daha zaman geçirmeyi çok isterim. Seni kapağa kadar götüreyim."

Antreyc geldiklerinde genç kadın ona, ailesinin önünde cesaret edemeyeceği bir biçimde gülümsedi. "Bu durumu hiç kimse senin kadar anlayamaz."

“İnsanın uzun zamandır kayıp olan ailesine yeniden kavuşması dengesini bozsa da mucizevi bir şey.” Öne doğru eğilip genç kadının dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Mutlu ol Mariah. Senin akrabaların da hiç meymenetsiz değillermiş.”

Genç kadın bu sözlere gülerken, Adam da evden ayrıldı. Genç adamdan ayrılacak olmak, hâlâ canını yakıyordu ama Tanrı’ya şükürler olsun ki, artık yalnız olmayacaktı.

Bölüm 36

Adam'ın aşağı inip yemek davetine katılacak misafirlerini karşılama zamanı neredeyse gelmişti. Wharf elinde koyu yeşil ve çok şık bir ceketle yaklaştığında, giyinmeyi bitirmişti. Genç adamın kaşları çatıldı. "Tabanca koymak için özel cebi olan bir ceket istiyorum."

Wharf'un kaşları merakla havaya kalktı. "Bir aksilik mi olacağını düşünüyorsunuz Ekselansları?"

Adam, "Dün gece yatağında neredeyse öldürülecek olmam, tedbirli olmamı gerektiriyor," diye izah etti. "Hayat son zamanlarda beklenmedik sürprizlerle dolu. Cep tabancalarım hâlâ masamda mı?"

"Evet, orada olmaları gerek efendim." Uşak düşünceli görünüyordu. "Askerler savaş içgüdüsü diye bir duygudan bahsederler. Bir şeylerin ters gideceğini hissederek olağanüstü dikkatli olmak gibi. Belki de şu an hissettiğiniz budur. Size, isteginize uygun bir ceket getireyim."

Adam masasına gitti. Cilalı ceviz kutu tam da olması gereken yerde, yani en alt çekmecedeydi. Kutuyu açarak iki tane birbirinin eşi tabanca çıkarttı. Eline aldığı anda içini tanıdık bir his kapladı. Küçük ama korkunç derecede etkili olan bu silahlar, Britanya Adaları'nın en iyi silah yapımcısı olarak kabul edilen Joseph Manton tarafından özel olarak tasarlanmıştı. Manton'a tabii ki bunlar için küçük bir servet ödenmişti ama tabancalar, ödenen paraya değdi.

Adam, silahlardan birini alıp doldurmadan önce iyice kontrol etti. Bitirdiğinde, Wharf, elinde İspanyol mavisini bir ceketle geri dönmüştü bile.

Ceketin kesimini öbüründen daha boldu ve içinin sol tarafında bir tabancanın emniyetle taşınabileceği şekilde bir cep dikilmişti. Adam sağ elini kullandığı için bu cebe rahatlıkla ulaşıp gerekirse hızlı bir biçimde silahını çıkarabilecekti.

Aynı şekilde sağ tarafa da dikilmiş olan bir cep, ilave kurşunlar ve barut taşımak için yapılmıştı. tabanca taşıdığı anlaşılmadan kimseyle kucaklaşamayacağını düşündü ama zaten, bu yemeğin kucaklaşmalara sahne olacağını hiç sanmıyordu.

Ceketini giyip boyunbağını taktıktan sonra, aynadaki yansımasını inceledi. Yıllardır elde etmek için çaba sarf ettiği ve kimsenin kusur bulamayacağı o mükemmel düğ görüntüsüne bürünmüştü.

Ama çok şey değişmişti. Ölümünden dönmüş, kendini parça parça yeniden keşfetmiş, kayıp ailesine kavuşmuş ve âşık olmuştu. Mariah'nın çok yakında hayatından tamamen gidecek olması kalbinde ağır bir yük oluştursa da, hayatı onu tanımakla hiç olmadığı kadar zengin ve anlamlı bir hal almıştı.

Stillwell ailesiyle Lawfordların nasıl anlaşacağını merak ederek alt kata yöneldi. Hayatında hiç askerlik yapmamış olmasına rağmen, savaş içgüdüsünün tüylerini diken diken ettiğini hissediyordu.

Salonda bir tek Mariah vardı. Genç kadın, serin bir akşam olduğu için yüzü alevlerin titrettiği şömineye dönük olarak oturuyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ve altın rengi elbisesi zarif kıvrımlarla yere dökülüyordu. Bu görüntüsüyle genç kadın gerçek bir prensesi andırıyordu. Tek farkı, genç adamın dokunabileceği kadar yakınında olmasıydı. Genç adam bu dokunma isteğinin baskın çıkmasına izin vermeden konuşmaya başladı. "Bu akşam üzerinde bambaşka bir güzellik var."

Genç kadın başını kaldırdığında gülümsemesinden mutluluk akıyordu. "Adam, benim bir kardeşim var! Bu o kadar harika bir duygu ki, gerçek olduğuna inanamıyorum!"

Mariah'nın mutluluğu onu da mutlu kılıyordu. "Bugün kardeşin de en az senin kadar sevinçliydi."

Mariah, üzerindeki altın rengi elbisenin kumaşını eliyle düzeltti. "Bu elbiseyi bana Sarah ödünç verdi. Çok şaşırtıcı bir ziyaret oldu. Bazı açılardan çok farklıyız ama öte yandan bazı açılardan komik olacak kadar da birbirimizin aynısıyız. Düşünsene, birbirimizin cümlelerini tamamlıyoruz! Onun kıyafetleri yepyeni ve modaya uygun, benimkilerse oradan buradan toplanmış şeyler ama onunkiler bana mükemmel uyuyor ve ikimiz de aynı renkleri seviyoruz. İkimizin aynı tonda giyindiğimizi fark ettin mi?"

Adam başıyla onayladı. Şöminenin üzerine dirseğiyle dayanmış, genç kadına fazla yaklaşmamasının en iyisi olacağını düşünüyordu. "O renk ikinize de çok güzel uyuyor. Bazı hareketleriniz de birbirinin aynı. Onun daha varlıklı bir biçimde yetişmiş olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Yok, etmiyor. Babam ve ben hiç aç kalmadık. Onun bir anneye büyümesine imreniyorum ama o da benim bir babayla büyümem hakkında aynı şeyleri hissediyordur." Mariah bir an düşündü. "Sanırım onun olduğundan daha bağımsızım ve etrafıma daha kolay uyum sağlayabiliyorum. Böyle olmaya mecburdum. Benim yaşadıklarımı bir macera gibi görüyor ve onlara imreniyor. Ama onun kendine güveni ve bu dünyadaki konumu da bende yok çünkü babamla ben hep saygınlığın sınırlarında dolaştık. Sarah'yla ben, hayatlarımın dengelenmiş olduğuna karar verdik."

Akıllılık etmişlerdi. "Evli değil, değil mi? Sizin kadar güzel iki kız kardeşin yirmini beş yaşında hâlâ evli olmaması alışılmış bir şey değil."

"Nişanlıymış ama nişanlısı ölmüş." Mariah bir an için üzgün göründükten sonra konuyu değiştirdi. "Seninle ikimizin varlığından haberimiz olmayan ailelerimizi bulmanız ne kadar ilginç bir tesadüf, değil mi? Hem de aynı zamanda. Ölü sandığımız akrabalar beklemediğimiz bir anda ortaya çı-

kiyorlar. Mutlu olmaktan başka ne hissedeceğimi bilemiyorum. Ama sanki bir tiyatrodaki salınenin ortasındaymışım gibi geliyor.”

“Olaylar bence çok da gelişigüzel değil,” Adam düşünceli bir sesle devam etti. “Her ikimiz de yerimizden yurdumuzdan koparıldık, sen baban tarafından, ben de yetkililer tarafından. Senin babanın, benim de üvey babamın çabalarıyla, zaten varolan ailelerin içine yerleştirildik. Zamanlama biraz tesadüfi çünkü bütün bunlar ikimizin de hemen hemen aynı süre içerisinde başına geldi. Ama olayların gelişmesi kendi içlerinde gayet mantıklı.”

Mariah, erkeğin bu sözlerini aklında tarttıktan sonra, “Ben bu açıdan bakınca, tesadüf olduklarından emin olamıyorum,” dedi. “Daha ziyade, bir olaylar zinciri. Eğer babamın ölmüş olduğunu sanmasaydım, büyükannemin ritüelini yapmıyacaktım ve o gece dışarıda olmayacak, dolayısıyla da sahile inip seni bulamayacaktım. Böylece ikimizin hayatında da benzer tesadüflerin olduğunu hiçbir zaman bilemeyecektik, çünkü tanışmamış olacaktık.”

Adam kuru bir sesle, “Tabii bu durumda benim çoktan ölmüş olacağımdan ve o yüzden de kayıp ailemin varlığından haberdar bile olamayacağımdan da söz etmeye gerek yok,” diyerek devam etti. “Ben bu olayları Hindu felsefesiyle açıklamayı tercih ediyorum. Karşılaşmamız ve birbirimizin hayatının birer parçası olmamız, kaderimizde yazılıydı. Aslında düşününce Hristiyan felsefesi de aynı şeyi öngörüyor.”

“Tanrı, mucizelerini yaratmak için gizemli yollar seçer.” Kilisede söylenen bu ilahiyi mırıldanırken, genç kadının yüzünde beliren gülümseme, özlem ve şefkat doluydu. “Kaderimizde tanışmak varmış. Dostluğumuzun devamlılık içermese de anlamlı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Aralarındaki bağ o kadar yoğundu ki, genç adam elini uzat-sa bu bağa dokunabileceğini hissediyordu. Mariah bakışlarını ondan kaçırdı. “Arabayı bize ödünç vermene gerek kalmadı artık. Yarın, ailemle beraber olabilmek için dayımın evine ge-

çiyorum. Birkaç hafta içinde Hartley'ye hareket edeceğiz ama giderken annemin arabasını kullanacağız. Onlar senelerce dayımın mülkündeki bir evde yaşamışlar. Eminim çok güzeldir ama annem sadece kendine ait bir mülkte yaşamayı dört gözle bekliyor.” Mariah küçük bir kahkaha attı. “Hartley’yi sadece kendiminmiş gibi düşünmeye çok alıştım. Yani annem idareyi ele alınca dilimi tutmayı öğrenmem gerekecek.”

Adam, Mariah yıllardır bağımsız bir şekilde kendi hayatını idare ettiği için annesiyle arasında bazı ufak çatışmaların olabileceğini düşündü. Ama aralarındaki sevgi, anlaşmazlıkları giderebilecek kadar kuvvetliydi.

“Peki ya Julia? Onun dönüş seyahatinde kendisine refakat etmesi için buradan bir bayan hizmetçiyi seve seve yanına veririm.”

Mariah olumsuz anlamda başını salladı. “Julia da yarın buradan ayrılıp bizimle gelecek. Vaktinin çoğunu büyükannesiyle geçirdiği için onu ağırlamak zor olmayacaktır.”

Demek ki Mariah Londra’da olacak ama genç adam artık onu her gün göremeyecekti. Yine de, onun yüzlerce kilometre uzakta olmasından daha iyiydi. İçki dolabına yöneldi. “Görevlerimi ihmal ediyorum. Bir şeri alır mıydın?”

“Lütfen.” Genç kadın Adam’dan kadehi alırken, parmaklarının birbirine değmemesine dikkat etti. “Bu kadar çok misafirle, içki ikram etmekten başını alamayacaksın.”

“Birkaç dakika içinde Holmes benden bu görevi devralır.” Kendine de küçük bir kadeh şeri alırken genç kadınla birkaç dakika başbaşa kalabilmek için aşağı erken indiğini söylemeye lüzum görmedi. “On on beş dakika sonra, uşaklar ellerinde ordövr tepsileriyle gelecekler. Bu Bayan Holmes’un fikriydi. Misafirlerimin çoğu birbirine yabancı, onun için masaya geçmeden önce herkesin ayakta dolaşarak birbirini tanıma fırsatı bulabilmesi iyi bir fikre benziyordu.”

“Akıllıca bir plan.” Mariah kadehini kaldırarak çok küçük bir yudum aldı. “İçki ve yemek herkesi yumuşatacaktır.”

Baş başa konuşmaları, Georgiana Yenge ve Hal odaya gir-

diklerinde sona erdi. Genç adam dikkatini Mariah'dan yeni gelenlere çevirmek zorunda kalarak onları karşılamak üzere yanlarına gitti.

"İyi akşamlar." Adam, Hal'un elini sıktı ve yengesine saygıyla bir reverans yaptı. Yengesi Mariah'nın hâlâ orada olduğunu görmüş ve bundan son derece rahatsız olmuş gibi duruyordu. Adam, "Janey'den haber aldınız mı?" diye sordu. "Onun şimdiye kadar dönmüş olacağını ümit ediyordum."

Yengesi şefkatle gülümsedi. "Hastalığı nüksettiği için biraz gecikmiş. Ama bence gerçekte, görüntüsü tam anlamıyla düzelene kadar seninle karşılaşmak istemiyor. Bu tip nöbetler insanı çok solgun ve zayıf düşürür."

"Nasıl görüldüğünün benim için bir önemi olmadığını biliyor olması lazım." Bunlar ağzından çıkarken sözlerinin doğru olduğunu fark etti. Genç adam Janey'ye gerçekten düşküncüydü. Belki de onu seviyordu. Her halükârda, solgun görünmesinin önemi yoktu. "Umarım yakın zamanda Londra'ya dönmüş olur."

Hal neşeyle söze karıştı. "Eminim dönecektir. Janey heyecanlı olayları kaçırmak istemez, sırf bu yüzden de olsa yakında ortaya çıkar."

Hal'un annesi kaşlarını çatı. "Sağlığını tehlikeye atmamalı. Beraberliğinizin tadını çıkarmak için önünüzde yıllar var, Ashton."

Aynı arabayı paylaştıkları için Masterson ve Kirkland'ın beraberce içeri girmeleri, konuşmayı genel konulara kaydırdı. Onların peşinden Randall ve Julia yan yana odaya girdiler ama tek kelime bile konuşmamalarına bakılırsa, odalarından çıkıp merdivene giderken karşılaşmış olmalıydılar.

Bir sonraki gelenler Townsend ailesiydi. Mariah yerinden kalkarak onları karşılamaya koşarken yüzü, mutlulukla ışıldıyordu. Odadaki bütün erkekler, gözlerini Sarah'ya dikmişti. Masterson, "Aman Tanrım! İki tane mi Mariah var?" diye şaşkınlığını belirtti. Sarah ve annesine reverans yaptı. "İngiltere'nin erkekleri nasıl böylesine şanslı olabilirler?"

Sarah utancından kızarıırken Mariah da kahkahalara boğuldu. “Ne kadar harika, değil mi? Bir ikiz kardeşim olduğumu daha bugün öğrendim. Sizlere ailemi takdim etmeme izin verin, babam ve annem, Bay ve Bayan Townsend, bu da kardeşim Bayan Sarah Townsend.”

Mariah, bir melek görünümüyle ailesini odadakilere tanıştırmaya devam etti. Sıra Adam’ın yengesine gelince kadın, kaşlarını çatarak Charles’a baktı. “Torrington Kontu’yla bir akrabalığınız var mı?”

“Kendisi ağabeyim olur.” Charles bunu söylerken, tam bir aristokrat havasına bürünmüştü. “Senelerdir burada yoktum ve şimdi eve dönmekten çok mutluyum.”

Georgiana, Mariah’ya bakarken kaşlarının çatılması daha da derinleşmişti çünkü genç kadının bir kontun yeğeni ve torunu olduğu ortaya çıkmıştı. Bu, düşes olabilmek için oldukça kabul edilebilir bir konumdu ve Mariah’yı daha da kuvvetli bir tehdit haline getiriyordu. Anlaşılan Adam’ın yengesi, genç adamın şeref anlayışına fazla güvenmiyordu. Halbuki Adam, Janey’ye ihanet etmeyecekti.

Adam bunları düşünürken, yengesinin hep böyle aksi olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Kendisine çok sıcak davranırsa da her zaman adil görünmüştü. En azından kocası ölene dek. Ondan sonra da, tutumu değişmiş ve huysuzluğu artmıştı.

Son gelenler, üç çocuklarıyla beraber Stillwell ailesiydi. Okuldan yeni mezun olan Lucia, bu muhteşem yetişkinler toplantısında olabilmeyi verdiği heyecanla içten içe kayınıyordu.

Adam gülümseyerek onlara yaklaştı ve annesini yanağından öptü. Lakshmi de keyiften ıslıl ıslıldı. Altın işlemeli kan kırmızısı sarisinin içinde egzotik bir güzelliğe sahipti ve çok genç görünüyordu. Yumuşakça, “Benim yakışıklı oğlum,” dedi. “Dünyanın öbür ucundan buralara gelmeme değdin.”

Genç adam Generali, kardeşlerini selamladıktan sonra diğer misafirlerine döndü. “Size, kısa bir süre önce Hindistan’dan

gelmiş olan annemi ve üvey babam General Stillwell'i tanıştırmaktan şeref duyuyorum. Ayrıca kardeşlerim Leydi Kiri Lawford ile Lucia ve Thomas Stillwell."

Kirkland ateşli bir sesle, "Ashton!" dedi. "Bu kadar güzel bayanı bir araya toplamayı nasıl becerdin?" Bakışları Kiri'ye takılırken onu şık bir reveransla selamladı.

"Bunun şerefi, güzel kızlar doğurmuş olan iki güzel anneye ait. Bayanların şerefine kadeh kaldıralım!" Adam kadehini önce Lakshmi'ye, sonra da Anna Townsend'e kaldırdı. Öbürleri de onun sözlerini ve hareketlerini takip ettiler.

Georgiana'nın bakışları alev alev, kısılmış gözleri de Lakshmi'nin üzerindeydi. Adam, kadının kendisinden daha aşağı gördüğü bir insanla sosyal bir davette olmasından ne kadar rahatsız olduğunu fark etmişti. Bu bakışları kendisine bakan başka gözlerde de görmüştü ama yengesinin bu hoşgörüsüzlüğünü saklayabilecek kadar sağduyulu olması gerekti.

Ailesini odada dolaştırarak, tanıştırmayı daha özel bir seviyeye indirmeye çalıştı. Mariah da sessizce, bir ev sahibesi gibi yanlarında duruyor ve insanları bir araya getirmeye çalışıyordu. Adam'la beraber uyum içinde görünüyorlardı.

Kısa zaman içinde odaya mutlu bir sohbet hâkim olmuştu. Gençler kendi aralarında bir grup oluşturmuşlar, Sarah, Kiri ve Lucia, Adam'ın arkadaşlarının coşkulu dikkatlerine maruz kalmışlardı. Daha da şaşırtıcı olan, General Stillwell, Thomas ve babasının aralarında bir konuşmaya dalmış olmaları ve Lakshmi ile Mariah'nın annesinin birbirlerine çok yakınlaşmış görünmeleriydi.

Adam odayı gözleriyle taradığında, hiç kimsenin yalnız kalmadığını gördü. Georgiana yengesi, Julia ve Hal sohbet ederlerken yanlarında sessizce duruyordu ama onun haricinde herkesin iyi vakit geçirdiği belli oluyordu. Burada olmasa da, kadeh kaldırırlarken Janey'yi de buna dahil etmesi gerektiğini düşündü.

Tesadüfen kapıya doğru baktığında içeriye, kendini bir Yunan Tanrıçası gibi taşıyan ve yoldan yeni geldiği belli olan uzun boylu bir kadının girdiğini gördü.

Leydi Agnes Westerfield gelmişti.

“Leydi Agnes!” Koşarak birkaç adımda yanına gitti ve onu kucakladı.

“Ashton!” Kadın da onu kucaklarken, sevinçten gözlerinin içi parlıyordu. Ceketinin altındaki tabancayı hissedince, Leydi Agnes’in kaşları havaya kalktı. Fısıldayarak, “Kendi evinde bile silah mı taşıyorsun evladım?” diye sordu.

Genç adam bu sözleri duyunca sırtımdan edemedi. Şu an odada hem annesi hem büyürken sık sık evini ziyaret ettiği yengesi vardı ama hiçbirisi, onun İngiliz yaşamına ayak uydurmasını sağlayan Leydi Agnes kadar gerçek annesi sayılmazlardı. “Bunu sonra konuşuruz. Şimdilik, hafızamın çoğunun geri geldiğini ve sizi burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylemem yeterli. Her ne kadar hayatım boyunca beni azarladığınız her bir olayı hatırlıyorsam da.”

Leydi Agnes’in bakışları odada dolaştı. “Problemlili öğren-cim kendini topladı ve kriket sporuna merak sardı. Ben de bunu fırsat bilip şehre geleyim dedim. Davetini bozmak istemem ama seni görmek için daha fazla sabredemedim.” Kıkırdadı. “Buraya gelirken, görmek isteyeceğini tahmin ettiğim bir bayanla karşılaştım. Ama o senin misafirlerin olduğunu duyunca kendine çekidüzen vermeye gitti. Benim yaşımda, şaşaalı olmanın fazla bir önemi yok.”

“Siz her zaman şaşaalısınız ve yemeğe de kesinlikle kalı-yorsunuz.” Öğretmenin kolunu sımsıkı tutarak devam etti. “Önce size annem Lakshmi Lawford Stillwell’i tanıştırtarak başlayalım.”

Leydi Agnes, “Adam! Gerçekten mi?” diye keyifle haykırdı.

Beraberce odanın öbür tarafına giderlerken Adam kısaca neler olup bittiğini anlattı. Bu arada diğer Westerfield mezunları da öğretmenlerini selamlamak için sabırsızlanıyorlardı. Lakshmi’nin yanına geldiklerinde, “Anne, sana Leydi Agnes Westerfield’ı takdim ediyorum,” dedi. “Sen çok uzak-lardayken benimle o ilgilendi.”

Annesi kanepeden kalkarak dizlerini büküp Leydi

Agnes'i selamladığında, kırmızı ipek elbisesi etrafında bir havuzun suları gibi yere dökülmüştü. "Size bütün kalbimle minnettarım."

Bu dramatik hareketten etkilenen Leydi Agnes, "Bu kadar mükemmel bir evladı dünyaya getirdiğiniz için asıl ben size minnettarım," diye cevap verdi. "O, benim okulumun ilham kaynağıdır."

Adam yanlarından ayrılarak kadınları konuşmaları için baş başa bıraktı ve Mariah'ın yanına geldi. Genç kadın odanın uzak bir köşesinde ayakta duruyor ve misafirleri izliyordu. Adam'ın geldiğini görünce gülümsedi. "Bu kadar harika insanın bir arada olması ne kadar güzel. Daha sonra Leydi Agnes'le tanışmayı ümit ediyorum."

"Tanışacaksın." Odanın köşesindeki servis kapısı açıldı ve uşaklar, ellerinde gümüş tepsilerle içeri girdiler. Uşaklardan biri kendisini görüp hemen onların yanına geldi ve tepsinin içindeki, her birinin üzerine kürdan saplanmış kat kat hamurdan oluşan küçük böreklerden ikram etti.

Mariah bir tane aldı. Kürdanın ucundaki börekten zarıfçe bir ısırık alıp ince hamurun yağlı kabuklarını dudaklarından yalarken, Adam başını çevirme ihtiyacını duydu. Genç kadın hiçbir çaba sarf etmeden o kadar çekici görünebiliyordu ki, bu hiç de adil değildi.

"Ne kadar leziz. İçinde ağızda eriyen bir peynir var." Genç kadın bir tane daha alarak mutlulukla içini çekti.

Adam da bir tane alıp tadına baktı. Sonra bir tane daha aldı. Ve bir tane daha. Daha fazla yemek istemediklerinde, uşak başka bir gruba yöneldi. Bu sefer başka bir uşak elinde, içinde kızartılmış küçük sosisler olan tepsisiyle yanlarına yaklaştı. Üniforması öbürlerinden daha farklıydı ve bir anlık tereddütten sonra, Adam onun Lawfordların uşağı olduğunu düşündü. Hal ve Georgiana Yenge ile beraber gelip buradaki servise iştirak etmiş olmalıydı.

Mariah uşağın yanlarına gelmesiyle, sanki onda kendisini

rahatsız eden bir şey hissetmiş gibi kaşlarını çatı. Derken giriş kapısının olduğu yerde bir uğultu oluştu ve birkaç kişinin sesi duyuldu. "Janey gelmiş!"

Adam o tarafa döndüğünde, nişanlısının geniş giriş kapısında durmuş, içeridekileri süzmekte olduğunu gördü. Leydi Agnes'in bahsettği öbür bayan o olmalıydı. Her ne kadar sade bir yol elbisesi giymişse de, sarı saçları düzgünce taranmış ve güzel yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Neşeli bir şekilde, "Herkes merhaba!" dedi. "Lincolnshire'dan daha yeni döndüm ve herkesin burada olduğunu öğrendim. Rahatsız etmediğimi umarım, Ash."

Adam odanın öbür tarafından, "Elbette etmedin," diye seslendi. Janey'nin gelmesiyle her şeyin değiştiğini bildiği için, sinirleri gergindi.

Hemen yanı başında Mariah bir çığlık attı. "Adam! Dikkat et!"

Genç kadının sesindeki telaş, başını hızla çevirmesine sebep oldu. Herkesin dikkati Janey'nin üzerindeyken, yaklaşmış olan uşak tepsinin altından bir hançer çıkararak Adam'a saplamak üzere kolunu kaldırıyordu.

Uşağın iri yarı vücudu da, lanetler okuyan homurdanması da tanıdıktı. "Bu sefer elimden kurtulamayacaksın, seni put-perest günahkâr!"

Adam geriye doğru çekilerek cebindeki tabancayı kavradı. Bıçak, saldırganın hamlesiyle sağ kolunu kesmişti. İçgüdülleri doğru çıkmıştı ve şimdi o an gelmiş olduğu için, sinirleri çelik gibiydi. Tabancayı çekerek adama nişan aldı. "At o bıçağı Shipley!"

Adam'ın elindeki silahı gören Shipley'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Lanet olsun!" Saldırgan, Mariah'yı yakalayıp elindeki tepsiyi fırlattığında sosis dilimleri etrafa saçıldı. Bir kolunu genç kadının beline dolayarak sert bir şekilde çekti ve kendine siper yaptı. Elindeki bıçağı da Mariah'nın boğazına dayadı. "Ateş edersen küçük fahişeni öldürürsün!"

Öbür misafirler ne olup bittiğini fark ettiklerinde odanın içinde şaşkınlıkla dolu sesler yankılandı. Hal bağırdı. “Shipley, sen ne yaptığını sanıyorsun!”

Randall lanetler savurarak saldırgana yaklaştı. Shipley bıçağın ucunu Mariah’ın boğazına sertçe bastırarak, “Olduğun yerde kal!” dedi. Genç kadının kanı, boğazından ince bir çizgi halinde altın rengi elbisesine doğru akmaya başlamıştı. “Yoksa kaltağın boğazını keserim!”

Caninin gözleri öfkeyle parlıyordu ve bakışları delirmiş gibiydi. Akli başında hiç kimse bu kadar tanıgın önünde bir cinayete teşebbüs etmeye kalkışmaz ve Adam’ı böylesine amansızca takip etmezdi. Adam’ın sinirleri bir yay gibi gerilmişti. Silahını yavaşça indirdi. “Kadını bırak, söz veriyorum bu evden serbestçe gitmene izin vereceğim.” Bunları söylerken bu çılgın adamı ikna edebileceğini umuyordu. “O sana hiçbir kötülük yapmadı.”

“Pis bir Hintli dükle yatması yeter!” Shipley homurdanarak devam etti. “Edepli hiçbir İngiliz kadını, böyle bir şey yapmaz!”

Sarah bir adım öne çıktı. Yüzü bembeyaz olmakla beraber sesi titremiyordu. “Gördüğünün o olduğundan emin misin? Yoksa ben miydim? Bırak onu gitsin!”

Shipley Sarah’yı görünce şaşkınlıkla irkilip bir ona, bir tutsağına baktı. Servis kapısına doğru geri geri giderken, Mariah’yı da beraberinde sürüklüyordu. “Bu yanlış sürtük de olsa, eğer beni takip ederseniz onu öldürürüm!”

Adam, Shipley’nin odadan çıkar çıkmaz Mariah’yı öldüreceğini kesinlikle anlamıştı. İçi nefret ve hüsrarla dolu olan saldırgan, kana susamıştı.

Genç adam, Shipley’nin bakışlarının bir anlığına odanın öbür tarafına kaymasını bekledi. Sonra tabancasını kaldırarak nişan aldı. Mariah’nın başının Shipley’nin ancak çenesine geliyor olmasına şükreliyordu.

İçinden, inandığı bütün tanrılara sessizce dua ederek tetiği yavaşça çekti ve ateş etti.

Bölüm 37

Shipley onu geriye doğru sürüklerken, Mariah'nın kalbi çılgın gibi atıyordu. Odadaki öfkeli erkeklerin muhtemel bir saldırısına karşı hazırlıklı olmak için etrafına bakınırken, genç kadının boynuna dayamış olduğu bıçak titreşiyordu. Genç kadını kimse araya giremeden öldürebilecek olması, saldırganın oradakiler tarafından parçalanmaması için tek sebebi.

Mariah içindeki korkunun onu ele geçirmesine engel olmaya çalışarak titrek bir nefes aldı. Shipley'nin yeterince uzaklaştığı an onu öldüreceğinin bir tek kendisi mi farkındaydı? Tam dört kere Adam'ı öldürmeye çalışmış ve her seferinde başarısız olmuştu. Kan dökme arzusu artık inkâr edilemezdi.

Adam fark etmişti. Genç kadın, erkeğin bakışlarındaki katılıktan bunu anlamıştı. Harekete geçecekti ve Mariah'nın, hayatta kalma şansını artırabilmek için sadece birkaç saniyesi olacaktı.

Shipley'nin başı odanın diğer tarafına çevrildiğinde, Adam silahını kaldırarak nişan aldı. Genç kadın onun, arkadaşlarının iddia ettiği kadar keskin bir nişancı olduğunu umarak Shipley'nin bileğini yakaladı ve bıçağı boğazından ileri itti. Aksi halde, Adam'ın kurşunu hedefini bulsa bile, kendisini yakalamış olan saldırganın eli kasılabilir ve bıçak boğazını kesebilirdi.

Tabancanın sesi kulaklarında patlarken, kurşun Shipley'nin kafatasını deldi. Cani Mariah'nın üstüne yıkılarak onu da ağır vücudunun altında yere düşürdü. Genç kadın düşerken bıçağın boğazını kestiğini hissetti. Halının üstünde şoke olmuş bir vaziyette ve nefes alamayarak yatarken, henüz hissedemediği ölümcül bir yara almış olma ihtimalini düşünerek korkuyordu.

"Mariah!" Adam, Shipley'nin vücudunu kenara çekip genç kadını bilinçsizce bir kucaklamayla ezercesine kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

Mariah, Shipley'nin ağırlığından kurtulunca, derin bir nefes aldı. "Sanırım... iyiyim."

Boynuna dokunup eline baktığında, parmak uçlarının kana bulandığını gördü. Her yer kıpkırmızıydı. Bakışlarını Shipley'nin dağılmış başından çekerek derin bir nefes daha aldı. "Beni bu kadar sıkı tutmazsan, belki nefes almam kolaylaşır."

Genç adam titrek bir biçimde gülerek Mariah'nın isteğini yerine getirdi. Ama hâlâ onu kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Genç kadın titreyerek gözlerini kapattığında, Adam'ın sıcak kucaklamasına müteşekkirdi. Onun paramparça olup dağılmasını engelleyen tek şey, Adam'ın varlığıydı.

Georgiana Lawford dehşet dolu bir sesle, "Tanrı'ya şükür!" dedi. "Saldırgan öldü mü?"

Kirkland asık bir yüzle, "Evet," diye cevap verdi. "Bu ölümlü çoktan haketmişti ama şimdi onu kimin tuttuğunu öğrenemeyeceğiz."

Julia elinde bir erkeğin beyaz mendiliyle Mariah'nın yanına diz çöktü. "Yarana bir bakmama izin ver." Nazıkçe yaranın üzerindeki kanı sildi ve kısa bir süre sonra, "Kesik derin değil," dedi. "Epey kanıyor ama ciddi bir şey yok."

Mendili uzun ve dar bir tampon gibi katlayarak Mariah'nın boynuna sardı. "Ashton, senin kolundaki yara ne durumda?"

Adam şaşırmıştı. "Yaralandığımı fark etmemişim. Ama ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Mariah başını çevirip baktığında erkeğin ceketinin kolunun kandan kopkoyu olduğunu gördü. Lütfen Tanrım, önemli bir şey olmasın. Zaten bir sürü şeye göğüs germek zorunda kaldı.

Bir kadın elini tuttuğu anda, onun ikiz kardeşi olduğunu içgüdüsel olarak hissetmişti. Sarah, "Seni daha yeni bulmuşken kaybedeceğim diye o kadar korktum ki Mariah!" dedi.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Mariah kız kardeşine gülümsedi. "Saldırganın dikkatini dağıtmaya çalışman çok cesurca bir hareketti. Ben de sana teşekkür etmek için güzelim elbiseni mahvettim." Daha fazla konuşmaya ihtiyaç duymaksızın, birbirlerinin ellerini sıktılar.

Mariah tanımadığı bir kadın sesinin kendisine hitap ettiğini duydu. "Mariah Clarke siz misiniz? Sizin çok daha yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm."

Mariah bakışlarını kaldırdığında, etrafında toplanmış insanların arasında Janey Lawford'u gördü. Genç kadın parıldayan sarı saçlarıyla ve hayat dolu yeşil gözleriyle çok güzeldi. Janey artık burada olduğuna göre, acaba Adam nişanlanmalarını hatırlayabilecek miydi? Diğer kadınlar hayatının başka bölümlerini hatırlamasını tetiklemişlerdi.

Mariah yavaşça doğrularak oturdu. Adam'ın müstakbel eşi gelmiş olduğuna göre, Mariah'nın onun kucaklamasından sonsuza dek sıyrılma zamanı gelmişti.

Adam Mariah'nın kararlı olduğunu görünce, onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Size yazdığım da, olgun ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum," diyerek Janey'ye bir açıklamada bulundu.

"Şu an pek ilgisiz görünmüyorsunuz," Kızın bakışları, Mariah'yla Adam'ın arasında gidip geldi.

Mariah bu bakışları görmezden gelerek, "Ateş ve nöbetleri atlatıp kendinizi toparlamış görünüyorsunuz." dedi.

Janey şaşkınlıkla, "Ateş ve nöbet mi?" diye sordu. "Ben hiç hastalanmadım ki."

Adam, Mariah'nın ölüme bu kadar yaklaşmış olmasından

iliklerine kadar sarsılmış olduğu için, genç kadını hâlâ bir koluyla sarıyordu. Onu neredeyse kaybedecek olmanın verdiği dehşet, yetiştirilirken kendisine öğretilen sosyal kuralları hiçe saymasını sağlamıştı. Gitmesine izin veremezdi. Hele şu an asla.

Kuzininin gözlerine bakarak ciddiyetle, “Döndüğüne memnun oldum Janey,” dedi. “Seninle nişanımız hakkında konuşmamız gerekenler var.”

“Hal senin aklının karıştığını söylemişti Adam, söylediklerin de bunu açıkça ispatlıyor.” Janey’nin kaşları çatıldı. “Neden nişanlı olduğumuzu düşünüyorsun?”

“Aklım hakikaten karmakarışık, annen de bana nişanımızdan ve bunu ikimiz de Londra’ya dönene kadar gizli tutma planımızdan bahsetti.” Janey’nin yüzünü hatırlayınca irkildi. “Hafızam pek berrak değil ama ikimizin kucaklaştığını hatırlıyorum. Sen çok mutlu görünüyordun. Bu sana evlenme teklif ettiğim an değil miydi?”

Janey alaycı bir gülümsemeyle, “O olayı hatırlıyorum,” dedi. “Ama bana evlenme teklif etmemiştin.”

Adam yeni hatıraların yerlerine oturmalarıyla kaskatı keşildi. Fısıldar gibi, “Haklısın etmemiştim,” dedi. “Sana uygun olmayan bir adam için çıldırıyordun ve Georgiana Yengem de buna tamamen karşıydı. Ama senin velin olduğum için o onaylamasa da senin o adamla görüşmene müsaade edebilirdim. O gün de sana altı ay sonra hislerin hâlâ değişmemişse evliliğinizi onaylamayı düşüneceğime söz vermiştim.”

Janey başıyla onayladı. “Evet, o kadar heyecanlanmıştım ki, seni öptüm. Benim duygularıma önem vermen, benim için çok şey ifade ediyordu. Rupert’ın gerçekten istediğim kişi olduğuna karar verirsem bizi onaylayacağını söylediğin için annem deliye dönmüştü. Ama sonuçta annem haklı çıktı – bu korkunç bir hata olacaktı. Rupert’tan birkaç hafta ayrı kalınca bunu çok iyi anladım.”

“Ama bu annenin neden nişanlı olduğumuzu iddia ettiğini açıklamıyor.” Adam, odanın öbür ucundaki yengesine

doğru bakarken, düşüncelerinin aldığı yön, hiç hoşuna gitmiyordu. “Benim Janey’yle evlenmemi her zaman ümit ettiğini biliyorum Georgiana Yenge. Hafıza kaybımı kullanarak beni evlenmeye ikna edeceğini mi düşündün?”

Janey, “Beni de ikna etmen gerekecekti!” diye bağırdı. “Adam’a hayranım anne ama bu benim için Hal’le evlenmekten farksız olurdu!”

Annesi kendini savunurcasına, “Öbür aptal oğlandan kurtulduktan sonra, fikrini değiştireceğini düşünmüştüm.” dedi. “Sen ve Ashton daima çok iyi anlaştınız. Bu mükemmel bir beraberlik olurdu.” Mariah’ya zehir dolu bir bakış fırlattı. “Sen Londra’ya dönmeden önce, bazı hazine avcılarının Ashton’a pençelerini geçirmesini engellemeye çalıştım.”

Janey başını iki yana salladı. “Ben isteseydim bile, ki istemiyorum, Adam bana hiçbir zaman küçük bir kız kardeşten başka gözle bakmamıştır.”

Hal, Adam’ın o güne kadar hiç duymadığı keskin bir sesle söze karıştı. “Anlaşılan annemizin daha derin planları varmış.” Bakışları Georgiana’ya kilitlenmişti. “Shipley’ye iş veren sendin anne. Diğer hizmetkârlar zalimliği yüzünden ondan nefret ediyorlardı ve görevinin ne olduğu da hiçbir zaman net değildi.”

Kadın ters bir şekilde, “Shipley’nin ailesini İrlanda’dan tanıyordum,” dedi. “Üstelik orduda hizmet görmüş olması, benim ona iş vermem için yeterli bir sebepti.”

“Onu Adam’ı öldürmesi için mi tuttun?” Hal’un sesi havada bir kırbaç gibi şakladı.

Annesi kaşlarını kaldırdı. “Gülünç olma Hal! O sadece bir uşaktı. Başka hiçbir şey değil. Onun delirip Ashton’ı öldürmeye kalkışacağını nereden bilebilirdim?”

“Bir önceki saldırısında, Shipley benim gibi pis bir dinsizi öldürmenin onun için hem iş hem de zevk olacağını söylemişti.” Adam’ın sesi duygusuzdu. “Sanırım asil olmayan kanımdan nefret ediyordu ama aynı zamanda beni öldürmek için para da almıştı.”

Hal annesine yaklaştığında, yüzü ümitsizlikle kararmıştı. “Anne, bunu nasıl yapabildin? Adam senin oğlun gibiydi!”

“O benim oğlum falan değildi! Tatillerde bile yanımıza gelmesi için ısrar eden babandı!” Georgiana öfkeyle patlamıştı. “Her şeyi senin için yaptım Hal! Dük *sen* olmalıydın, bir kuzenin dünyanın öbür ucunda peydahladığı bir melez değil!”

Kadının zehirli bakışları Adam’a çevrildi. “Kocam Ashton Dükü olmalıydı ve ben de bir düşes! Oğlum da onu takip etmeliydi! Bunun yerine, seni kendi evime kabul etmeye zorlandım. Kocama küçük erkek çocuklarının ne kadar kolayca ölebileceklerini anlatınaya çalıştım ama bu fikir onu sadece çok sarstı.” Derin bir nefes alırken, yüzü öfkeyle sarsılmıştı. “Eğer Janey’yle evlenseydin, hiç olmazsa kızım Ashton Düşesi olacaktı ve torunum da dük! Ama İngiltere’de ondan daha güzel bir tek kız olmamasına rağmen, buna bile yanaşmıyordun!”

“Peki Shipley’yi nereden buldun?” Adam, kadın öfkeyle içini dökerken, kafasındaki bütün soru işaretlerini ortadan kaldırmak istiyordu.

“Ailesi, İrlanda’da benim ailem için çalışıyordu.” Bunları söylerken kadının yüzü asılmıştı. “Londra’da yanıma gelip benden iş istediğinde, onun senden kurtulmak için ideal bir araç olduğunu anladım. Hem dinsiz yabancılardan nefret ediyordu, hem de adamı öldürmede ustaydı. Ona ne yapılması gerektiğini söylediğimde, çok keyiflenmişti. Bir kaza süsü vermeye çalışacağını söyledi ama bu işe yaramayınca, doğrudan denemeye karar verdi.”

Sözleri, odadaki sessizliğin içine bir kaya gibi düşüyordu. General Stillwell kolunu karısının omzuna sıkıca sarılmıştı ve Janey de elini ağzına bastırmış, neredeyse ağlayacak gibiydi.

“Yani sen, Adam’ı öldürerek, bana ve Janey’ye istemediğimiz bir şey vermeye çalıştın.” Hal acı bir sesle devam etti. “He-pimizi rezil ettin. Damarlarımda senin kanını taşıdığım için kendimden utanıyorum.” Adam’a döndüğünde, paramparça olduğu gözlerinden okunuyordu. “Ondan şikâyetçi olursan, asılacaktır. Bu odadaki herkes, itirafına şahit oldu.”

Adam yaşadığı şokun tesiriyle, hâlâ uyuşmuş gibiydi. Yengesinin yüzünü inceledi. Hal'un, cinayet teşebbüslerinin arkasında olabileceğine ihtimal vermekte zorluk çekmişti. Sorumlu olanın yengesi olduğunu öğrenmesi, aklın alamayacağı bir şeydi. Her ne kadar ona hep uzak olduğunu hissetmiş olsa da, Adam'ın ölmesini isteyecek kadar kendinden nefret ettiğini hiç anlayamamıştı.

Janey, "Adam," diye fısıldadığında, gözleri ona yalvarırcasına bakıyordu.

Adamı böyle bir mahkemenin Hal ve Janey'yi ne kadar mahvedeceğini düşünerek kararını verdi. "Senin yüzünden, İskoçya'da masum insanlar öldü." Bunları söylerken, bakışları yengesine sabitlenmişti. "Shipleý neredeyse Mariah'yı öldürüyordu. Akan bütün kanlar senin yüzünden. Asılmayı hak ediyorsun, ama... yeterince insan öldü."

İnsan kendini öldürmek isteyen bir akrabasına ne yapabilirdi ki? Her ne kadar bu fikir Adam'a çekici gelse de, Burke'e yaptığı gibi, bir gemiye bindirip dünyanın öbür ucuna gönderemezdi.

Aklına bir çözüm geldi. "Kuzenlerimin senin idamına şahit olmalarını istemiyorum. Ama hayatımın sonuna kadar da arkamı kollayamam. İşlediğin suçların kanıtlarını bir avukata teslim edeceğim. Ailenin İrlanda'daki çiftliğine gidecek ve bir daha asla İngiltere'ye ayak basmayacaksın. Eğer senden önce ölürsem bu kanıtlar, yargılanman ve asılman için mahkemeye sunulacaktır."

Hal'un nefes alıp vermesi düzensizdi. "Bu, onun hak ettiğinden çok daha cömertçe." Annesine dönerek, "Şimdi seni eve götürüyorum," dedi. "Yarın da İrlanda'ya gidiyoruz."

Annesi yalvarırcasına oğluna bakarak, "Her şeyi senin için yaptım," dedi. Öfkesi dinmiş, yaşlı ve çökmüş görünüyordu. "Ashton Dükü olmak senin hakkındı."

"Beni hakikaten tanımış ve benimle ilgilenmiş olsaydın, atlarıma sahip olmayı katil bir anneye tercih edeceğimi de bilirdin." Hal, yüzünde sert bir ifadeyle kolunu annesine uzattı. "Hanımefendi, gitme zamanı geldi."

Janey, Adam'ın yanına geldiğinde, gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu. "Ona hak ettiği cezayı verdirmediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yaptığı şey affedilemez, biliyorum. Ama o... sonuçta benim annem." Annesiyle ağabeyini takip ederek salondan çıkarken, başını vakur bir şekilde dik tutmaya çalışıyordu.

Lawfordlar ayrıldıktan sonra oluşan sessizliği Leydi Agnes bozdu. "Bu kadar dramdan sonra, yemeğe oturmaya ne dersiniz?" Alayla gülümsedi. "Çocuk yetiştirmek bana, yemek yemenin insanın ruh halinde mucizeler yarattığını öğretti ve Adam, senin aşçın da Londra'nın en iyilerinden biri."

Oda dolusu misafirleri olduğunu hatırlayan Adam, kendini toparladı. "Mükemmel bir yemeği ziyan edersek yazık olur. Kaldı ki bu akşam, kutlayacak çok şeyimiz var – tekrar bütünleşen aileler." Başıyla önce kendi ailesini, sonra da Mariah'nınkileri selamladı. "Üstelik, artık biri tarafından öldürüleceğim diye endişelenmeme de gerek kalmadığı gerçeği de var. Bu sinirlerimi yeterince yıpratıyordu."

Kanepede oturmakta olan Mariah, "Beni bağışlarsanız ben gecenin geri kalanında dinlenmek istiyorum," dedi. "Şu an size eşlik edebileceğimi sanmıyorum."

Julia, "Ben de seninle gelip boynunu daha dikkatlice sarsam iyi olur," dedi. Adam'a dönerek kaşlarını çattı. "Wharf'a kolunla ilgilenmesini söyle."

Adam'ın bakışları Mariah ve Julia odadan çıkarlarken genç kadını takip etti. Ümitsizce onların peşinden gitmek ve Mariah'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ona olan aşkını dile getirmeye ihtiyacı vardı.

Ama peşlerinden gidekinden Holmes yanına geldi. "Yargıcı bu... talihsiz olaydan haberdar etmemiz gerek, çünkü bir soruşturma gerekecektir. Yemek yakında hazır olacak ama misafirlerinizi her şey hazır olana kadar küçük salona almanızın daha iyi olacağını tahmin ediyorum."

Adam bu fikre katıldığını belirtti. Shipley'nin üzerine bir battaniye örtülmüştü ama bir cesedin varlığı, keyiflerini ka-

çırmaya oldukça yeterli bir sebepti. Herkesin dikkatini çekebilmek için sesini yükseltti. "Yemek hazır olana kadar küçük salona geçelim." Odadaki her misafire teker teker baktı. "Yarış olaydan haberdar edilecek ve sanırım kendisi hepinizle konuşmak isteyecektir. Hiç kimsenin yalan söylemesini istemiyorum. Ama... belki de yengemin bu cinayet teşebbüsündeki rolünden bahsetmek gerekmeyecektir."

Misafirleri, anlayışla başlarını salladılar. Bazı şeylerin aile içinde kalması daha doğrudu.

Adam davetlilerini salondan çıkarırken, gerçekten kutlayacak bir sürü şeyi olduğunu fark etti. Ailesi, ölümcül tehtidin ortadan kalkması – ve Mariah.

Bölüm 38

Odalarına çıktıklarında Julia, Mariah'nın boynuna sarılı olan mendili çıkartarak ıslak bir bezle kurumuş olan kanı sildi. Yarayı inceledikten sonra, "Kanama durmuş," dedi. "Üstüne biraz merhem sürüp hafifçe saracağım."

Julia genç kadının berbat olmuş altın rengi elbisesini çıkarmasına yardım ederken Mariah ince bir mizahla, "Tam bir Parisli gibi görünmek için iyi bir fırsat," dedi. "Dediklerine göre terör döneminde, modayı takip eden uçarı Fransız kadınları giyotinle alay etmek için boyunlarına kırmızı bir ip bağlarlarmış."

Julia ürperdi. "Ben o kadar uçarılığa henüz hazır değilim. Önümüzdeki birkaç gün için eşarp bağlasan daha iyi olur."

Mariah da kendini o an hiç uçarı hissetmediğinden, başıyla kabul ettiğini gösterdi. Julia boynuna yeni bir sargı koyduktan sonra, en eski ve en rahat geceliğini giymek, genç kadını oldukça ferahlatmıştı.

Julia tekrar aşağı inmeden önce kararsızlıkla, "Adam'ın nişanlı olmadığı gerçeği her şeyi değiştiriyor," dedi.

Belki. Belki de değil. "Bu andan ötesini düşünebilecek halde değilim." Mariah'nın sesi çok yorgun çıkıyordu. "Yoksa isteri nöbetine yakalanabilirim." Yarın, duygusal ve fiziksel açıdan bu kadar tükenmemiş olduğunda, Adam'la bir geleceği olup olmadığını düşünebilirdi. "O odadaki herkes Shipley'nin beni Adam'la aynı yatakta yakaladığını duydu. Eğer benimle evlenirse karikatürleri şimdiden görür gibiyim: Sürtük Düşes."

Julia irkildi. “Salondakilerin çoğu ya senin ya da onun akrabalarınız. Dolayısıyla dillerini tutacaklardır. Tutmazlarsa da – eh, çiftlerin evlilik sözünü beklemeden birlikte olmaları duyulmamış bir şey değil.”

“Sorun bekleyip beklememek değil, Londra’daki herkesin bunu öğrenmesi.” Genç kadın bu düşünceyle ürperdi. “Annemle, babamla veya kız kardeşimle şu an yüz yüze gelmeyi bile istemiyorum.” Veya bir dükün, itibarı zedelenmiş bir kadınla evlenmek isteyip istemeyeceğini öğrenmeyi.

“Seninle kalmamı ister misin?”

“Teşekkür ederim.” Mariah çoraplarını çıkartmak için öne eğildi. “Şimdilik yalnız kalmak ve uyumak istiyorum. Sen de muhtemelen acıkmışsındır. Geri dön ve eğlenmene bak lütfen.”

Julia onun yüzünü inceledi. “Nasıl istersen. Birine ihtiyacın olursa beni çağırmaktan çekinme.”

Mariah nihayet yalnız kaldığında, bir koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı. Artık soğukkanlı ve kendine hâkim gibi görünmeye çalışmasına gerek kalmadığı için memnundu. O çılgının kendisini kavrayışını ve bıçağını boynuna dayayışını hiçbir zaman unutmayacaktı. O an için öleceğinden son derece emindi ve bunun yarattığı korku ile şokun etkisi hâlâ bütün vücudunu titretiyordu.

Yarın yine kuvvetli görünmeyi becerebilirdi. Bitkin bir halde koltuktan kalkarak yatağa girdi ve örtüleri başının üstüne kadar çekti.

Bu gecelik artık dünya umurunda değildi.

Akşam yemeği, keyfin ve tuhaflığın bir karışımıydı. Herkes neşeli görünmek için çaba sarf ediyordu ve ikinci tabağa geçtiklerinde, bu çaba amacına ulaşmıştı. Adam, Mariah’ının yanında olmak istiyordu ama genç kadının dinlenmeye ihtiyacı vardı, kendisinin de biraz daha normale dönmesi gerekiyordu.

Yargıcın yemek sona ererken gelmesi, herkesi rahatlatmıştı.

Yargıç, son derece titiz ama bir o kadar da mantıklı bir adamdı. Bu kadar saygıdeğer tanık da hemfikir olduğuna göre, denmesini kaybetmiş bir hizmetkârın önce asil Ashton Dükü'nü öldürmek için saldırması, sonra da genç bir hanımefendiyi tehdit ederken kendisinin öldürülmesi şüphesiz aynen anlatıldığı gibi olmalıydı.

Aileler ve arkadaşlar, küçük salonda sorgulandıktan sonra gittiler. Adam, Mariah'nın babasından kaçabilmek için yargıçtan önce Townsendlarla konuşmasını rica etti. Charles, Adam'la ilgili en kötü şüphelerinin onaylandığını öğrendikten sonra hiç de mutlu görünmüyordu.

Lakslını ve ailesi giderlerken, annesi onun yanağını okşadı. "Bundan böyle hayatına kastedildiğini görmeyeceğim. Senin annen olarak, bunu yasaklıyorum!"

Adam annesini öperken, yüzünde yorgun bir gülümseme belirmişti. "Umalım da bütün kainat bunu duysun."

Sorgulamada Adam en sona kalmıştı. Yargıç ona bu nahos meselenin sessizce bitirilebileceğini temin ederek işinin bittiğini söyledi ve konaktan ayrıldı. Genç adam çalışma odasına girdiğinde Randall'ın hâlâ uyumadığını ve elinde bir konyak bardağıyla kendisini beklediğini gördü.

"Cehennemim dibinde verdiğin bu yemek davetini başarıyla atlattığın için tebrikler." Randall ona da bir kadeh konyak uzattı. "Eğer içkiyi hak eden bir insan varsa, o da sensin."

"Teşekkürler." Adam kendini yorgunluktan neredeyse dağılacakmış gibi hissederek bir sandalyeye çöktü. "Körkütük sarhoş olmak gibi bir huyum yok ama bu akşam denersem hiç şaşırma."

"Hiç tavsiye etmem. Ertesi sabah ödediğin bedel çok yüksek." Randall konyağından bir yudum aldı. "Hafızanın geri kalanı da tamamlandı mı?"

"Sanırım. Patlamayla ilgili bir şey hatırlamıyorum. Yanılırmı yorsam o kısım bir daha geri gelmemek üzere silindi. Bunun dışındaki boşlukları doldurabiliyorum."

"Nişancılığının eskisi gibi olmasına çok memnun oldum."

“Ben de.” Adam konyağından büyük bir yudum aldı. Elleri titriyordu. “Mariah’yı ne kadar kolaylıkla öldürmüş olabileceğimi düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Ama öldürmedin. Bu hesaplanmış bir riskti. Sen buna kalkışmasaydın, muhtemelen Shipley’nin elinde can vercekti. Herifin öldürmeye can attığı belliydi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Adam konyağından bir yudum daha alırken, tabancasından çıkan kurşunun Shipley’nin beynini nasıl dağıttığını hatırlamamaya çalışıyordu.

Randall yumuşak bir sesle, “Bu geceden önce hiç kimseyi öldürmediğin belli oluyor,” dedi.

“Keşke bu rekorumu sürdürebilseydim.” Adam’ın parmakları elindeki bardağı sımsıkı kavradı. “Tereddüt etmeden aynı şeyi bir daha yapardım. Ama ben bir korkağım. Onu vurmamış olmayı tercih ederdim.”

“Bu seni bir korkak yapmıyor. Senin bir ruhun olduğunu gösteriyor.”

Adam’ın gerginliği azalmaya başlamıştı. “Bir ruha sahip olmak acı verici bir şey. Ama sanırım yokluğundan daha iyidir.”

Randall arkadaşının yüzüne dikkatle baktı. Adam’ın kendini yeterince topladığına karar vererek, konyağını bitirdi ve ayağa kalktı. “Biraz dinlen Ash. Yarın dünya gözüne daha iyi bir yer olarak görünecektir.”

Adam yavaşça, “Yanımda olduğun için teşekkürler,” dedi.

Randall nadir gülümsemelerinden biriyle, “Tıpkı senin de benim her zaman yanımda olman gibi mi?” dedi. “İyiliklerini geri ödeme şansı elde ettiğim için memnunum.” Odadan çıkarken Adam’ın omzuna dokundu. “Aşağılık heriflerin kazanmasına izin verme Ash.”

Kapı Randall’ın arkasından kapandıktan sonra, Adam gözlerini yumarak içinin hâlâ sakın ve huzurlu merkezine ulaşmaya çalıştı. Gerçek meditasyon, şu an yapabileceği bir şey değildi. Ama ruh hali sakinleşirken nihayet, bu olaylı gecenin kendisine bahşettiği lütfun farkına vardı: artık Mariah’yla evlenebilirdi. Aralarında hiçbir engel kalmamıştı.

Tabii, Mariah'nın kendisi hariç. Sadece yanında durması bile öldürülmesine sebep olabilecek bir adamla evlenmeyi kabul etmeden önce ikinci kez düşünmek isteyebilirdi.

Artık genç adamın bütün şüpheleri yok olmuştu. Bardağındaki içkiyi bitirerek çalışma odasından çıktı ve üst kata yöneldi. İnsanı darmadağın eden bir gün bitmiş ve gece yarısı olmuştu, genç adam da nefes almaya nasıl ihtiyacı varsa, Mariah'ya da öyle ihtiyaç duyuyordu. Çok kısa bir zaman içinde bir sürü şey atlatmışlardı. Aralarında yalan, bağışlama ve tutku oluşmuştu. Ah, evet. Tutku kesinlikle oluşmuştu.

Sessizce genç kadının odasına girdi. İçeride, yakılmış bir lamba yoktu ama açık perdeden süzülen ay ışığı, yatağın ortasındaki küçük kabartıyı göstermeye yetiyordu. Genç kadın dünyayı reddedercesine tamamiyle örtülerin altına gizlenmişti.

Ayakkabılarını ve ceketini çıkartarak yatağa uzandı. Genç kadını uyandırmamaya çalışarak bir kolunu onun beline doladı. Şimdilik yakınında olmak ona yetiyordu.

Gösterdiği bütün özene rağmen, genç kadın içini çekerek örtüyü yüzünden sıyırdı. Yastığa dökülen saçlarının ay ışığındaki solgun rengi ve narin yüz hatları, ona gerçekten çok bir peri görüntüsü veriyordu. Adam'ı görünce yorgun bir şekilde gülümsedi. "Gün bitti mi? Ben gerçekten ama gerçekten bugünün bitmesini istiyorum."

"Gece yarısını geçti, yani resmen ertesi gün oldu. Uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim ama senin yanında uyumak istedim." Saçlarını şefkatle geriye iterken, onların eline pırıldayan ay parçaları gibi değdiğini düşündü. "Benimle evlenir misin Mariah? Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

Mariah'nın suratının asıldığını gören genç adamın kalbi duracakmış gibi oldu. "Janey'le nişanlı olmaman gerçeği, benimle evlenme mecburiyetin olduğu anlamına gelmez." Sesi daha kırılğanlaştı. "Benim iffetsiz bir kadın olduğum açıklandı. Bu duyulursa, çok büyük bir skandal olur."

"Nişan gerçek olsaydı bile, ben bozmaya karar vermiş-

tim.” Genç kadının elini örtünün altında bularak parmaklarını öpebilmek için dışarı çıkardı. “Seni kaybetmeye o kadar yaklaşıncı, skandalın umurunda bile olmadığına karar verdim. Jancy’nin kalbini kırmadığımdan dolayı memnunum ama ne olursa olsun seninle evlenecektim.”

Genç kadın soran gözlerle ona baktı. “Kısa zamanda çok şey oldu. Belki de birkaç ay beklemeliyiz. Normalde dönmek... her şeyi değiştirebilir.”

Parmaklarını genç kadınınkilere dolarken, “Seni sevdiğim gerçeğini değiştirmeyecektir,” dedi.

Mariah dudağını ısırıldı. “Emin misin? Belki de bu duyguların, sadece zor bir dönemi atlattırırken yanında olmamdan kaynaklanıyordur. Biraz dinlenip kendine gelecek kadar vakitin olunca hislerin değişebilir.”

Genç kadının bu kesin olmayan konuşması çok canını yakıyordu ama onun da kendisi gibi olaylarla dolu bir akşamı geçirdiğini hatırlayınca bu düşüncesi değişti. Ayrıca Mariah ömrü boyunca toplumun uç sınırlarında yaşamış bir insandı. Şu anda inandırılmaya ve ikna edilmeye ihtiyacı vardı. “Londra sosyetesinde senelerce etrafıma bakındım ve evlenmeyi isteyebileceğim tek bir kadın bile bulamadım. Benim için doğru insan sensin Mariah. Bin hayata sığamayacak bir aşk bu. Senin de benim için aynı duyguları beslediğini unuyorum.”

Genç kadının eli erkeğinkinin etrafında gerginleşti. “Tabii ki aşğım sana. Başka nasıl olabilirim ki? Ben... ben sadece, senin hiçbir zaman pişmanlık duymamamı istiyorum.”

Adam, akşamın gerginliğini ve üzüntüsünü yok eden bir neşenin içinden yükseldiğini hissetti. “Bu çok saçma. Ben bir dükküm – ateşli, güçlü, bencil ve kararlı. Bir şeyi istersem, onu alırım. Ve seni istiyorum.” Öne doğru eğilerek genç kadını dudaklarından öptü. Mariah’nın ağzı baldan daha tatlıydı ve afyondan daha fazla bağımlılık yaratabilecek bir lezzeteydi. “Boyun eğmeye hazırlan. Bundan böyle ve sonsuza dek sadece benimsin.”

“Madem öyle sevgilim, evlilik teklifini kabul etmekten

başka çarem yok.” Mariah genç adamın mutluluğunu paylaşan bir kahkaha attı. “Beni şimdi mest edecek misin, benim ateşli düküm?”

“Kesinlikle, hemen, hem de defalarca. Tabii eğer sen beni mest etmek istemiyorsan. Buna da seve seve boyun eğirim.” Genç kadının kulağının üzerine bir öpücük kondurdu. “Evliliğimiz için özel bir müsaade alacağım. Sarah da senin yanında olacak. Böylece beni reddetmek için aptalca bir bahane daha bulamadan benim düşesim olacaksın.”

“Sen karşı koyulamayacak kadar güçlüsün. Bu durumda, bir düşes olmayı kabullenmekten başka çarem kalmıyor.” Işıldayan gülümsemesiyle elini erkeğin yanağına koydu. “Seni seviyorum Adam Darshan Lawford. Sen benim denizden gelen armağanımsın. Ne kadar şanslı olduğuma inanmıyorum.”

“Bu şans karşılıklı. Hain yengeme teşekkür borçluyum. O olmasaydı, seninle hiçbir zaman karşılaşamayacaktım.” Elini battaniyenin altına sokarak genç kadının, eski ve pamuklu geceliğinin altında da en pahalı ipeğin altında olduğu kadar mükemmel bir sıcaklıkta olan kıvrımlarına dokundu.

Nefesini tutan genç kadın, parmaklarını erkeğin saçlarının arasına kaydırarak öpüşmek için onu kendine doğru çekti. Adam kendini, hayatında ilk defa evindeymiş gibi hissetti. “Sanırım ben seni önceki hayatımda da seviyordum.” diye mırıldandı. “Hindular bu dünyaya defalarca geldiğimize inanırlar. Bu, daha önce de birbirimize âşık olduğumuz ve ileride de olabileceğimiz anlamına geliyor.”

“Zamanın da ötesinde bir bağımız olabileceği fikrini sevdim. Sonsuz bir dünya yani. Amin.” Genç kadın muzipçe gülümseyerek erkeğin buruşmuş boyunbağını çözdü ve elini gömleğinden içeri sokarak göğsüne koydu. “Ne kadar yorgunum demiştin?”

Adam düşündüğü kadar yorgun değildi.

Aslında, hiç yorgun değildi...

Mary Jo Putney, New York Times, Wall Street Journal, USA Today ve Publishers weekly de dahil olmak üzere, tüm ulusal çok satanlar listelerine girdi. Beş kitabı, Library Journal tarafından yılın en iyi beş aşk romanından biri olmaya aday gösterildi. Üç kitabı da Booklist’in en iyi on aşk romanı listesinde yerini aldı. RITA Ödülleri’nde on kez finale kalan Mary Jo Putney, daha çok tarihi aşk romanları yazsa da, üç çağdaş aşk romanına da imzasını attı.